

10
72

FLACARA

ANUL XXI
NR. 874
MARTIE 1972

Conducătorii de partid și de stat în mijlocul constructorilor de utilaje chimice de la «Grivița Roșie», reputata citadelă muncitorească, una dintre marile și modernele întreprinderi bucureștene, mărturie grăitoare a transformărilor importante pe care le-a cunoscut în anii construcției socialiste industria noastră.

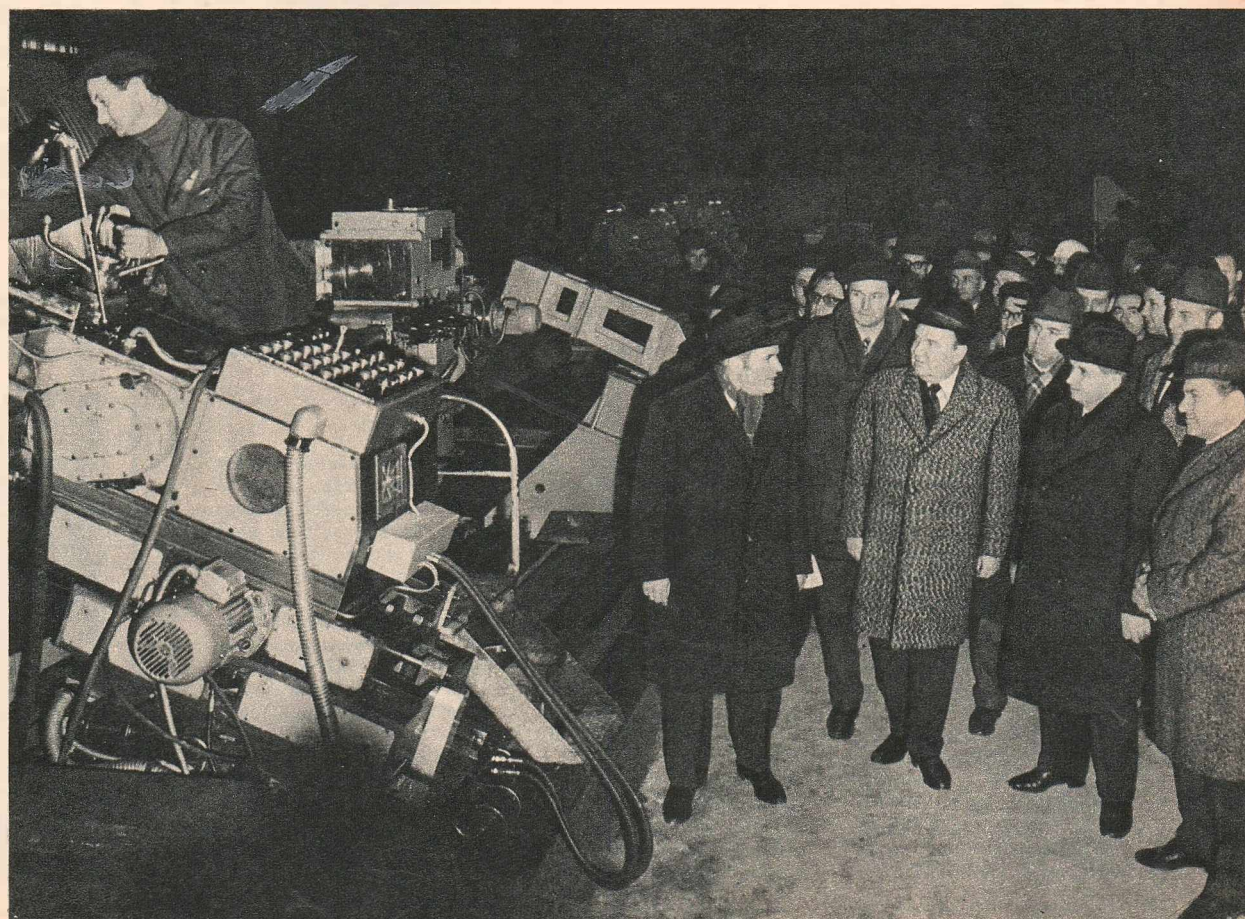
În dimineața zilei de miercuri, 1 martie, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, împreună cu alți conducători de partid și de stat, a făcut o vizită de lucru prin câteva întreprinderi ale Capitalei.

Noua întâlnire a conducătorului partidului și statului nostru cu oamenii muncii din unități industriale, cu specialiști și cadre de conducere din economie se înscrie organic în practica profund democratică a conducerii partidului și statului nostru de a se consulta cu făuritorii de bunuri materiale asupra modului în care se desfășoară sarcinile actualului cincinal, de a cunoaște la fața locului nunca și problemele care preocupă colectivele de muncitori, tehnicieni și ingineri pe linia modernizării continue producției, ridicării neîncetate a eficienței economice întreprinderilor pe măsura sarcinilor mereu sporite ale economiei noastre naționale, în ritm cu perfecționările în știință, tehnică, tehnologie. Urmind la scurt timp după conferința pe țară a cadrelor de conducere din industrie și construcții, în cadrul căreia secretarul general a direcționat liniile principale pentru progresul neîntrerupt al tuturor sectoarelor industriei, pentru lichidarea unor lipsuri și neajunsuri, vizita a reprezentat un nou și puternic factor mobilizator nu numai pentru colectivele de muncă bucureștene, ci și pentru cele din întreaga țară datorită indicațiilor cu caracter generalizator, valabile pentru întreaga industrie.

Vizita de lucru în întreprinderi din Capitală ale industriei constructoare de mașini a prilejuit un fructuos dialog al secretarului general al partidului cu colectivele de muncitori, tehnicieni și ingineri — cu factorii responsabili din zăne și centrale din ministerul de resort — în jurul problemelor de bază care stau în fața industriei noastre.

Angajamentele asumate, ca și rezultatele bune obținute în primele două luni ale anului constituie garanții ferme că activitatea întreprinderilor «Grivița Roșie», IPRS-ăneasa, uzinelor din zona sudică a Capitalei, asemenea activității tuturor întreprinderilor din patria noastră, va fi înconunată de noi și noi succese!

UN AMPLU ȘI FRUCTUOS DIALOG DE LUCRU

Pentru a doua oară, în decurs de doi ani, colectivul Uzinelor de mașini grele a avut marea bucurie și onoare de a-l avea din nou în mijlocul lui pe secretarul general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

CENTRALA INDUSTRIEI CONFECȚIILOR-BUCUREȘTI

FABRICA DE CONFECȚII VASLUI

produce confecții
din țesături de lână,
bumbac și relon
în culori variate
și atrăgătoare

pentru femei, bărbați și copii.

- Costume pentru băieți
- Uniforme școlare pentru băieți
- Impermeabile căptușite și necăptușite pentru femei și bărbați
- Scurte din relon căptușite pentru femei și bărbați

FABRICA DE CONFECȚII-VASLUI,
Strada Primăverii nr. 11, Telefon: 1820

drumuri africane (II)

Continuăm în aceste pagini călătoria pe drumurile Africii a cărei relatare am început-o în numărul 8 al revistei noastre. Primul popas îl vom face de data aceasta în chiar inima continentului, puțin la nord de linia Ecuatorului, într-o țară aflată la sute de kilometri depărtare de țărmurile Oceanului Atlantic, la mii de kilometri de cele ale Oceanului Indian, handicapată până nu demult nu numai de stăpînirea colonială, ci și de lipsa căilor de comunicație cu alte meleaguri ale continentului african și ale lumii — REPUBLICA AFRICA CENTRALĂ. Dincolo de apele riului Oubangui, care formează hotarul sudic al țării, ne vom opri apoi în REPUBLICA ZAİR, cel mai mare stat african din sudul Saharei, unde, spre sfîrșitul secolului al XIX-lea, neobositul reporter și explorator Henry Morton Stanley — aflat pe atunci în serviciul Asociației africane internaționale fondate de regele Leopold al II-lea al Belgiei — încheia cu șefii triburilor negre tratate asigurînd organizației pe care o reprezenta (implicit Belgiei) posesiunea teritoriilor de la sud de fluviul Congo. Dar să ne întoarcem în prezent, la istoria nouă pe care și-o făuresc azi popoarele celor două țări pe care le prezentăm în aceste pagini.

SPRE NORD ȘI SPRE SUD DE OUBANGUI

de Gh. DRAGOȘ

Dogoarea izbește în valuri violente călătorul ajuns pe aceste meleaguri. La Bangui, Africa te întîmpină cu arșița razelor perpendiculare ale unui soare nefiltrat de valuri de nori. Ne aflăm într-o regiune unde Sahara a atins hotarul ei sudic și continentul se pregătește pentru întîlnirea cu Ecuatorul.

LA RĂSCRUCE DE DRUMURI

Țară de echilibru geografic și politic, plasată în aria întîlnirii savanelor, a brusei și a pădurilor ecuatoriale cu adierile uscate ale arșițelor sahariene, Republica Africa Cen-

trală și-a luat numele de la poziția ei pe un podiș între lanțurile Munților Yadé, Bongos. Dar Challa și Tondou, în chiar inima Africii. Denumirea capitalei, Bangui, provine de la cea a principalului afluent al Congoului — Oubangui — care, în prelungirea riului

Culoare, bunăvoie, ospitalitate. Locuitorii din satul de pescari zairez Kin-Kole ne întîmpină cu zimbete de bun-venit.

M'Bomu, scaldă aproape toată lungimea hotarului sudic al țării. Devenit principal punct de intersecție al magistralelor infrastructurii ecuatoriale, Bangui este un port activ, primind și expediind cargouri și pasageri spre Brazzaville și Kinshasa sau, mai departe, spre Oceanul Atlantic. Aeroport și încrucișare a unor importante linii aeriene, pe la Bangui vor trece arterele rutiere și, în perspectivă, cele feroviare care vor lega țărmurile africane ale Oceanului Indian de cele ale Atlanticului.

După ce țara și-a cîștigat independența, valorificarea bogățiilor solului și subsolului a cunoscut o intensă amplificare. Vizitatorul care străbate meleagurile centrafricane, mai ales cele de la sud și apus, va întîlni culturi de cafea, bumbac și arahide, alternînd cu esențe de acaju, sipo, sapelli, ayou și alte specii forestiere nobile. Economistii și presa locală vor menționa în treacăt, dar nu fără o tentă de orgoliu, că, pe lîngă echipele de prospecțiuni geologice ale statului, în țară mai sînt peste 40 000 căutători de diamante. Sau, punctînd o nouă perspectivă a valorificării bogățiilor subsolului, vor comunica interlocutorului că în curînd, poate chiar anul acesta, va începe exploatarea zăcămintelor de uraniu de la M'Patou.

Activitatea politică orientată spre satisfacerea nevoilor populației, pentru dezvoltarea economică și socială a țării, comportă reale valențe ale cooperării multilaterale între România și Republica Africa Centrală.

Dominînd panorama citadină a Kinshasei, drapelele unității africane flutură sus pe Mont Ngaliema.

SPRE NORD ȘI SPRE SUD DE OUBANGUI

Paralel cu fluviul Zair,
Bulevardul independenței
din Kinshasa
rivalizează cu arterele moderne
din marile metropole
ale lumii.

Începută sub bune auspicii, această cooperare ia forme tot mai concrete și mai largi.

ZAIRUL — O PENINSULĂ?

Ajungând la Kinshasa, capitala Republicii Zair, trecem pe lângă pavilioanele unui modern târg internațional la care în anii trecuți participase și România, depășim, pe autostrada cea nouă cu patru piste, câteva «fulafula» — autobuze purtând ciorchini de chipuri sănătoase, de culoarea cafelei, zîmbind și făcînd semne amicale coloanei de mașini care ne purta spre hotelul rezervat unei solii economice și diplomatice române. Aici, pe colina vestică a Kinshasei, culoarea e strălucitoare, iar lumina și întunericul își dau întâlniri și definiții nete. Cataractele fluviului Congo — Zair, în limba swahili — involburîndu-se voluptuos, vijiiie și tună prin vecinătăți, într-o atmosferă roșie ca un nesfîrșit incendiu.

Pe colina Ngaliema, briza înserării înfășoară într-o adiere molcomă cele 17 pavilioane ale elegantului sediu al Organizației Unității Africane, «Cité de l'OUA», construit în 1967. Palmierii evantai, profilîndu-se zvelt și înalt, își leagă coroane semețe în forma unor cozi de păun. În vestita piață de fildeș și malahit a orașului, dacă îngrămădirea de obiecte de artă și artizanat te îmbie la cumpărare prin frumusețe, și mai îmbietori sînt vînzătorii, uneori ei înșiși artiști. «Patronul», adică cumpărătorul, este asaltat de la prima sa apariție, iar dacă a schițat vreun gest de curiozitate, imprudența îl va obliga fie să plătească prețul cerut, fie să se angajeze la tocmeală sau să jure pe tot ce știe el că nu avea intenția să cumpere nimic ori, în fine, să promită că va reveni în orice caz să cumpere ceva.

Nu mai puțin zgomotoasă și agitată este marea piață populară de la marginea Kinshasei. aglomerată cu mărfuri din mase plastice, mărunchișuri, alimente, textile, pe tarabe de lemn, înghesuite unele lângă altele. Puzderie de puștani vioi zburdă în jurul nostru, socotindu-ne, probabil, «des journalistes» în căutare de exotic, gata să le dea câte un ban pentru poză și figurație. Împrejur, circiumi fără firmă, oferind bere și sucuri, iar în difuzoare muzică viguros ritmată. Centrul Kinshasei în schimb oferă imaginea unor străzi moderne, cu vitrine bogate și atrăgătoare, cu reclame strălucitoare de neon, cu lume multă și elegantă, europeni și africani.

Poate mai mult decît o țară cu un lung hotar de litoral maritim, Republica Zair își are conturul desenat pe oglinda de argint a apelor africane, încît nu mi s-a părut un joc de cuvinte cînd un interlocutor local numea Zairul o adevărată peninsulă. Și așa este: la hotarul de vest — țărmlul Atlanticului, cel de nord — fluviul Zair și riul Oubangui; la răsărit — marile lacuri africane Albert, Edward, Kivu, Tanganyika, Mweru. În interiorul țării, fluviul Zair își poartă meandrele de la sud, din rezervația Upemba, spre nord, pînă la Kisangani, ca apoi, tulburîndu-și valurile cu ml și ploi ecuatoriale, să plutească în albi adînci și navigabile la cataractele de la Kinshasa. Apoi Zairul nu mai este navigabil tocmai în ultima parte, de la Kinshasa la Atlantic, înainte de vărsare. De la portul din Malebo, Pool-Kinshasa, la ocean, mărfurile iau drumul unei căi ferate construite cu multe jertfe și trudă.

MÎNDRI DE A FI EI ÎNȘIȘI

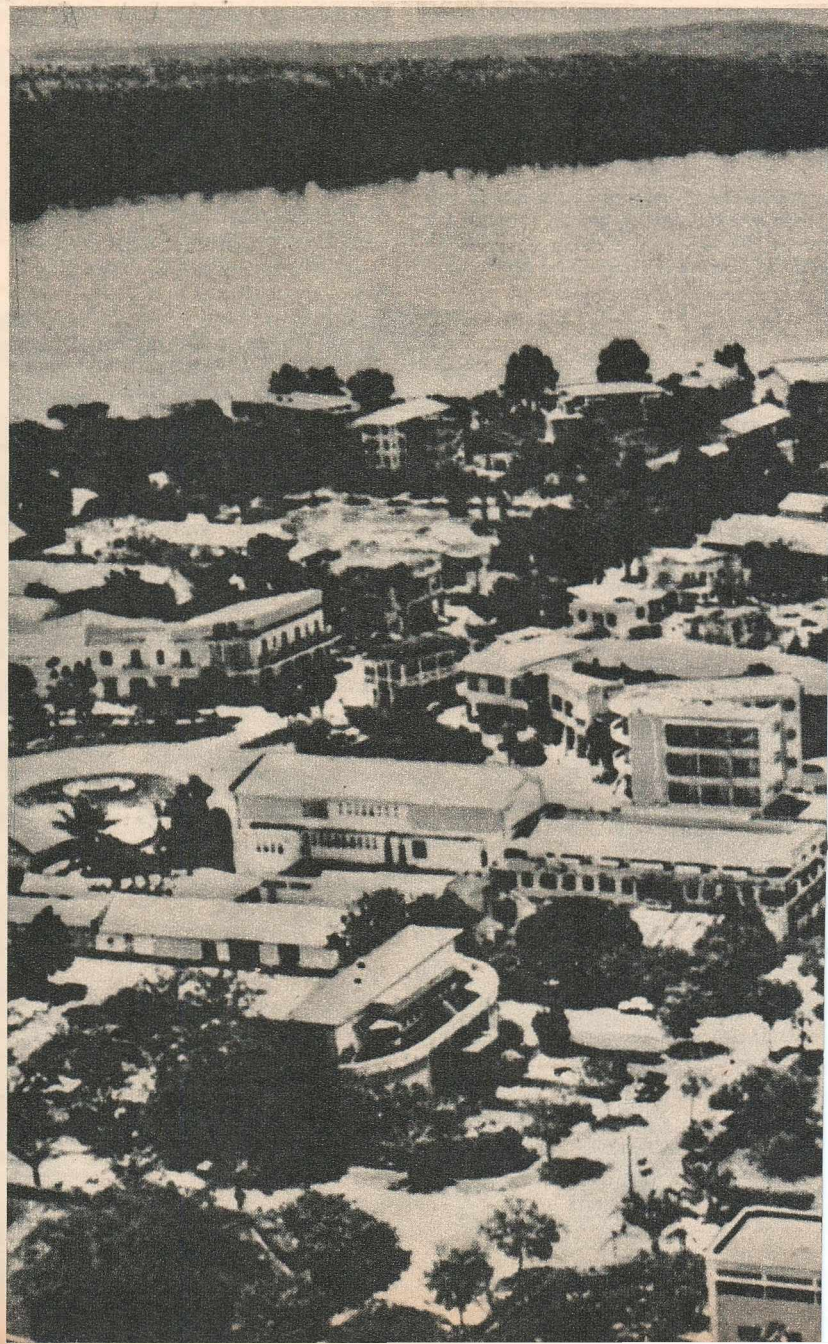
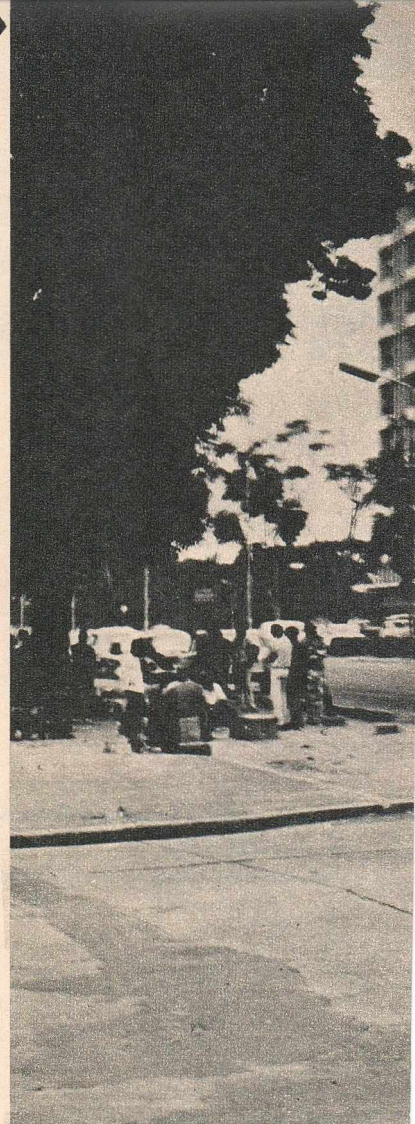
Zairul este țara unor mari triburi din grupul bantu, printre care veștiții pigmei, pipiririi la trup, dar isteți, vînjoși și iscușiți; e țara unor ultime și rare refugii ale gorilelor uriașe, ca cele din pădurile de bambus

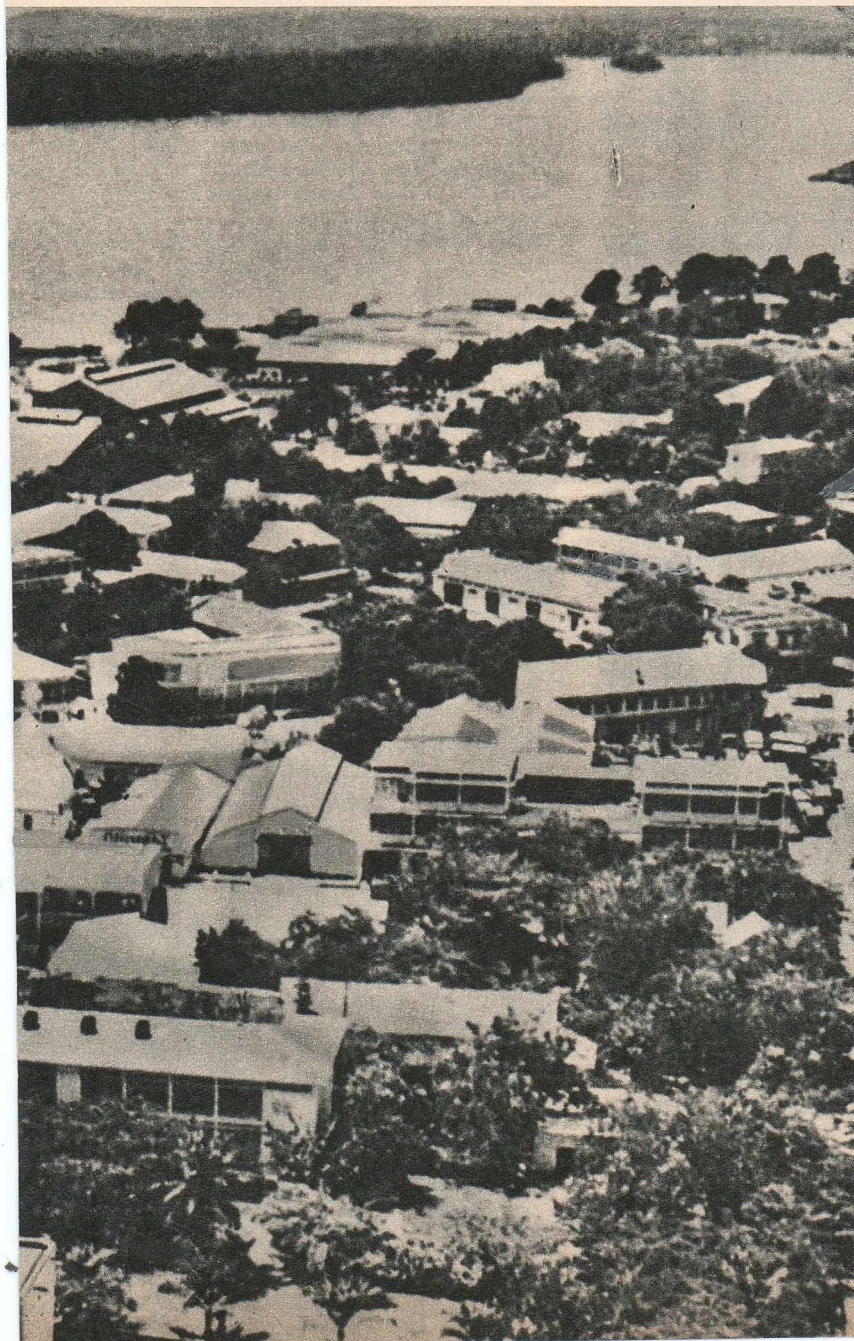
Umăr la umăr, pe tot întinsul țării, cetățeni foarte tineri și trecuți de vîrsta primei tinereți ai Republicii Africa Centrală se apleacă asupra cărții și caietului. Strădania lor este una din principalele cheazăii ale dezvoltării viitoare a țării.

de la poalele masivului Kahuzi; în Zair se află cel mai frumos lac din Africa — Kivu — și renumitul parc natural Albert; Zairul este țara cu cea mai mare suprafață de la sudul Saharei — 2 345 000 kmp — cu imense bogății de păduri, animale, vegetație și minereuri, de care o populație de 20 milioane locuitori a început să beneficieze numai în anii ultimului deceniu, de independență. Într-un proces obiectiv de «africanizare», zairezii au înlocuit numele capitalei, Leopoldville, care amintea de un rege colonial și străin, cu un nume local, Kinshasa. Numele cel mai nou al țării este identic cu cel al fluviului Congo în swahili. Faimoasa, bogată și zbuicumata Katanga — provincia aurului roșu zairez, cuprul — a luat numele vechi, Shaba sau țara cuprului. Și chiar dacă i se poartă stimă vestitului explorator Henry Morton Stanley, recent, colina Mont Stanley și lacul de pe Congo, Stanley Pool, format de digul cataractelor de la Kinshasa, au primit nume noi — respectiv, Mont Ngaliema și Pool Malebo. În realitate nu este numai o simplă mutație lexicală, ci un act firesc în sfera procesului de decolonizare. E reasezare a faptelor și vorbelor pe făgașul aspirațiilor firești ale zairezilor de a fi ei înșiși, demni ăuritori și stăpîni pe propriile destine. Sînt acte de educație patriotică în sfera cărora a fost creat un nou imn și instituit un nou drapel național — steagul partidului de guvernămînt Mișcarea populară pentru revoluție. Verdele noului drapel simbolizează credința în viitor, cercul galben — unitatea, bunăstarea și prosperitatea Zairului, iar flacăra roșie ținută de o mină neagră — memoria martirilor și a eroilor naționali.

La răscruce
de drumuri africane,
pe malurile rîului Oubangui —
principalul afluent
al Congoului —
Bangui, capitala centrafricană.
De la înălțimea avionului,
orașul își arată privirilor portul
și, printre pîlcuri de arbori,
cartiere bine rînduite
de vile.

CINE-I PREVĂZĂTOR SUPORTĂ MAI UȘOR...

...consecințele unor întâmplări neprevăzute.
Exemplele de mai jos sînt doar cîteva
din zecile de mii de cazuri
în care asigurații și-au dat seama
că asigurările de stat
sînt sprijin de nădejde în momente grele.

BENEFICIARI ASIGURĂRII FACULTATIVE A GOSPODĂRIILOR CETĂTENILOR:

Țerbea Aurel	din Agnita, jud. Sibiu	lei 9 421
Aghiorghesei Gheorghe	din com. Tudora, jud. Botoșani	lei 10 000
Ivan Ioan	din com. Săcălășeni, jud. Maramureș	lei 10 000
Pleşcan Ion	din Sîngeorz-Băi, jud. Bistrița-Năsăud	lei 10 000

BENEFICIARI ASIGURĂRIILOR FACULTATIVE DE AVARII PENTRU AUTOTURISME:

Pitu Florian	din Galați	lei 29 290
Vintilă Gheorghe	din Hunedoara	lei 23 381
Gașin Gh.	din Vatra Dornei	lei 19 114
Aanei Costache	din Fălticeni	lei 42 872
Popescu Eleonora	din Pitești	lei 10 761

BENEFICIARI ASIGURĂRIILOR FACULTATIVE MIXTE DE VIAȚĂ

Stanciu Vasile	din Tg. Jiu	lei 20 000
Boancă Iosif	din Tg. Jiu	lei 10 000
Gică Gheorghe	din Țicleni, jud. Gorj	lei 30 000
Ularu Ioana	din Bălești, jud. Gorj	lei 10 000

REȚINEȚI:

Primele de asigurare
sînt convenabile.
Despăgubirile și sumele asigurate
se plătesc
cu promptitudine.

ÎNTR-UN ORAS NEPROVINCIAL

de Viorica CIORBAGIU
Fotografii de Victor BÎRCĂ

Nu știu dacă vi s-a întâmplat vreodată să intrați într-un magazin oarecare și, dintr-o spontană și omenească nevoie, să spuneți «bună ziua». Și reacția vânzătorului, ba chiar și a celorlalți clienți, să vă dea de știre că sînteți într-o ipostază cel puțin ridicolă și că pe viitor ar fi bine să vă supravegheați...

Față de asemenea experiențe, cele relatate în rîndurile și imaginile care urmează vi se vor părea, poate, o poveste inchipuită de echipa «Flacării» din cine știe ce rațiuni excentrice. Șansa noastră este că adevărul poate fi probat oricînd.

Așadar, ne aflăm la Tîrgu Mureș. Am auzit, în răstimpuri, pe cîte cineva întors de-acolo, dintr-o delegație, cu opinii sintetizate aproximativ la fel: «E un oraș civilizată!» Aprecierea suna, evident, măgulitor. Ne-am reamintit-o și nu mai rămînea decît să-i stabilim, pe cont propriu, exactitatea.

Am intrat prin magazine și localuri publice. Și nu numai că n-am fost priviți ca niște persoane dubioase pentru că salutăm. Nu, de rîndul acesta rolurile se inversaseră: ne miram, cu jenă ascunsă, că de îndată ce treceam pragul și închideam ușa, gazdele erau cele dintii care ne dădeau binețe. «Ce doriți? Cu ce vă servim?» — ne-au pus într-o cumplită încurcătură. Formula comercială era atît de spontană și de sinceră încît ne simțeam obligați să cumpărăm și ceea ce nu era în vederile noastre. De fapt, nu pentru tîrguieii intram noi în magazine. Aparatul de fotografiat nu se afla la vedere. Trebuia să trecem drept cumpărători și totuși... Tot mai trăgeam nădejde că amabilitatea nu-i un fenomen general sau că în locuri mai aglomerate vom putea trece neobservați, astfel că ne vom putea justifica diurna. Dar, nu, chiar la teighelele unde așteptau ciorchini de oameni, fiecăruia îi venea rîndul repede. Deci nu făceam nici noi excepție, cu toată osteneala de eschivă. La «Corso» ne-au fermecat valurile de cașmir imprimat. Vânzătoarea le-a coborît din raft, fără o cerere expresă din partea noastră. «Știți, nu vrem să cumpărăm acuma» — ne-am scuzat noi, prevenitori... «Dar nu face nimica. Uitați-vă, poate doriți altă culoare? Sigur, omul trebuie să vadă în mai multe locuri ca să se poată hotărî. Mai poftiți!» Mai urma să schimbăm adresele cu promisiunea că ne vom scrie. Și sentimentul acesta nu izvora dintr-o intimitate deplasată, nimic nu era forțat, rămînea, după fiecare «vizită», senzația că ți-ai făcut prieteni pe care poți conta. Stenică stare! Dar nu mai puțin derutantă, după ce, în alte ocazii, faptul de a fi îndrăznit să ceri, să vezi și să nu cumperi ar fi fost taxat, în cel mai bun caz, cu strîmbături dezgustate. La Tg. Mureș amabilitatea este atît de generală, încît, comparativ, naște un fel de «monotonie». Am vrut să notăm nume, dar ni s-a părut de prisos, fiindcă n-am întîlnit excepții.

De ce n-or fi cozi în orașul acesta? O explicație evident simplă: magazinele sînt aprovizionate excelent. Și meseria de comerciant bine stăpînită intră în socoteli. Iată, bunăoară, la «Mercur» — magazin alimentar cu autoservire — am descoperit un fenomen... insolit: era ceasul amiezii și din rafturi puteai să-ți adaugi în coșul de tîrguieii inclusiv o sticlă cu lapte dulce, lapte acru, iaurt, frișcă. La «Tehnometal», pe o suprafață de circa 600 m², îți poți lua singur cuie, foarfece, clești, orice alt obiect mai mare sau mai mic de care ai trebuință.

Și tot așa, intrînd și ieșind de la Casa de mode — recent

Bătrînelul își ridică în răstimpuri, pe sub ochelari, privirile nemulțumite...

Avem lapte (sau iaurt, sau frișcă) toată ziua — nu scrie pe nici un afiș la «Mercur». Dar autoservirea ți le oferă, realtate, pînă la ceasul închiderii.

◀ Toate au rînduiala bine statornicită: la cele dintii ceasuri ale dimineții sosesc prăjiturile...

inaugurată — de la restaurantul Lacto-vegetarian, dintr-un magazin de mărunțișuri ori de jamboane și limbă afumată, tot parcurgînd cu uimită satisfacție zonele orașului unde oamenii se întîlnesc și intră în relații cu alți oameni, am descoperit — în fine! — un «punct slab» al orașului: în Piața Trandafirilor, la Café-bar «București» (?) fumul, o clientelă alcătuită, în majoritate, din tineri, care lingă ceașca de cafea și păhărușul cu coniac aveau, în general, aerul că nu mai au nici o altă treabă pe lume. Un bătrînel așezat singur la o meschioară își citea cît putea de liniștit ziarul. Din cînd, în cînd, își ridica pe sub ochelari privirea contrariată, cînd voci prea stridente îi întrerupeau lectura. Cite asemenea cafenele irespirabile funcționează în plin centru al orașului? Una o văzusem, a doua — în clădirea Palatului Cultural — era închisă, iar «Flora» — a treia — își schimbase titlul... peste noapte. Pe data de 16 februarie am asistat, așadar, la inaugurarea Cofetăriei tineretului care, spun oamenii, nu mai seamănă deloc cu «Flora». Nu doar fiindcă în locul sticlelor cu băuturi tari au apărut pahare înalte cu conținut îmbietor colorat, nu doar fiindcă ceașcuța de cafea conține frișcă și scortîșoară

Degeaba aduci argumentul că ai servietă, sau sacoșă, sau... De la librărie nu poți pleca nici cu o broșurică fără să-ți fie, în prealabil, împachetată.

Noua Casă a Modei din Piața Trandafirilor are un succes explicabil. În șapte zile după inaugurare s-au comandat, bunăoară, 120 de rochii. Cochetăria nu-i un lucru care să lipsească, în nici un chip, orașului de pe Mureș.

Cocteilurile — inițial, patru la număr — preparate cu un conținut mic de alcool, ieftine și gustoase au adus ele însele o schimbare de... decor. Mai presus de toate însă revistele și ziarele puse la îndemână pe mese sînt răsfoite, chiar citite, și nasc discuții, uneori aprinse, despre fotbal, piese de teatru, filme. Noul local destinat uzului tinerilor are toate șansele să se păstreze, ba chiar să devină un cadru de reală destindere și schimb de idei, fără «stimulentul» coniacului. Aceleași intenții cu perspectivă foarte apropiată s-au clarificat și în legătură cu cafeneaua «București» și cu cea din subsolul Palatului Cultural. Deci, la ora cînd apare acest fotoreportaj, acest obiect al criticii noastre nu va mai fi (probabil) actual.

Am încercat, în încheierea vizitei la Tg. Mureș, să ne explicăm, mai în amănunt; de unde vine atmosfera agreabilă orașului.

— Să fie vorba despre o anumită tradiție? — l-am consultat noi pe directorul Direcției comerciale județene, ovrășul Cornel Ceucă.

— Poate și despre asta. De multe ori însă, este la fel de greu să păstrezi o tradiție cum este greu s-o crezi.

— Și la dv. cum se conservă?

— Mijloacele sînt, aparent, simple. S-a înstăpinit, practic, ideea că vânzătorul este un fel de confident obligatoriu al clienților. Dincolo de caracterul lor eterogen — vîrste, ocupații, gusturi — fiecare este întii de toate om, deci

simte nevoia să se consulte, să întrebe, să ceară sfaturi, fie că este vorba de o pereche de ciorapi sau un aparat de radio. Comunicarea, în sensul ei cel mai generos, începe de la schimbul de saluturi, în care întîietatea o are cel care vinde...

— Da, ni s-a părut cam neobișnuit...

— De ce? Vânzătorul este gazda. El primește, prin urmare iese în întîmpinarea oaspeților. «Bună ziua» depășește simpla aparență a politetei. Asta încercăm și se pare că izbutim destul de bine în predarea cursurilor la Școala comercială.

— Figurează o asemenea disciplină în programa analitică?

— Nu. Din păcate nu. Pînă acum n-am fost însă «amen-dat» că le vorbesc elevilor despre valoarea cuvintelor, a respirației și dialogului cu care sînt obligați să semene încrederea clientului.

Discuția cu tovarășul Cornel Ceucă n-a durat nici zece minute. Explicațiile sale, așa succinte cum au fost, ne-au dezvăluit un tilc mai profund decît învelișul vorbelor. Firește, nu trebuie să te slujești de o lupă ca să descoperi neajunsuri, că există încă mult loc pentru mai bine. Dar, în general vorbind, nu ne este deloc teamă de bănuiala vreunui cititor precum că am fi inventat o poveste: Tirgu Mureș se numără printre acele orașe ale țării despre care nu poți să spui, nicidecum, că ar avea un aer... provincial!

CRAMPON

să deschidem ochii
mingii de fotbal!

de Adrian PĂUNESCU

Ceea ce părea pînă mai ieri irealizabil, se realizează iată sub ochii noștri. Ceea ce părea ieri vis e astăzi realitate. Abia respira Angelo Niculescu ușurat că Adrian Păunescu a încetat din viața sportivă, abia dăduse Neagu de la Rapid acatiste în mai multe altare balcanice, abia se învățase Radu Urziceanu să facă box cu umbra și Cristian Țopescu să tragă cu vocea lui dură în paseri, abia își rotunjise un fitecine gogoloiu de metafore, abia se făcuse liniște — de se auzea musca pe căciula Federației de fotbal — și iată Adrian Păunescu reapare.

El profită de prilejul primei sale cronici la *Flacăra* pentru a-i anunța pe foștii lui cititori că a plecat de bunăvoie de la cirna cronicii sportive din *Luceafărul*. I-ar plăcea și bietului poet să fie victimă, să fie privit ca o victimă, dar cruda, cinica realitate e că Păunescu nu e o victimă. El a hotărît să plece și nu din motive sportive. Dacă e de găsit un Neagu vinovat în chestiunea respectivă, acela nu e în nici un caz Neagu fotbalistul și nici Aurel Neagu de la *Sportul*. Și iată-l pe Păunescu mutîndu-se cu arme și bagaje, cu obiceiuri și năravuri, cu pleonasme și susținători, cu inimă și cu bocanci cu tot, în paginile revistei *Flacăra*. Și ca semn al unei vechi tristeți și, în același timp, al unei noi speranțe, el hotărăște ca rubrica să se numească, din nou, *Crampon*, așa cum se numea altădată colțul din ziarul *Sportul*, unde își făcea de cap cu o părere mai mult sau mai puțin personală.

O dată *Crampon*, de două ori *Crampon*, de trei *Crampon* —... Adjudecat!

*

Și acum are cuvîntul tovarășul Adrian Păunescu pentru a ridica unele aspecte. Urmează primele promisiuni de obiectivitate și rațiune ale noului însărcinat cu strîngerea relațiilor dintre *Flacăra* și mișcarea noastră sportivă:

«Tovarășii! Absența mea de pe ogorul publicisticii sportive a determinat imediat o scădere a tonusului vital al întregii noastre activități fotbalistice. În cursul turneului din Brazilia, echipa Steaua și-a schimbat numele în renume și renumele în poreclă, cîștigîndu-și dreptul inalienabil de a se numi, în zilele de sărbătoare, Echipa Șvaițer București. Echipa Șvaițer București activează sub bagheta inspirată a maestrului acordeonist Valentin Stănescu care cîntă și din gură de-a lungul întregii zile. Echipa Șvaițer București e plină de goluri. Ea a primit într-un turneu cîte goluri nu primesc altele într-un an. Echipa Șvaițer București se va răzbuna crunt pe echipa Bayern München, dar crunt de tot. După perioada de glorie a echipei Șvaițer va urma etapa de răsfaș, a echipei UTA, adeptă a egalității între echipele bune și echipele proaste.

În orice caz, turneele echipelor noastre în străinătate și-au atins scopul: jucătorii sînt obosiți, ca după un campionat. Ei s-au încălzit și s-au reîncălzit, s-au antrenat și s-au paraantrenat, acum li s-a făcut un somn din alea cum numai noi, oamenii, știm să tragem.

Iar cei care sînt încercați de dulceața chemătoare a odihnei, cei care au chef de joc, au din păcate picioarele rupte. Cazul lui Mocanu e numai un caz.

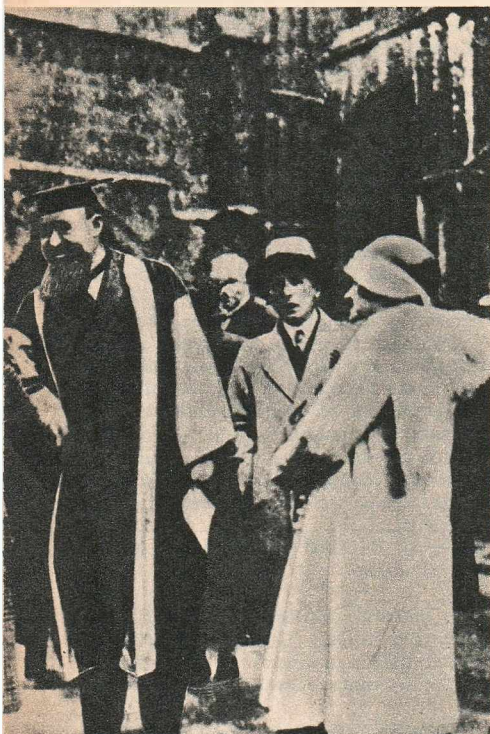
Forma echipelor UTA și Steaua, starea picioarelor unora dintre componenții echipei naționale, pedepsirea lui Răducanu exact cînd nimeni nu se mai aștepta, toate acestea îmi sugerează cu destulă acuitate că ne aflăm pe drumul cel bun.

Campionatul cucăleii și al cîrjelor poate să înceapă. Jucînd aproape singur, Neagu de la Rapid va realiza multe. Trăiască ideea de turneu obositor! Jos odihna! Trăiască Angelo Niculescu și mai ales Valentin Stănescu! Pentru binele fotbalului adversarilor noștri, de trei ori ura. Muzica!»

Acesta a fost cuvîntul de început al noii tentative a lui Adrian Păunescu de a deschide ochii mingii de fotbal la picioarele care dau în ea.

600 000 000 de europeni față în față cu destinele EUROPEI (II)

de Cristian POPIȘTEANU

Nume de glorie al istoriografiei românești. Nicolae Iorga (în fotografie, la Oxford în timpul vizitei de decernare a titlului de Doctor Honoris Causa) s-a înscris cu o mare strălucire în cultura europeană.

Rezultat al unei mari diversități de contribuții, tezaurul de civilizație și cultură europeană a început, încă din timpuri mai îndepărtate, să fie considerat un bun comun al tuturor popoarelor continentului, un bun care trebuie să fie apărat și îmbogățit prin eforturi unite. Această convingere a început să fie semnalată încă de gânditorii secolelor trecute. Un scriitor englez — este vorba de Edmund Burke — scrie încă la 1797: «Nici un locuitor al Europei nu s-ar putea considera exilat în vreă parte a continentului». Primul gânditor care a remarcat specificul organizării statelor în Europa, Niccolò Machiavelli, considera mulțimea de principate și republici de pe continent o dovadă a diversității sub care se manifestă entitatea europeană. O primă cristalizare a necesității de asigurare a apărării continentului a apărut în momentul în care granițele Imperiului otoman au fost strămutate în Europa.

EUROPA — UN DOMUS

În condițiile expansiunii imperiului Semicerului, Țările Române au îndeplinit un rol

de substanțială însemnătate pentru a feri Europa centrală și de vest de contactul distrugător cu efectele multiple ale unor războaie îndelungate, ale ocupației sau dominației otomane. Domnitorii Țărilor Române s-au aflat atunci în centrul diplomației sud-est europene, au avut repetate contacte cu conducătorii statelor din apus și răsărit. O cronologie a soliilor, contactelor, alianțelor sau negocierilor, desfășurate între Țările Române și celelalte state europene, fie din vestul, fie din estul continentului, ar fi de natură să pună în evidență caracterul concret istoric al legăturilor dictate de preocuparea pentru salvagardarea ființei popoarelor. Mircea cel Bătrîn, Alexandru cel Bun, Iancu de Hunedoara, Ștefan cel Mare, Gheorghe Rákóczi, Mihai Viteazul, Alexandru Ioan Cuza, primul domnitor al statului național modern român — numeroși au fost voievozii noștri care s-au aflat în contacte politico-diplomatice cu Franța, Veneția, Vaticanul, Anglia, Serbia, Austria, Rusia, Polonia, Ungaria și cu alte state europene, din considerentele strîngerii forțelor în vederea rezistenței comune față de asaltul otoman. Istoria dezvoltării Europei datorează mult dirzeniei și iscusinței cu care românii și-au apărat gloria strămoșească, ferind totodată într-o măsură flancul sud-estic al continentului, în special în acele momente cînd puterea Imperiului otoman era la apogeu. Statornicit încă de pe vremea etnogenezei daco-romane a poporului român, dialogul prin care ne-am implicat în istoria europeană s-a evidențiat ori de cite ori poporul nostru s-a aflat în fața unor momente de vîrf pentru destinele sale sau ale continentului. Așa a fost, secole de-a rîndul, rezistența antiotomană, căreia diplomația autonomiei Țărilor Române i-a adăugat note particulare; așa a fost contribuția noastră efectivă la pregătirea și renașterea culturilor naționale și a statelor naționale din Balcani; așa a fost revoluția din cele trei Țări Române de la 1848, căreia Bălcescu și C.A. Rosetti, Ion Ghica și Dimitrie Brătianu îi corelau scopurile naționale și sociale cu coloratura europeană; așa a fost Unirea Principatelor, din care Alecsandri și Kogălniceanu făceau «o chestie europeană»; așa a fost participarea activă a diplomației românești prin exponentul ei cel mai ilustru în perioada interbelică — Nicolae Titulescu — la cîteva acțiuni și schițe ale unei securități colective cum ar fi Mica Înțelegere, Înțelegerea Balcanică, Convenția pentru definirea agresorului.

Illuminismul și socialismul utopic au proiectat asupra problemelor păcii (care și pînă atunci fuseseră prezente în gîndirea și proiectele filozofilor sau oamenilor de stat) noi iluzii și noi speranțe, mărturii ale visurilor celor mai înalte ale omenirii. Filozoful german Immanuel Kant publica la Königsberg, în 1795, o lucrare intitulată: «Spre o pace

veșnică», pronunțîndu-se împotriva tratatelor secrete, a armatelor permanente, a utilizării forței pentru dobîndirea de avantaje naționale. Pentru asigurarea păcii, Kant era de părere că toate statele trebuie să fie republici, înțelegînd prin republică un stat în care consimțămîntul cetățenilor era necesar pentru declararea războiului, iar puterea executivă era separată de cea legislativă. Victor Considérant, discipol al socialistului utopic Saint-Simon, scria lucrarea: «Ultimul război și pacea definitivă în Europa». Acum mai bine de trei veacuri, Campanella visa la o «cetate a soarelui», la o lume fără arme și fără războaie.

Dacă acestea sînt cîteva dintre premisele tradiției pozitive în istoria ideilor privind asigurarea stabilității europene, nu trebuie uitat că în istoria continentului apasă greu numeroasele conflicte și războaie, întregul bilanț al erei cuceririlor coloniale care nu au fost de natură să-i sporească prestigiul. Antecedentele politice de bloc și ale cursei înarmărilor se regăsesc încă în «echilibrul politic european», principiu dominant invocat fătîș în relațiile dintre statele europene în perioada de formare a statelor naționale moderne și pînă la sfîrșitul primului război mondial. Reglementarea relațiilor intereuropene, stabilită de pildă la Congresul de la Viena din 1815, pornește în mod oficial de la necesitatea «echilibrului european». În realitate, Sfînta Alianță — între partenerii cărora se țeseau insidioase intrigi și manevre — era un directorat imperial al marilor puteri continentale: Prusia, Austria, Rusia, învingătoare ale Franței napoleoniene. Acest directorat, care a desfășurat o politică de intervenție armată împotriva mișcărilor de eliberare națională, s-a prăbușit în cele din urmă sub loviturile luptei pentru independență și libertatea națiunilor europene. Sfîrșitul Sfîntei Alianțe a înlocuit formula echilibrului european cu echivalența «concertului european», care consacră de asemenea rolul preponderent al marilor puteri, inclusiv al Franței, care-și refăcuse forțele. La începutul secolului, Europa era din nou divizată în două alianțe diametral opuse: Antanta și Tripla Alianță, a căror rivalitate a dus la o serie de ciocniri imperialiste culminînd cu primul război mondial. Nu trebuie uitat, de asemenea, că pînă acum cîteva decenii nici o altă regiune a globului nu se putea compara cu Europa în acumularea bogățiilor, productivitatea muncii sociale, puterea militară sau influența politică. La sfîrșitul secolului al XIX-lea principalele mari puteri erau state europene.

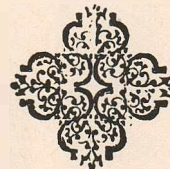
În felul acesta Europa a deținut multă vreme monopolul virtual al puterii economice și politice în lume. Creînd o adevărată polemică în legătură cu locul Europei în lume, atacînd sau proslăvind curentele europocentriste, iluminismul consacra rolul Europei luminilor în dezvoltarea economică și culturală a umanității. Denușind tendințele de a subjugă alte popoare, tendințe a-junse la apogeu în epoca dominației colonialiste, Montesquieu, Voltaire, Rousseau au dedicat pagini pline de căldură contribuției aduse de Europa la înflorirea civilizației omenescii, iar o serie de alți mari gânditori ca Gropius, Grotius, Leibniz, subliniază încă din secolele XVI—XVII că Europa este o patrie compusă din state suverane și insistă asupra egalității în drepturi a statelor naționale care încep să se constituie în perioada de ascensiune a burgheziei capitaliste. Lui Karl Marx îi revine meritul istoric de a fi relevat virtuțile socialismului în organizarea păcii pe continent atunci cînd în celebra sa lucrare «Războiul civil în Franța» arată că în opoziție cu vechea societate, cu mizeria ei economică și cu demența ei politică, se naște o societate nouă, al cărei principiu internațional va fi pacea, pentru că în sinul fiecărei națiuni va domni același principiu: munca.

PRIN CONLUCRAREA TUTUROR NAȚIUNILOR EUROPENE

S-ar putea scrie mult despre ceea ce a cîștigat și a pierdut Europa de pe urma campaniilor lui Cezar, de pe urma cuceririlor lui Napoleon sau de pe urma războaielor coloniale. Cert este însă că tot ceea ce s-a creat sub numele de civilizație materială și spirituală pe continentul european, tot ceea ce aparține fiecărei națiuni, fiecărui popor, fiecărui stat din Europa și revine în egală

DISCOVER
DE LA MORT DE MICHE
Vayuode de Valaquie, apres la victoire obtenue par lui & Georges Balle, cōtte Sigmond Battori: traduit de l'Italian imprimé à Prague en Septembre, 1601.

Avec l'extrait d'une lettre écrite de Frères du 26. dudit mois, contenant plusieurs notables particularitez.

A PARIS,

De l'imprimerie de Denys Duval, rue Jean de Beauvais, au cheval volant.

1601.

Mihai Viteazul era un nume adesea amintit în Europa timpului său. În chiar anul asasinării voievodului celei dintîi uniri a Țărilor Române (Țara Românească, Moldova, Transilvania) Paris apărea o cronică, tradusă din italiană și tipărită la Praga, a pieirii «neînfricatului erou al creștinătății».

măsură întregii Europe și umanității, nu a avut niciodată condiții mai favorabile pentru a fi apărat și, în același timp, în chipul cel mai paradoxal, pentru a fi distrus ca în epoca noastră. Alternativa coexistenței pașnice, singura posibilă față de un război rachetonuclear pustiitor, este cauza majoră căreia popoarele europene îi dedică eforturile lor precumpănitoare.

Să reamintim în acest context concepția pe care am auzit-o exprimată de generalul De Gaulle pe vremea cînd era președintele celei de-a V-a Republici franceze, concepție realistă și clarvăzătoare, care pornește de la ceea ce marele om de ștat numea «realitatea cea mai reală a zilelor noastre — națiunile și statele». Spunea generalul De Gaulle: «A construi Europa înseamnă a o uni. Este desigur un fapt esențial și este aproape banal a o spune. De ce trebuie ca acest mare leagăn al civilizației, al puterii și rațiunii, al prosperității, să se stingă sub propria sa cenușă? Desigur, într-un asemenea domeniu trebuie procedat nu după visuri, ci conformîndu-ne realităților. Și care sînt realitățile Europei? Care sînt pilonii pe care poate fi ea construită?»

Într-adevăr, acestea sînt statele, în mod cert diferite unele de altele, avînd fiecare propriul lor suflet, propria lor istorie, propria lor fizionomie, nenorocirile, gloriile și ambițiile lor, sînt statele, singurele entități care au dreptul de a dispune și de a fi urmate.

Acum statele Europei au între ele și împreună foarte mari mijloace de acțiune ele avînd desigur și marile lor probleme»

Gînditori iluștri visau în urmă cu treizeci de secole o lume fără arme și fără războaie, o lume în care rolul Europei să se releve a fi acela de patrie a progresului și păcii. Niciodată în istoria ideilor, a doctrinelor și concepțiilor politice, juridice, filozofice, nu a existat un program atît de amplu și atît de diferențiat elaborat pentru asigurarea liniștii, stabilității și cooperării fructuoase a popoarelor europene, ca în zilele noastre. Niciodată în istoria continentului nu a existat o asemenea forță a maselor ca în zilele noastre care să se pronunțe cu hotărîre și extremă vigilență pentru apărarea cauzei păcii, securității continentului și atîtea eforturi în promovarea acțiunilor concrete pentru nețezirea drumului securității europene. Ca și în promovarea ideilor și concepțiilor acestor opere, statele socialiste, popoarele țărilor socialiste s-au situat în primele rînduri, a adus o contribuție de primordiale însemnătate. Desigur că în calea procesului de dezvoltare europeană, în calea procesului de asigurare a securității și cooperării europene există încă numeroase obstacole, există încă

numeroase piedici ridicate de cercurile imperialiste, care nu doresc să-și însușească ideea unei Europe dedicate pe de-a întregul cauzei păcii și colaborării între popoare.

Dar ceea ce este esențial în momentul istoric în care se află actualmente Europa este afirmarea din ce în ce mai pregnant, și într-un consens din ce în ce general, a concepției privitoare la căminul securității și cooperării europene necesită crearea unui sistem de angajamente care să ofere tuturor țărilor garanții că se află la adăpost de acte de agresiune, să asigure bunăstarea și prosperitatea dezvoltării fiecărui popor. Pentru această dezvoltare, esențială este punerea relațiilor dintre state pe temelia fundamentală a unor principii care să permită și să asigure afirmarea liberă și nestinjenită, înflorirea tuturor națiunilor continentului. Această temelie nu o pot constitui decât relațiile de bună vecinătate și colaborare dintre statele continentului, nu o pot constitui decât principiile independenței naționale, egalității, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc, nu o pot constitui decât principiile și imperatiile egalității, justiției și eticii internaționale, universal valabile în raporturile dintre state. Toate acestea ar constitui o piatră unghiulară a colaborării și destinderii, o adevărată cheie de boltă a dezvoltării relațiilor de încredere și stimă reciprocă, de conlucrare rodnică, o adevărată schelă a edificiului securității și cooperării europene, eliberată de povara cursei înarmărilor, a blocurilor militare, a bazelor și trupelor străine pe alte teritorii.

În aceste condiții istorice în care se găsește Europa, dezvoltarea relațiilor intraeuropene pe linia coexistenței pașnice — necesitatea obiectivă a situației contemporane — începe prin o abordare eficientă și constructivă a problematicii europene, prin o recunoaștere a realităților continentului. În cadrul acestor realități este de o primă însemnătate inviolabilitatea frontierelor apărute în urma celui de-al doilea război mondial, integritatea teritorială a tuturor statelor existente în Europa. Este evident că, în aceste condiții, renunțarea la recurgerea la forță sau la amenințarea cu forță în relațiile dintre state se impune drept o garanție

a unei evoluții pașnice de tensiune și pericole. Problemele internaționale din zilele noastre pot fi realmente soluționate numai pe calea tratativelor, a reglementării lor în mod exclusiv pașnic prin mijloace politice.

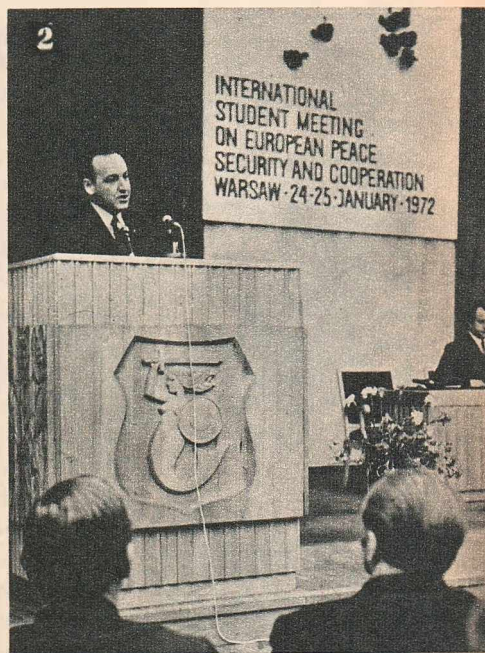
Momentul istoric actual prin care trece Europa este apreciat drept unul din cele mai pozitive din întreaga și zbruciumată a istoriei. O populație de peste 600 000 000 de locuitori în cadrul a treizeci și două de țări este antrenată într-o uriașă activitate ale cărei beneficiari sînt popoarele europene. Pentru o nestingerită dezvoltare a acestei activități, pentru o înflorire a tuturor capacităților creatoare ale popoarelor europene, cauza cooperării și a unirii eforturilor în asigurarea securității a devenit o cauză

principală. (În timp ce scriam acest articol am aflat că un comitet de pregătire, format din parlamentari din Bulgaria, Danemarca, Elveția, Finlanda, Italia, Iugoslavia, Marea Britanie, Polonia, România, Statele Unite și Uniunea Sovietică, a recomandat convocarea la Helsinki, în perioada 10-15 noiembrie 1972, a unei conferințe parlamentare asupra cooperării și securității în Europa.) În destinele Europei ne apropiem de acel moment de la care poate începe o evoluție nouă, evident constructivă, care să marcheze viitorul istoric al Europei cu jaloanele progresului, construcției exclusiv pașnice, dezvoltării armonioase și nestinjenite a fiecărei națiuni, a fiecărui popor. Cauza securității și cooperării europene este în fond țelul

major către care se îndreaptă eforturile tuturor popoarelor de pe continent. În acest context, pregătirea Conferinței general-europene are în prezent premisele pentru a fi accelerată și urgentată. Conferința pan-europeană, care poate să ia hotărâri de mari proporții istorice, are asigurat sprijinul țărilor socialiste, are asigurat sprijinul a numeroase alte state, al opiniei publice din întreaga Europă. În ceea ce privește țara noastră, România va participa activ la pregătirea conferinței, la lucrările acesteia, la instaurarea unui climat de securitate, care să garanteze independența și suveranitatea tuturor statelor, să asigure dezvoltarea fără îngrădiri a colaborării economice, științifice și culturale între toate națiunile continentului nostru. Este evident că cultura europeană, civilizația europeană, așteaptă să fie continuate în secolul nostru și în secolele următoare. Climatul de pace și de cooperare în condiții de securitate este singurul climat propice, apt, pentru a traduce aceste necesități istorice în realizări certe.

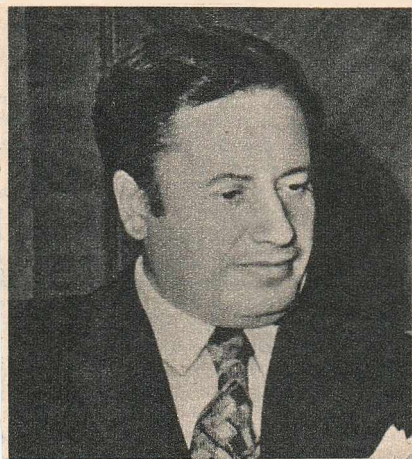
La transpunerea în fapt a ideii creării unei Europe a păcii și securității își aduc contribuția diferite organizații și organisme internaționale, cercuri largi ale opiniei publice de pe continent. Iată imagini de la recenta reuniune de la București a Comitetului Internațional U.N.E.S.C.O. pentru pregătirea celei de-a 6-a Conferințe regionale a Comisiilor Naționale pentru U.N.E.S.C.O. din Europa (foto 1) și de la întâlnirea de la Varșovia a asociațiilor studențești pentru pace, securitate și cooperare în Europa (foto 2).

„IMBOLD PROMOVĂRII SECURITĂȚII EUROPENE“

Continuăm să publicăm în paginile de față declarații pe tema securității europene făcute de personalități marcante ale vieții politice din diferite țări ale Europei, care au vizitat în ultima vreme România — declarații consemnate de colaboratorul nostru Z. Florea.

GASTON THORN,
ministrul afacerilor externe
al Luxemburgului

Am abordat cu conducătorii României probleme internaționale de interes comun, printre care la loc de frunză se situează, bineînțeles, pregătirea Conferinței de securitate europeană sau, cum a mai fost denumită, pan-europeană. Am constatat cu satisfacție că preocupările noastre sînt foarte apropiate, că destinderea europeană nu este o noțiune lipsită de conținut. Am constatat, deopotrivă, că se înregistrează progrese vizibile, iar elementele disonante se estompează, ceea ce ne îndreptățește să sperăm că se poate lua în considerare trecerea la faza pregătirii multilaterale a conferinței. După părerea mea, nu trebuie să se aștepte minuni de la o singură conferință, care prin forța lucrurilor nu poate să fie nici începutul,

nici să reprezinte încununarea relațiilor europene și nici unica garanție a destinderii. Securitatea europeană, ca și destinderea, este o problemă de climat politic, un proces în plină evoluție și, de aceea, cred că ar fi util să aibă loc mai multe conferințe europene și sper că va fi constituit un organism permanent. Există numeroase soluții care pot fi luate în seamă, dar nu consider că problemele ar trebui să fie abordate într-o manieră rigidă, ci trebuie să îngăduim explorarea tuturor soluțiilor fără a trîni ușa în fața nici unei alternative. Sper din toată inima că în viitoarele luni ne vom găsi în situația de a acționa — pe baza intensificării schimburilor comerciale — în direcția dezvoltării schimburilor în diferite domenii între toate țările europene, ceea ce constituie o premisă trainică pentru promovarea securității europene.

EMMANUEL PHTENAKIS,
ministru fără portofoliu
în guvernul grec

Dezvoltarea relațiilor dintre Grecia și România este o expresie a dorinței comune a ambelor popoare de a colabora. Prin lucrările de la București ale Comisiei guvernamentale mixte de colaborare româno-elene, și prin protocolul semnat la încheierea sesiunii am pus bazele realizării unor adevărate programe de perspectivă. Este de la sine înțeles că promovarea colaborării din ce în ce mai strînse între țările noastre, în domeniul economic și cultural, va contribui la crearea unui climat de pace în regiunea noastră, în Balcani, și va constitui un exemplu de colaborare și pentru celelalte țări, ceea ce va aduce o contribuție la consolidarea păcii între toate popoarele din Europa. Tocmai de aceea sîntem convinși că o colaborare rodnică între țările europene este utilă și constructivă.

GERHARD SCHRÖDER,
președintele Comisiei
pentru politică externă
a Bundestagului

Apreciez că relațiile dintre țările europene se dezvoltă pozitiv, pe planuri multilaterale. Sînt de părere că politica comercială, și în general economică, a țărilor din apusul Europei trebuie să tindă spre înnoarea de relații cît mai numeroase cu țările din răsăritul Europei, cu alte cuvinte sper că țările occidentale vor acționa nu numai pentru dezvoltarea relațiilor dintre ele, ci vor contribui la înflorirea relațiilor economice în întreaga Europă. Pentru aceasta există, după părerea mea, premise făurite de o serie de aranjamente bilaterale, cum ar fi de exemplu relațiile Republicii Federale a Germaniei cu România, la fel ca și cu alte state din răsăritul Europei. Trebuie neapărat să aibă loc o evoluție fructuoasă a relațiilor în întreaga Europă și cred că această perspectivă este foarte realistă. Există, desigur, greutăți care trebuie învinse, dar în general optez pentru o prognoză pozitivă din acest punct de vedere. Sper că nu se va dezvolta o gîndire de

bloc, ci fiecare stat european va acționa de sine stătător. Sper totodată că viitoarea Conferință general-europeană de securitate, a cărei perspectivă se conturează tot mai mult la orizont, va consolida tendințele pozitive de pe continent. Întîlnirile liderilor politici din diferite țări pot aduce o contribuție importantă la pregătirea Conferinței general-europene. Europa, deși reprezintă o parte mică a lumii, are o pondere deosebită și nu trebuie deci așteptată rezolvarea problemelor pe plan mondial pentru a găsi soluții aici pe continent, în problemele majore care ne preocupă pe toți.

TANILI KEKKONEN,
ambasador, consilier consultant
în Ministerul afacerilor externe
al Finlandei

Întrevederile avute la București s-au desfășurat într-un spirit amical, de înțelegere reciprocă și de căutare a unor soluții în vederea organizării cît mai grabnice a securității europene, înscriindu-se practic în vasta acțiune de pregătire a conferinței general-europene. Schimburile de vederi pe care le-am avut la București, la fel ca și contactele stabilite între diferite capitale europene, ne îndreptătesc să pășim înainte în vederea pregătirii conferinței. Recenta Declarație de la Praga a țărilor socialiste dă un imbald promovării securității europene. Diplomația finlandeză are motive să fie satisfăcută de consensul existent în privința consultărilor ce se desfășoară acum și acționează pe diferite căi, pentru ca aceste consultări să fie cît mai cuprinzătoare. Numeroase guverne și personalități politice au salutat perspectiva creării unui organism pan-european și acum se caută elaborarea unei concepții care să aducă clarificări în privința atribuțiilor viitoare ale acestuia. Pentru făurirea securității europene, actualele frontiere trebuie considerate inviolabile, iar renunțarea la folosirea forței, printr-un angajament solemn din partea tuturor statelor, ar avea o utilitate deosebită.

Andrei-
Cătălin
Băleanu

Radu
Gabrea

Dan
Pița

Constantin
Vaeni

Mircea
Veroiu

Magda
Mihăilescu

film

Incontestabil, există în ceasul de față în cinematografia noastră o nouă generație de regizori în preajma căreia merită să ne oprim o clipă. O nouă generație care, după ce a trecut prin botezul focului, își așteaptă locul ce i se cuvine în filmul românesc, acel loc bine definit, pe întinsul căruia să se simtă în largul ei, solicitată și mobilizată să-și folosească harul, pasiunea, nerăbdarea, ambițiile, în slujba unei cinematografii pe care o dorim cu toții profund angajată în realitățile noastre. În condițiile în care filmul național are obligația de onoare de a ne dovedi că există cu adevărat de cel puțin 25 de ori pe an, nimic din ceea ce este talent și conștiință nu se poate risipi în van. O tină generație de cinești lăsată să se dezvolte la întâmplare, de azi pe mâine, precum cîntăreții de muzică ușoară, este o aberație, un păcat de moarte. Poate că fraza noastră este cam «literaturizantă», poate că trimiterea la simpaticele vedete ale cîntecului nu este prea măgulitoare pentru stelele noastre muzicale (să ne ierte, nu am folosit-o din răutate), dar am vrut să subliniem cu mai multe linii importanța unuia dintre capitalurile prețioase de care dispune cinematografia noastră la ora actuală: tinerii.

În ce cadru organizatoric, spiritual, acest capital poate fi pus la treabă cu maximum de eficiență artistică, ideologică, umană? Ce trebuie întreprins — și în general, și în special — pentru ca cele câteva noi individualități făgăduitoare pe care le avem să determine, împreună, un moment aparte în arta noastră cinematografică, pentru ca toți acești băieți — există și fete, pe ici, pe colo — să se impună conștiinței noastre cinematografice sistematic, cu realizări de ținută, capabile să ne reprezinte pe noi «aici și acum»? În paginile de față, puse la dispoziția unor nume despre care ați auzit și, cu siguranță, veți mai auzi, am consemnat răspunsurile a cinci tineri care au binevoit să-și cheltuiască vreo câteva ceasuri bune în redacția noastră, în jurul unui magnetofon: Andrei-Cătălin Băleanu, Radu Gabrea, Dan Pița, Constantin Vaeni, Mircea Veroiu.

Debutul trebuie ocrotit ca un nou-născut

— Ca un supliment la întrebarea-cheie, să-i spunem așa, a discuției noastre, cred că nu ar fi lipsit de interes să încercați a stabili un anumit punct al experienței existente în cinematografia noastră, acel punct din care v-ar plăcea să porniți la drum, cu sentimentul că generația voastră nu se imbarcă cu miinile goale, că are deja un bun acumulat, dincolo de neîmplinirile și erorile știute.

DAN PIȚA. Există un astfel de punct ce a purtat diferite nume, în timp. Ele ar fi «Moara cu noroc», «Viața nu iartă», «Valurile Dunării», «Duminică la ora 6», «Meandre», «Reconstituirea».

ANDREI-CĂTĂLIN BĂLEANU. De fapt toți cei care au absolvit institutul sau au debutat acum 15-16 ani au plecat la drum anunțind o școală; au făcut un prim film foarte bun, ca după aceea să se risipească sau să se istovească așteptînd.

DAN PIȚA. Trebuie să ai o mare forță de a continua ceea ce ai început, dar și posibilitatea reală de a lucra, să nu stai după un debut — bun sau mai puțin bun, cum a fost, asta se vede ceva mai târziu. Băleanu are foarte multă dreptate cînd ne amintește că am avut cîndva în față o posibilă școală națională de film: Miha, Marcus, Ciulei, Muresan, Săucan, Blaier, Pintilie.

CONSTANTIN VAENI. Felul cum au fost apoi întîmpinați, fără prea multă sollicitu-

dine, a creat uneori impresia că o carieră depinde de o șansă.

DAN PIȚA. Ce înțelegi tu prin șansă? CONSTANTIN VAENI. Ce să înțeleg? Norocul, întîmplarea. De-a lungul atîtor re-organizări ale cinematografiei noastre s-a pierdut, nu de puține ori, printre degete și acea problemă căreia i-aș spune «politica rațională a debuturilor».

E adevărat că nu întotdeauna tinerii «s-au bătut», nu au insistat, nu au manifestat o dorință arzătoare de a debuta. Unii au devenit prea curînd salariați sau au acceptat scenarii conformiste, care nu dau dureri de cap la aprobări.

DAN PIȚA. În ceea ce privește generația noastră, nu putem accepta gîndul că unii au avut noroc, alții nu. Ar însemna să ne angajăm pe un drum greșit. Să nu uităm că încă din institut am avut posibilitatea să facem cîte ceva, unii am participat cu filmele noastre la festivaluri, s-au primit premii. Din moment ce am avut scenarii aprobate, am avut cu cine să discutăm, să schimbăm o idee pe marginea lor, înseamnă că startul este bun și același pentru toți. Apoi, nu se poate spune că cei repartizați la Studioul de filme artistice București nu au fost luați în seamă. Totul este ce se întîmplă după această primă luare în seamă, cît de mult și în care anume zone se întîlnesc insistența și pasiunea noastră cu grija forurilor în drept de a ne cunoaște și a ne folosi.

RADU GABREA. Soarta, rostul nostru nu pot fi desprinse de cele ale întregii noastre cinematografii, de criteriile ei valorice, de temeinicia criteriilor de promovare. Acestea sînt premisele creșterii noastre. Structurile mai bine chibzuite pe care le anunță cinematografia, sub aspectul organizării, lasă să se întrevadă și posibilitatea unui acord între planul tematic și năzuințele regizorilor. Toți cei care dăm examen la institut venim cu intenția de a fi creatori. Vedem la școală Renoir, Stroheim, Antonioni și, mărturisit sau nemărturisit, toți am vrea să le semănăm, asta e cert. Desigur, unii dintre noi pot deveni buni creatori, alții foarte buni profesioniști, mă rog, corecți

UN CAPITAL PREȚIOS AL FILMULUI ROMÂNESC

tinerii regizori

Anchetă realizată de Magda MIHĂILESCU
Fotografii de Traian PROSAN

profesioniști. De fapt așa stau lucrurile orice domeniu al artei și oriunde neîndrepta, în oricare din aceste domenii trebuie să se cunoască exact raportul din artă și creației ei, dintre cerințe și potențial. Atunci cînd te apuci să demonstrezi că poți să faci un film, trebuie să demonstrezi că poți să faci un film valabil, altfel nu ai cum să intri în nici una din categoriile de regizori de care aminteam mai sus. Ceea ce vreau eu să accentuez este acest adevăr: punerea la punct a întregului nostru meșteșug cinematografic va înlesni, sperăm, posibilitatea debutului planificat, organizat, toate privințele și înțeleg prin asta, deosebire, grija pentru pașii imediați nou lansatului. Adică, mai direct, în termenii bugetele care se fac trebuie să existe un fond alocat pentru debut, dar și pentru urmărirea și sprijinirea lui, așa cum în prinderile prevăd fonduri pentru profesionalizarea ucenicilor.

MIRCEA VEROIU. Un debut trebuie ocrotit, ocrotit, precum un nou-născut. După el sînt foarte importanți, ei de fapt soarta creatorului. Altfel, se ivește acest cumplit sentiment că totul atîrnă de o șansă, iar dacă ajungem la această concluzie este trist, este ca și cum ne-am trezit într-o cameră întunecoasă...

CONSTANTIN VAENI... ba și legat ochii. Dacă prindem ceva cu mîna, bine, dar nu, mai încercăm și altă dată.

MIRCEA VEROIU. Noi nu putem exista decît integrați unui sistem — este zadarnic să încercăm a ne găsi o conduită separată și vrem să aparținem unui sistem care funcționează normal, unei mișcări convins hotărîte să facă o cinematografie națională, nu filme pur și simplu, nu doar un tematic. Altfel, vorbim degeaba, lucrăm la întâmplare și, în consecință, nu va putea ține piept sollicitărilor atît de complexe ale realității noastre.

RADU GABREA. Indiferent la ce cadru organizatoric va apela cinematografia noastră, trebuie să existe și un debut legiferat concret, dacă se vor alcătui, să zicem, grupe de creație, una trebuie să aibă

vederile ei scurt metraj artistic, gen foarte la îndemâna unui proaspăt regizor.

CONSTANTIN VAENI. Asta nu înseamnă, cred eu, că scurt metrajul trebuie să devină o condiție obligatorie pentru un debutant, că nu se înțelege îngust treptele stagiaturii noastre. Nici secundariatul nu este o cale pe care trebuie să mergem neapărat. Luaturile trebuie privite de la caz la caz.

RADU GABREA. Nu că am fi noi «prea mici» pentru filme atât de mari», dar scurt metrajul își are virtuțile lui. Eu unul regret

am că acel studio «Victor Iliu» (nu era chiar studio, dar să-i spunem totuși astfel), care a funcționat câteva luni (cu excelente rezultate) în colaborare cu Secorul 1 U.T.C., s-a autodizolvat, neavând buget. Întâlnirile noastre de acolo ne-au jutat, a început lumea să ne cunoască.

DAN PIȚA. Primul obiectiv pe care ni l-am propus, să organizăm niște vizionări, să stabilim contacte, l-am atins. Urma să începem la partea a II-a, să facem filme.

RADU GABREA. Și noi simțem de vină, nu ne-am ținut pînă la capăt, am abandonat.

CONSTANTIN VAENI. Dacă sînteți de acord, aș propune să mai insistăm puțin asupra a ceea ce am numit noi acum, aici, «al doilea film». Cred că asta este o problemă ce stă la inima noastră, a tuturor.

Dacă am ajuns la concluzia că important este să nu fii părăsit pe drum, cred în continuare că tot atât de important este și ceea ce îți se oferă, la a doua operă. Este în folosul tuturor, și al nostru, și al cinematografiei, a filmului numărul doi să fie cît mai aproape de ceea ce își dorește fiecare, de ceea ce ne ascultă și neliniștește pe noi. La un moment dat doream să realizăm un film după «Jocul cu moartea», după «Pădurea nebună» sau «Jocul cu moartea», după proza lui I. L. Caragiale, dar tot timpul mi s-a sugerat în reacții să fac altceva.

RADU GABREA. Și eu revin asupra filmului numărul doi, cel care te consacră definitiv. Trebuie ca acesta să reprezinte propria noastră opțiune.

MIRCEA VEROIU. Să presupunem că între toate discuțiile care se duc la ACIN, la C.N.C., va ieși ceva bun pînă la urmă, că se va impune o orientare capabilă să satisfacă și cerințele planului tematic dar și limitările noastre, ceea ce rîvnește fiecare regizor. Avem nevoie de un sistem civilizat de a face cinema, de a instala convingerea că debutantul nu este un individ strecurat în cinematograf, ci primit.

RADU GABREA. Altfel, el trebuie să fie permanent așteptare a unui scenariu care să-l servească!

Între scriitori: mai aproape de noi

— Pentru a nu aștepta atât de mult și de eficient, trebuie să existe însă și o foarte potrivită oportunitate de alegere. Chiar dacă unii dintre dv. vor găsi în ei forța de a deveni autori totali, chiar și cu această chemare, colaborarea cu literatura noastră rămîne o condiție sine qua non a temeiniciei cinematografiei noastre. Nu putem intra acum pe firul tuturor implicațiilor, dar cred că nu strică să încercăm o privire și asupra relațiilor dv., ale regizorilor, cu scriitorii.

DAN PIȚA. Este un subiect tare fragil.
ANDREI-CĂTĂLIN BĂLEANU. Poate să fie și greu ca ei să ne acorde nouă încre-

dere de la început, dar, oricum, relațiile dintre cinematografie și literatură nu au fost luate în considerație cu toată seriozitatea, nimeni nu are, cred, conștiința împăcată că ar fi făcut tot ce se poate face pentru a nu crea această barieră între două arte. Toate cinematografiile din lume au pornit, într-un fel sau altul, de la literatură, oricît am vrea noi să scoatem cinematograful în afară, nu se poate. Greșeala mi se pare cu atât mai mare cu cît literatura noastră este o valoare culturală certă. Nu mă refer numai la cea clasică, ci la cărțile contemporane solide, reprezentative, la nuvelistica noastră actuală.

MIRCEA VEROIU. Să nu trecem însă peste faptul că un lung șir de eșecuri cinematografice i-a îndepărtat pe scriitorii, era normal într-un fel. În afară de asta, unele dintre propunerile lor au fost respinse, sau dacă nu respinse, evitate; s-au preferat ideile comode, chiar ieftine.

CONSTANTIN VAENI. Nu se duce o luptă îndrăgănită pentru atragerea scriitorilor, asta e. În schimb se fac concursuri de scenarii cu tot felul de regulamente. Este inadmisibil ca Marin Preda să nu fie «obligat» să scrie pentru film.

MIRCEA VEROIU. Cum să-l obligi?
CONSTANTIN VAENI. Să facem în așa

fel încît să-l atragem să-și dea consimțămîntul.

DAN PIȚA. Se va face o ecranizare după «Intrusul». Aș vrea să mai adaug că apropierea scriitorilor de noi implică realizarea substanțială a dezideratului nostru cel mai fierbinte, un puternic film românesc de

actualitate, care să se impună ca valoare artistică și socială. Iată ce vrem, filme românești, nu spectacole care să copieze diversitatea formule ale peliculelor de mare succes la public. Mai există voci care susțin că la un film cu problematică contemporană nu vine lumea. Va trebui o dată lămurită și această chestiune a succesului, orice cinematografie trebuie să mențină un echilibru între filmele de mare audiență și celelalte.

RADU GABREA. Rentabilitatea trebuie judecată în ansamblu pe întreaga cinematografie. Nu trebuie să pierdem din vedere «rentabilitatea» artistică, eficiența politico-educativă. Un cinematograf exclusiv de divertisment nu e de conceput. În 1971, în afară de «Mihai Viteazul», care a fost un film de excepție, cel mai mare succes l-au înregistrat «Brigada diverse», «Cîntecele mării», «Haiducii». Un film politic ca «Face-reala lumii», o operă de ținută precum «Serata» au fost mai ocolite de public; de aici nu trebuie să tragem concluzia că n-ar fi avut rost să se facă aceste filme. O cinematografie trebuie să fie complexă, să facă loc și comedilor muzicale, și celor polițiste, și filmelor-eseu. Bresson nu-l exclude pe de Broca. Dar eu aș vrea să ne mai întoarcem la scriitorii. Una dintre ideile frumoase ale celui studio de care am vorbit era și apropierea noastră de tinerii prozatori și poeți, îndepărtarea acelor suspiciuni pe care le au față de cinematograf. De fapt a fost singurul nostru prilej de a ne cunoaște mai bine.

CONSTANTIN VAENI. În condițiile în care cinematografia noastră va trebui să realizeze 25 de filme pe an, nici nu se poate concepe izolarea scriitorilor. V-aș ruga să subliniați că nu este îngăduită nici o retragere, nici o acțiune, oricît de abilă, pentru a nu se realiza aceste 25 de filme. Numai astfel vom trăi și ceea zi în care cineva ne va întreba «ce vrei, tinere, în afară de salariu?»

RADU GABREA. Viitoarea Uniune a cineștilor — pe cale de a se constitui — vrea să-și facă un plan de perspectivă, cere fiecărui idee de film, 7, 10, 12, cite avem. Revista «Cinema» a început să le și publice.

MIRCEA VEROIU. Este o inițiativă bună, cinstită, sinceră.

RADU GABREA. Un exemplu elocvent de sprijinire activă, mai ales că se înfăptu-

iește și un contact permanent, încă din faza de idee, cu cineștii. M-a bucurat nespuse să află ce are în cap acest mare artist, Lucian Pintilie, sînt nerăbdător să văd unul din aceste posibile filme, oricare din cele amintite.

MIRCEA VEROIU. Să urmărim eficiența, pe cine interesează, ce vrem noi, regizorii.

Grijile mari și grijile mici

— Să zicem că ocrotirea debutului, atenția acordată celui de-al doilea film, și celelalte discutate pînă acum fac parte din «grijile mari», din răspunderile de maximă acuitate. Cum știu însă că nici grijile «mai mici» nu vă dau pace, să ne aplecăm și asupra lor. Le-am spus astfel nu pentru că ar fi în sine minore, ci pentru că în general nu li se dă prea multă importanță, din păcate. Concret, mă gîndesc la atitudinea publicității, a organelor de difuzare și a criticii față de tinerii regizori.

DAN PIȚA. Critica ne-a ieșit în întîmpinare, mie mi se pare că ea a înregistrat semnele adevărat noi, în orice caz, reacția majorității cronicarilor a fost mai favorabilă decît cea a cineștilor de profesie.

MIRCEA VEROIU. Unii regizori au prostul obicei de a nu vedea filme. Culmea este că și vorbesc în necunoștință de cauză. ACIN-ul

a anunțat că eu și cu Pița mai avem de lucru la un film a cărui copie standard a fost vîndută la 25 decembrie anul trecut.

ANDREI-CĂTĂLIN BĂLEANU. Această distanță între generațiile de artiști — e vorba de generație spirituală, nu neapărat

(Continuare în pag. 18)

pe ecrane

LOCOTENENTUL BULLITT

Steve McQueen: nu detectivul superman,
ci învingătorul învins.

În galeria filmului detectiv american există o categorie de pelicule, nu tocmai numeroasă, care încearcă să destăinuie spectatorului, în mod realist, condițiile complicate în care este siliț, uneori, poliția să-și ducă lupta ei «anti-gang». Locotenentul Bullitt, personajul lui Peter Yates, face parte dintre acești detectivi plasați, ciuși de puțin confortabil, între ciocan și nicovală. Implicat personal în urmărirea unei bande de gangsteri care i-a doborât camaradul, Bullitt stîngherește prin rivna sa politica venală a unor cercuri influente. Și iată-l în surd război cu șefii săi, acționînd deznădăjduit în limitele unui termen care se apropie, inexorabil, de scadență, aruncînd drept miză întreaga sa carieră într-un joc care este departe de a se anuța cîștigător.

Acest duel de ambiții, pasiuni și voințe este filmat în decorul natural al portului San Francisco, «Poartă de Aur» a Pacificului care păstrează, în mod neverosimil, un izbitor parfum european. Scenele de suspense se vor desfășura pe bulevardele unui oraș scutit de uniformitatea geometrică a buildingurilor, printre tramvaie patriarhale, pe meandrele unor coline de pe care automobilele coboară în plină viteză, dăntuind spectaculos ca pe treptele unei scări. Regizorul știe să facă cinematograful de bună calitate, el n-a asimilat numai ticurile exterioare ale «noilor valuri», flourile de prim plan și filmările reflectate în vitrină, ci potențează tensiunea spectacolului cu un rafinement pe care-l recunoști ca descinzînd de la Fritz Lang. Zănată urmărire automobilistică sau cursa de pe pistele aeroportului, pe sub pîntecele uriașelor nave turboreactoare, sînt cele mai spectaculoase, dar nu și singurele secvențe de suspense ale filmului. Yates izbutește să mențină un climat de amenințare pînă și în secvențe neutre ca acelea ale unei orchestre într-un local, în imaginea unor degete nervoase ce fac să vibreze strunele unui contrabas...

Dincolo de calitățile de limbaj, ceea ce se revelează este lăudabila tendință a cineastului de a integra aventura într-un context social de insolentă venalitate și violență. Rivala lui Bullitt nu este atît banda care-l urmărește pe Johnny Ross cît cea a politicianului Chalmers, personaj admirabil interpretat de Robert Vaughn. Cu un obraz, precum o mască de cauciuc pe care nu poți descifra nimic altceva decît ambiție și amenințare, Peter Yates îl filmează cu ostentație pe Chalmers și suita sa, amintind izbitor de ceata lor în afara legii. Forța lui Chalmers este corupția; el amenință, trădează și părăsește scena atotputernic, urmîndu-și încrezător traiectoria succesului său. În urma sa, rămîne Bullitt, locotenentul care se încapățînează să-și conserve integritatea și căruia Steve McQueen i-a împrumutat chipul său încordat, privirea-i metalică. În personajul său, căruia îi sînt sugerate cu discreție dimensiunile tragice, se definește nu banalul mit al detectivului «superman», ci învingătorul mereu învins continuîndu-și cu îndărătnicie războiul cu fărădelegea, împins de vocația unui Hercule în fața grajdurilor lui Agias...

T. CARANFIL

FRANCIS Anne

Actriță americană de film și TV, născută la 16 septembrie 1930 la Ossining (New York). Cariera ei începe din copilărie, fiind solicitată să pozeze ca model pentru reclame, iar mai târziu, să se producă în emisiuni de varietăți la radio și la TV. De aci va trece direct în teatrul de revistă și va juca pe Broadway un rol important în musicalul *Lady in the Dark* de Moss Hart, pe muzica lui Kurt Weill. Debutează pe ecran în 1947 în *Summer Holiday* de R. Mamoulian, făcând apoi parte din «pepiniera» tinerelor speranțe de la Metro, unde se va afirma de la început prin frumusețea ei proaspătă, nesofisticată și prin jocul ei sincer, spontan. Cunoaște o mare popularitate datorită unor filme ca: *So Young, so Bad* (1950), *Lydia Bailey* (1952) de Jean Negulescu, *A Lion is in the Street* (1953), *Susan Slept Here* (1954) de Frank Tashlin, *Bad Day at Black Rock* (id) de John Sturges, cu Spencer Tracy, *Rogue Cop* (id) cu Robert Taylor, *George Raft, The Blackboard Jungle* (1955) de Richard Brooks, cu Glenn Ford, *The Rack* (1956) cu Paul Newman, *Forbidden Planet* (id) cu W. Pidgeon, *Don't Go Near the Water* (1957) cu Glenn Ford etc. Între 1958 și 1968, timp de 10 ani devine un star al TV-ului, interpretând peste 100 de filme și seriale, printre care amintim pe cele ale lui Hitchcock: *Invadatorii și Incoruptibili*. În tot acest interval a apărut pe ecran doar în anii 1960 (*Girl of the Night și Crowded Sky*) și 1965 (*Satan Bug; Brainstorm; The Woman who Wouldn't Die*). Revine din 1968, jucând în *Funny Girl* (William Wyler) alături de Barbra Streisand, în: *Hook, Line and Sinker; Golden Bullet, More Dead Than Alive* etc. și continuând să apară (mai rar) la TV.

FRANCIS Kay

Actriță americană de film și teatru, născută Katharine Gibbs, la Oklahoma City, la 13 ianuarie 1905; moartă la 26 august 1968. A fost una din marile actrițe ale Hollywoodului anilor '30. Debutază în teatru, unde va activa până în 1929, an în care, angajată la Paramount, va fi lansată ca tip de frumusețe brună, opusă blondelor la modă (Dietrich, Harlow). După un prim rol în comedia *The Cocoanuts*, alături de frații Marx, devine un star al dramelor sentimentale, polișiste, exotice (*Illusion; Marriage Playground; Passion Flower; Street of Chance; Femei zvâpăiate; Ladies Man; 24 de ore (după Bromfield); Iahutul blăcerilor; Raffles; Dragoste demonică* etc.). Din 1932 trece la Warner Bros unde va fi folosită în același repertoriu dramatic, dovedindu-se imbatabilă în sectorul dramei sentimentale de rafinată factură psihologică, având ca parteneri pe William Powell (*Venitul dragostei; Escrocul sentimental*), pe George Brent (*Cheia ratului; Oamenii de sacrificiu; Rătăcind spre fericire; În umbra păcatului; Soție și amantă; Secretul unei actrițe*), pe Ricardo Cortez (*Mandaly; Wonder Bar; Casa amintirilor*), pe Ronald Colman (*Cynara*), pe Leslie Howard (*În serviciul secret*), pe Humphrey Bogart (*King of the Underworld*), pe Edward Robinson (*I Loved a Woman*), pe Errol Flynn (*Prin foc și sabie*) etc. Realizează două creații memorabile în două filme diametral opuse: *Contesa Lily* (1932), comedia sofisticată a lui Ernst Lubitsch, și *Ingerul alb*, emoționantă evocare a vieții Florencei Nightingale, fondatoarea Crucii Roșii, film semnat de W. Dieterle. Din 1939 trece la R.K.O. unde debutază în drama *Rivala* de John Cromwell, cu Cary Grant și Carole Lombard. În ciuda popularității intacte, cariera ei devine oscilantă. Turnează pentru mai toate casele în filme inegale, în westernuri (*When the Daltons Ride*), în roluri de mamă tinăra a Deannei Durbin (*Prima decepție*), a Dianei Barrymore (*Între noi fetele*) sau a Gloriei Warren (*Tu ești de-a pururi în inima mea*), în comedii de salon (*Feminine Touch*), în roluri de vamp care nu-i convin (*Divorce*) sau filme de război (*Four Jills in a Jeep*) etc. Din 1946 abandonează ecranul dedicându-se producției de filme.

FRANJU Georges

Regizor și scenarist francez, născut la Fougères, la 12 aprilie 1912. Pasionat de film, creează împreună cu Henri Langlois Cinemateca franceză și revista Cinématographe devenind secretar al Federației Internaționale a Arhivelor de Film (FIAPF), iar după război secretar general al Institutului de cinematografie științifică. Debutază cu filme documentare (1934: *Le Metro*) și se impune atenției generale, după război, cu scurt metrajele *Le sang des bêtes* (1949); *Hotel des invalides* (1952) și *Première nuit* (1958), opere originale și curajoase, ca și filmele sale artistice începând cu *La tête contre les murs* (1959), unde cineastul revoluționar devine suprarrealist (în stilul lui Buñuel), continuând cu: *Pleins feux sur l'assassin* (1961) după Boileau-Narcejac, cu *Les yeux sans visage* (id), bizar amestec de groază și poezie. Cu *Thérèse Desqueyroux* (1962), după un scenariu scris în colaborare cu Claude și François Mauriac (autorul romanului), G.F. se situează pe linia de calitate a filmului francez, bazat pe o ilustră tradiție literară. Un fascinant exercițiu de stil se dovedește a fi și *Judex* (1964), care mai mult decât un film de aventuri este un omagiu adus direct lui Feuillade și serialelor sale, cinematografului mut francez. O altă transpunere literară: *Thomas l'Imposteur*, după Jean Cocteau (1965), strălucitește tot prin acea grijă meticuloasă de redare a atmosferei, cea din timpul primului război mondial: 1914-1918. În 1970 a adaptat pentru ecran romanul lui Emile Zola, *Greșala abatelui Mauret*.

FRANKHEIMER John

Regizor american de film și TV, scenarist și producător, născut la Malba (Long Island), New York, la 19 februarie 1930. Aparține grupului marilor cineaști contemporani formați la școala televiziunii. Studiază istoria artelor la Williams College, devine actor de teatru și radio, apoi asistent de regie și mai târziu regizor la TV, unde desfășoară o intensă și strălucită activitate, semnând 127 de teledrame, adaptări, filme, printre care: *Forbidden Area*, cu Charlton Heston; *Browning Version*, cu John Gielgud; *The Turn of the Screw*, după Henry James, cu Ingrid Bergman (debutul ei la TV); *Cui îi bate ceasul*, după Hemingway, cu Maria Schell ș.a. Se impune ca unul din cei mai talentați cineaști ai tinerei generații, fiind premiat de 5 ori de Academia de arte și științe TV din New York. Debutază în film cu unul din succesele sale de la TV: *The Young Stranger* (1957), despre criza morală a tineretului american și responsabilitatea părinților, temă pe care o va relua 4 ani mai târziu în *The Young Savages* (1961) și, parțial, în *All Fall Down* (1962), autentice tranșe de viață, înfățișate la modul realist-critic. Un subiect grav, original, atacă în *The Birdman of Alcatraz* (1962), poveste (autentică) a unui deținut devenit specialist în ornitologie. Cu acest film începe colaborarea lui cu un mare actor: Burt Lancaster, pe care-l vom reintîlni în cele mai bune filme ulterioare ale sale: *Seven Days in May* (1964), vibrant apel pentru pace; *Trenul (id.)*, episod eroic din Rezistența franceză și *The Gypsy Moth* (1969), zguduitoare dramă psihologică. Vom mai cita din filmografia lui: *The Manchurian Candidate* (1962) cu Laurence Harvey; *Seconds* (1966) cu Rock Hudson; *Grand Prix* (id.) cu un mare număr de vedete; *The Extraordinary Seaman* (1968) cu David Niven, Faye Dunaway; *The Fixer* (id.) cu Alan Bates, Dirk Bogarde; *I Walk the Line* (1970) cu Gregory Peck; *The Horsemen* (id.) după Kessel, cu Omar Sharif și *The Devil Drives* (1971).

tinerii regizori

(Urmare din pag. 17)

de vîrstă, trebuie să precizăm — este nefirească, întrucît fiecare «nou val», dacă are ceva autentic de spus, reprezintă un stimulent pentru toate generațiile, trage cu sine și pe ceilalți.

DAN PIȚA. Există însă cineaști care au fost tot timpul alături de noi, în primul rînd Iulian Mișu, el a înțeles perfect ce poate să dea fiecare, ce îl doare pe fiecare.

RADU GABREA. Nu prea avem de ce să ne plîngem împotriva criticii, nu stăm rău cu ea. Prost se înfățișează lucrurile cînd este vorba de o anumită înlesnire, mai bine-zis pregătire, a accesului nostru în lume, înlesnire ce ar putea veni din partea publicității. Aici nu s-a făcut uneori nimic, nu s-a mișcat un deget, și nu înțelegem această inechitate. «Apa ca un bivol negru», film extrem de necesar, de o deosebită semnificație socială — dincolo de valoarea lui artistică — a fost dat pe piață fără nici un fel de pregătire.

ANDREI-CĂTĂLIN BĂLEANU. La început nu a avut nici fotografii de reclamă, lumea nu știa despre ce este vorba.

RADU GABREA. Același lucru s-a întîmplat și cu filmul meu «Amintiri bucureștene». În schimb pentru «Brigada diverse» am văzut furgoaanele cu panouri și poze ale actorilor străbătînd în zori de zi cartierul Titan. Eu așteptam premiera și nu existau încă afișe tipărite. Din nu știu ce motive, pentru debutul meu, «Prea mic pentru un război atît de mare», cheltuielile de difuzare au fost calculate a fi de 5-6 ori mai mici decît la altele. Noroc că în unele orașe publicul a avut grijă de sufletul nostru. La Reșița, unde am fost întîmplat cu un entuziasm de nedescris, organizatorii premierei au făcut afișe de mină. N-am să uit niciodată, am plecat de acolo cu una dintre cele mai emoționante amintiri. Vă imaginați un oraș năpădit de afișe de mină care făceau în necaz ploii, pentru că toată săptămîna a turnat cu găleata iar ei refăceau afișele. Ploua și scriau.

CONSTANTIN VAENI. Este inexplicabilă atitudinea D.D.F.-ului față de unele filme. Știți ce s-a întîmplat în seara premierei cu «Decolare», debutul lui Timotei Ursu? La 100 de metri de *Patria*, la *Scala*, exact în aceeași seară au dat drumul «Trenului», film cu răsunaătoare nume de actori. Nu se poate să nu protejezi, cite de cît, prima ieșire în public a unui cineașt.

RADU GABREA. Toate aceste chestiuni așa-zis mărunte, strînge una lingă alta, nu rămîn fără urmări. Să nu se uite că noi trebuie să facem față unor cerințe foarte înalte, unor datorii pe care cinematografia noastră nu le poate achita decît printr-o angajare lucidă, responsabilă, în toate compartimentele. Să nu se uite, de asemenea, că intrăm într-o competiție mondială de mare nivel, concurăm prin forța lucrurilor cu Antonioni și Fellini, cu Jancso și Wajda ori cu filmele de mare succes la public, cu cine vrei și nu vrei. Poate mai mult decît în alte arte, în cinematografie cea mai mică indiferență se răzbuună nebănuit.

Acest schimb de idei, pe care le vrem constructive, a captat — atît cît poate să facă o dezbateri scotită abia începută, nicidecum încheiată — sensul uneia dintre multele răspunderi pe care le are cinematografia noastră. Acum, cînd realizarea unui film de o mare acuitate politică, precum «Puterea» și «Adevărul», dovedește că ne aflăm într-o etapă esențială, de profundă maturitate artistică, avem datorită de a descoperi și folosi toate căile prin care se poate ieși în întîmpinarea tinerei generații de cineaști nu numai cu căldură, dar și în spiritul eficienței practice, nu numai cu brațele deschise dar și înarmate cu ceea ce se cheamă, fără nici o metaforă, «o politică rațională a debuturilor».

Tudor ARGHEZI interpretat

Nu obosim prea repede de prezența unor mari scriitori în conștiința noastră? Și e această «oboseală» un semn atît de bun pe cît ne place uneori să credem? Nu mărturiseste ea mai curînd o infirmitate a spiritului nostru?

Într-un comentariu incisiv și pasionat publicat cu demult de Al. Paleologu în revista *Luceafărul*, întrebări de categoria celor enunțate de noi primeau singurul răspuns justificat: prea ne grăbim să considerăm pe cutare mare scriitor intrat în «conul de umbră», numai pentru că între timp, epuizată de un scurt entuziasm, atenția noastră dă semne de nerăbdare, vrea «altceva», vrea pe «altcineva». Dar e vreodată de ajuns cît s-a vorbit despre o mare operă, există scriitori de valoare excepțională despre care s-a spus totul? Cartea lui Edgar Papu despre Eminescu, semnalată de noi în cuprinsul chiar al acestei rubrici, lasă senzația că în ceea ce privește interpretarea lui Eminescu, după atîtea exegeze cite i s-au consacrat, sîntem abia în faza unui foarte promițător început. Nici Eminescu, nici Caragiale, nici Rebreanu, nici Bacovia nu sînt subiecte epuizate. Și, firește, nici Arghezi, care continuă să ne uimească; adevărul este că nu-l «cunoaștem» încă. Abia dacă s-au trasat primele jaloane ale interpretării sale, e loc pentru foarte multe studii argheziene de aici înainte și de altfel ele sînt imperios cerute de spiritul unei culturi autentice.

Cu cîtva timp în urmă la Editura Eminescu a apărut un mic volum omagial «Tudor Arghezi interpretat de: Mihai Ralea, Pompiliu Constantinescu, Eugen Lovinescu, Vladimir Streinu, G. Călinescu, Șerban Cioculescu, Ov. S. Cromhălniceanu, Tudor Vianu, Sorin Alexandrescu», util fără îndoială oricui vrea să înceapă a se familiariza cu opera poetului, conținînd cîteva texte de referință. L-am fi dorit cu mult mai amplu, mai conform și cu rigorile unei colecții ce se intitulează *Biblioteca critică*. Regăsim în cuprînsul său pagini memorabile, caracterizări de răsunet binecunoscut, și care nu pot lipsi dintr-o minimală bibliografie critică. Se începe cu Mihai Ralea, există strălucit (el însuși cam ignorat fără nici un temei serios în ultima vreme!), unul dintre cei dintîi în a recunoaște că «Tudor Arghezi e cel mai mare poet al nostru de la Eminescu încoaace» la apariția în 1927 a *Cuvîntelor potrivite*. M. Ralea face unele observații oarecum în treacăt, în felul elegant și nepăsător ce-l caracterizează, dar ele devin repede fundamentale: «Lipsa sa de facilitate îi încarcă sufletul pînă la o tensiune neobișnuită. Cînd i se întîmplă citeodată să izbucnească, întrece chiar efectul dorit. Expresia e grea de toată apăsarea sufletului reținut atîta vreme... Săgeata e trimisă mai departe de spațiile bătute fîndcă coarda arcului e prea mult întinsă».

Tot Mihai Ralea este primul care știe să observe o anumite «gratuitate» plină de farmec a violenței verbale argheziene:

«În unele din articolele sale, mai ales din polemicile sale, d-sa ne apare ca un spirit revoltat. Dar revoltat contra cui? N-am putea preciza. Mai degrabă contra tuturor și contra toate. Revolta sa nu e limitată la un domeniu social ori moral precis, ea n-are obiect. După momente el se indignează pentru lucruri care i-au plăcut ieri».

G. Călinescu e prezent cu un întreg capitol din *Istoria literaturii române*, în schimb Pompiliu Constantinescu (poate cel mai stăruitor exeget arghezian), numai cu o cronică literară; am fi vrut să avem și un capitol, cel puțin, din importanta monografie Arghezi, puțin cunoscută cititorului de astăzi. Tudor Vianu apare cu un fragment nesemnificativ din comentariul său firziu la *Cîntare omului*, în schimb lipsește pătrunzătorul studiu din *Arta prozatorilor români*, vol. II. În genere, proza lui Arghezi, cel puțin la fel de însemnată ca poezia sa, nu se bucură de atenția cuvenită. Ceea ce lipsește folositoare culegeri este stăruința de a urmări o idee centrală, capabilă să cristalizeze în jurul ei fragmente care altfel par așezate unul după celălalt într-un fel eterogen.

zbor planat

Micul, fragilul aparat al «Aviasanului» rulă cițiva zeci de metri și se înalță brusc, vibrând din toate articulațiile sale. După cîteva minute dominam orașul, mai întîi partea de sus și combinatul învăluit în largi trombe de fum, apoi cartierele din imediata vecinătate a fluviului, portul. Geometrii, culori și fluviul revărsat monstruos, pînă departe, pînă la poalele Munților Măcin, parcă. Soarele, strălucirea dimineții împrumutau Galațiului și Dunării un aer sărbătorec, aproape de chermeză, dar jos, sub noi, la o sută sau două sute de metri, puteam distinge o linie sinuoasă, acolo, la interferența dintre elemente: digul de pămînt, într-una întărit, neconținut mărit, și oamenii ce se agitau în jurul lui, harnici, neobișiți. Era spre sfîrșitul lui mai 1970.

La un moment dat, aparatul vibră parcă mai violent ca de obicei, se cabră și avui senzația că ceva se întîmplase sau fusese pe cale să se întîmple. Doar cîteva secunde, pînă cînd omul din fața mea cu o simplă mișcare îl redresă. N-a fost nimic, un curent de aer mai puternic...

Peste cîteva minute aterizam pe micul aeroport din apropierea orașului. Zburasem poate cel mult o oră, dar mă simțeam sfîrșit. Și cu toate impresiile puternice ale acelei zile, momentul care mi se întipărise cel mai puternic în memorie se produsese în acele secunde anodine cînd percepușeam sau fusesem pe cale să percep că ceva se întîmplase ori era pe cale să se întîmple — moment greu de definit, o anxietate de-abia conturată, înlăturată, poate în chiar clipa nașterii sale de gestul sigur al pilotului.

«...Ei bine, acum pot să-ți spun. A fost un moment dificil. Curentul puternic putea să ne ia». Totul spus «en passant», pe un ton neutru, impersonal, o constatare lipsită de orice încărcătură emoțională. I se potrivea de minune pilotului, Toma Lupu. Era în concordanță cu întregul său fel de a fi, cu siguranța calmă, măsurată, a mișcărilor, cu glasul său baritonal, potolit. Acolo — înaintea aceluși zbor de recunoaștere făcut în jurul orașului asediat de ape, sau poate după aceea, nu mai țin minte cînd, ca să ne relaxăm ne-am întins pe iarbă încă sclipind de rouă, în apropierea hangarelor în virful cărora se răuceau giruete fără-nctare, vesel, și se agitau baloane de forme ciudate, ca niște mari plase de prins fluturi—am stat de vorbă și l-am cunoscut mai îndeaproape. Zboară de ani și ani, a fost mai întîi pilot militar, a zburat chiar și pe reactoare. Și i-am simțit orgoliul din glas, satisfacția de a fi putut cu ani în urmă conduce fără greș acei bolizi cerești la înălțimi și viteze uriașe. Ani și ani ai tinereții sale cînd, la 3 dimineața, pe cîmpul încă întunecat pășea grăbit, înfiorat de răcoarea acelei ore pentru a porni pe traiectoria numai de el știute. Om și aparat, într-o tensiune comună, fără nume, străbătînd spații și doar glasul celor de jos sau al colegului de escadrilă răsunînd din cînd în cînd în cască. Sentiment îmbătător, de forță și tinerețe. Ore lungi alunecînd prin văzduh în tăcere, ca printr-o apă. Apoi reflexele i-au slăbit. Și a sosit o zi cînd i-a venit tot mai greu să strunească bolizii aceia argintii, vibrînd de o forță abia stăpînită. Așa a ajuns la «Aviasan». A ajuns, nu «a eșuat». Și-mi repetă acest cuvînt cu gîndul la zborurile făcute cu micul, fragilul aparat spre deltă, spre satele pierdute de pescari sau spre satele dobrogene, pentru a aduce medicamente, plasmă, pentru a transporta cît mai grabnic bolnavi, accidentați. Și în aceste curse zilnice, multe anodine, de rutină în cursele făcute cu 100 km/oră, își găsește întreaga satisfacție, întreaga rațiune a existenței sale, dacă aceste cuvinte prin prea largă și ușuratică întrebuintare nu sună cumva fals aici. El, care cu ani în urmă străbătea spațiile lăsînd în urma sa doar o diră argintie de cometă.

Și-a cîștigat prietenii trainice, și-a cîștigat recunoștință. La ore și zile precise, micul aparat este așteptat în tăcutele sate de pescari și în satele dobrogene copleșite de soare. Copiii îi ies în întîmpinare, fugînd, îl înconjură. Toți îl cunosc, îl știu, îl iubesc, îl respectă. Este pilotul Toma Lupu de la «Aviasanul» din Galați.

...Deasupra hangarelor, giruetele se învîrtesc fără odihnă, baloanele de o formă ciudată, ca niște mari plase de prins fluturi, se zbat răsucite de vînt. Avioanele minuscule decolează unul după altul. Ele poartă în zborul lor lin, planat, Speranța.

„NICI O MAȘINĂ ȘI NICI UN UTILAJ SUB RANDAMENTUL PLANIFICAT, NICI UN MINUT NELUCRAT”

Marele dialog dintre partid și popor desfășurat în Capitala patriei noastre între 17 și 23 februarie, bogăția de idei și învățăminte marcată prin dezbateri aprofundate, deschise, competente, cu ecouri și implicații largi pentru întreaga noastră viață economică și socială, au început să prindă viață în toate compartimentele economiei noastre. Cele două mari evenimente, Conferința pe țară a cadrelor de conducere din întreprinderi și centrale industriale și de construcții și cel de-al II-lea Congres al țărănimii cooperatiste, au întrunit într-un amplu colocviu, al rodniciei și al gîndirii cutezătoare, reprezentanții forțelor de bază ale societății noastre, constituind în același timp o dovadă elocventă a alianței trainice a clasei muncitoare cu țărănimea, intelectualitatea și celelalte categorii sociale, o expresie grăitoare a democratismului orînduirii noastre, a participării întregii noastre națiuni la făurirea conștientă a propriului ei destin. Un amplu și vast dialog al productivității, un viguros și realist program al hărniciei, competenței și experienței înaintate pe care la ora actuală miile de participanți le continuă la locurile de muncă, în cadrul fiecărui colectiv, concretizîndu-le în programul de măsuri subordonate aceluiași imperativ: sporirea continuă a randamentului și eficienței, revizuirea stilului de muncă, a modului de a aborda și rezolva problemele cu care sîntem confrunțați în procesul complex al edificării României socialiste.

Anchetă realizată de I. MUNTEANU, E. IAROVICI, P. ANGHIEL, F. URSEANU și C. CĂRTĂRESCU

viața fără muncă și-ar pierde sensul

Există la secția mecanică mijlocie și ușoară a Uzinei constructoare de mașini-Resița o echipă de lăcătuși care de aproape doi ani execută în exclusivitate utilaje și agregate pentru export. Faptul în sine ar putea trece neobservat, pentru că într-o uzină de talia U.C.M.R.-ului întîlnești destui artiști în modelarea metalului, iar producția realizată aici s-a dovedit a satisface întotdeauna exigențele beneficiarilor. Și totuși, cei 43 de lăcătuși conduși de Eroul Muncii Socialiste Iosif Waninger sînt de neîntrecut. Nu numai experiența vastă acumulată de ei i-a impus în marea întrecere pentru mai mult, mai bun și mai ieftin, ci și dăruirea cu care se angajează în muncă. Experiența comunistului Iosif Waninger este molipsitoare, încetățenind în rîndul tinerilor ideea că «viața fără muncă și-ar pierde sensul, iar munca făcută de mintuială înseamnă renunțare la demnitate».

L-am întîlnit recent pe acest neastîmpărat șef de echipă. Era în mijlocul unui grup de muncitori. Se vorbea despre lucrările recentei Conferințe a cadrelor de conducere din întreprinderi și centrale industriale și de construcții la care a participat în calitate de delegat al secției de mecanică mijlocie și ușoară. «Formarea societății socialiste multilateral dezvoltate necesită o industrie care să meargă ca ceasul, spunea Iosif Waninger, iar dacă pînă acum se mai încurcau lucrurile pe ici, pe colo, din diferite motive, dar mai ales datorită aprovizionării defectuoase cu materii prime și materiale, acum a venit vremea unei ordini absolute în organizarea producției. Participanții la consfătuire au dezbătut cu toată răspunderea în spirit critic și autocritic aceste probleme, cristalizîndu-se o gamă de măsuri în sensul îmbunătățirii proceselor de fabricație în toate ramurile industriei.»

În timpul consfătuirii s-a accentuat necesitatea îmbunătățirii muncii în cadrul Ministerului aprovizionării tehnico-materiale și controlului gospodăririi fondurilor fixe, încît să se asigure din timp materia primă și materialele pentru fiecare unitate economică, creîndu-se astfel condiții de îndeplinire sistematică și chiar depășire a sarcinilor de plan. Și în uzina noastră, mai ales în secția de mecanică, am avut și mai avem chiar nenumărate necazuri cauzate de aprovizionarea neritimică. Pierdem timp, ne facem nervi, uneori lucrăm în grabă și de aici suferă în primul rînd calitatea, ceea ce nu-i bine».

Cei din jur, cu toate că cunoșteau din presă lucrările conferinței, puneau totuși întrebări, cereau relații, erau interesați de cuvintele șefului de echipă. Chiar în cadrul unei asemenea discuții s-a născut propunerea simplificării sistemului de manipulare a pieselor și reperelor în secțiile respective, pregătirea comenzilor cu cel puțin o lună înainte de intrarea în lucru, înțelegîndu-se prin aceasta asigurarea documentației, asigurarea sculelor și dispozitivelor. Am asistat, cu alte cuvinte, la un dialog al hărniciei, al competenței, născut din nevoia oamenilor de a afla mai multe, de a face mai multe, îndemnați de sfaturile dar și de exemplul tovarășului Iosif Waninger. Acum, echipa pe care o conduce a luat hotărîrea ca fiecare piesă, mai înainte de a trece examenul calității în fața controlului tehnic, să fie verificată chiar de cel care o produce. «La noi în echipă — spune lăcătușul Cristian Lucacela — cel mai exigent controlor este executantul. De altfel, nici nu vîd cum ar putea să facă altcineva această treabă mai bine decît mine sau decît colegii mei. Aprecierile beneficiarilor, lucrările de calitate pe care le execută secția noastră nu numai că ne-au dat satisfacții, dar ne și obligă!»

Iată pentru ce în conștiința oamenilor din echipa condusă de Iosif Waninger s-a încetățenit convingerea că viața fără muncă și-ar pierde sensul, iar a munci de mintuială înseamnă a renunța la demnitate.

program însuflețitor

Pe directorul Uzinei de prelucrare a maselor plastice din Buzău, Marin Ionescu, l-am întîlnit la cîteva zile după ce participase la lucrările Conferinței pe țară a cadrelor de conducere din întreprinderi și centrale industriale și de construcții, unde luase cuvîntul. «Am avut marea bucurie — ne mărturisește dînsul — de a primi chiar ieri vizita unor delegați de la Institutul de proiectări pentru automatizare și de la Centrala industrială de automatizare cu care am discutat despre probleme legate de îmbunătățirea procesului de producție. Este un rezultat foarte operativ și concret în urma lucrărilor conferinței pe țară».

(Continuare în pag. 20)

pornind

de la

„hanul drumeților“

Termenul de *turism* este de import. El s-a născut undeva în Apus, sub pana unui scriitor — Stendhal — despre care știm atâtea dar poate nu și cât de mult iubea călătoriile. Nu cele de nevoie pe care omul le face de cînd a apărut pe lume, ci călătoriile de cunoaștere a locurilor și oamenilor cu care nu ne întâlnim în fiecare zi.

După mai bine de un veac de la nașterea sa, termenul de *turism* desemnează cea mai amplă peregrinare pe care a cunoscut-o omenirea și una din cele mai noi și rentabile industrii. Acest exod spre alte orizonturi, fie al vacanțelor, fie doar al sfîrșitului de săptămînă, este astăzi atât de viguros încît a făcut să dispară distanțele și sezoanele.

Termenul de *turism* a ajuns — firesc — și la noi și — tot firesc — a prins rădăcini, deși activitatea pe care o desemnează de-abia pășește pragul copilăriei. De altfel, termenul este universal și — după cum promite — nepieritor. Pentru călător noi avem însă și un termen strămoșesc. Cu siguranță, el nu s-a născut pentru a-l desemna pe cel ce face — cum spunem azi — *turism*, adică pe cel care pornește la drum pentru plăcerea de a vedea și a cunoaște. Este însă atât de plastic pentru limba noastră, ne este atât de drag încît nu numai că nu l-am uitat, ci continuăm să-l folosim curent. *Drumeț* este turistul nostru și *drumeție*, peregrinarea lui în spațiu, adică turismul. Prima cabană construită pe versantul sudic al Bucegilor (cea de lingă Peștera Ialomiței, mistuită nu demult din nou de incendiu, dar care va renaște iarăși) s-a numit de altfel «Hanul drumeților», după numele dat de Bucura Dumbravă și Emanoil Bucuța primei mari asociații turistice românești, devenită apoi (din tendințele cosmopolite ale lui Mihai Haret) Turing Clubul Românici. Este drept că și ei, și urmașii lor vedeau în drumeț mai ales pe amatorul mersului pe jos. Pe turistul de munte care — cu sacul în spate — se aventurează pe potecile însemnate de opincile ciobanilor. Acum, cînd multe din aceste poteci au devenit «drumuri carosabile» și prin tainicele cotoane ale Ialomiței nu mai nechează murgii lui Butmăloiu (primul cabanier al «Hanului drumeților»), ci cai-putere, iar vînturile care mătură platoul Bucegilor aduc miresme de 98 octane, drumeț nu mai este și nu mai poate fi doar cel ce umblă pe jos. Drumețul de astăzi este turistul de astăzi, indiferent de mijlocul de locomoție folosit. Că noi l-am dori pe acest turist, ajuns la țintă cu trenul, automobilul sau telefericul, și un amator de mers pe jos, dispus să cerceteze și pe alături de drumurile mari, este altceva. Dar tocmai acest *altceva* poate fi la sublinia «drumeții» din titlul rubricii pe care o inaugurăm. Totodată, poate acest termen strămoșesc, vînturat continuu alături de cel internațional al turismului, ne va face poate să ne gîndim mai mult la un *turism al nostru*. Ne va face poate să înțelegem că, și pe plan internațional, succesul, adică dorința altora de a ne cunoaște, materializată în excursii pe meleagurile frumoasei noastre țări, îl poate asigura mai curînd hanul cu rădăcini în tradițiile arhitecturii populare românești, hanul împodobit cu scoarțe decît mochetele peste tot prezentei arhitecturi moderne. Vorbind mai mult de drumeți și drumeție, poate ne vom gîndi mai mult și la turismul montan rămas, ca o rudă săracă, în conul de umbră al hotelului cu 10 niveluri și autocare la scară. Și fiindcă tot ne-am lungit cu drumeția să poposim o clipă la vechiul «Han al drumeților» din Bucegi. Am auzit că în locul vechii cabane de la Peștera Ialomiței, atât de dragă multor generații de turiști, se va înălța un hotel modern.

Dar poate nu va fi așa. Poate, înainte de a păși la fapte, gospodarii din județul Dimbovița, mai puțin încercați în ale drumeției (sau, dacă vreți, ale turismului), se vor interesa în dreapta și în stînga și vor afla că nu au de ce și pentru cine urca un hotel urban în inima muntelui. Că ar face mari și utile economii dacă ar reconstrui cabana pe vechile ei temelii (pentru a o reda turiștilor pînă la iarna viitoare), iar cu milioanele pregătite pentru hotel să mai facă două-trei *hanuri pentru drumeți*, în stilul atât de frumos al caselor din Dimbovița de sub munte. Ce splendid nucleu pentru viitoarea stațiune montană «Peștera» ar fi aceste construcții turistice făcute pentru cei ce le așteaptă cu adevărat, adică pentru drumeții de la noi și de aiurea.

„NICI O MASINĂ ȘI NICI UN UTILAJ SUB RANDAMENTUL PLANIFICAT. NICI UN MINUT NELUCRAT“

Directorul Marin Ionescu, directorul tehnic Ștefan Posedaru și reglorul Ion Constantin, în fața capului de extruder de 800 mm, proiectat în uzină și executat prin autoutilare pentru prima oară în țară. Numai acest utilaj a adus o economie de 300 000 lei valută.

(Urmare din pag. 19)

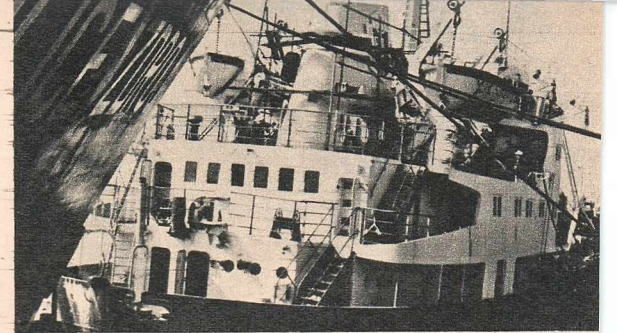
Schimbul fructuos de păreri și indicațiile prețioase primite la conferință au reprezentat și pentru colectivul uzinei buzoiene un nou imperativ pentru sporirea neîntrepută a eficienței economice, a ridicării însușirilor calitative ale produselor. Analizîndu-se în cadrul colectivului de conducere problema foarte importantă a autoutilării, domeniu în care uzina a avut și pînă acum rezultate apreciabile, s-a hotărît să se dea o mai mare extindere atelierului mecanic. În acest scop s-a constituit un colectiv larg din cei mai buni specialiști — ingineri, maiștri și muncitori de înaltă calificare — care să vină cu propuneri pentru dezvoltarea și dotarea acestui atelier, pentru ca munca de autoutilare să devină o preocupare permanentă în viața uzinei. S-au și trimis delegații la mai multe uzine din țară pentru a achiziționa și a contracta utilajele necesare. Dar nu numai atât: sarcinile sporite ce revin uzinei în actualul cincinal impun, totodată, dezvoltarea sectorului propriu de proiectare-cercetare. Vor trebui proiectate noi utilaje care să se execute prin autoutilare, noi tehnologii care să ducă la diversificarea producției și îmbunătățirea calității produselor, la eliminarea importurilor de materii prime care pot fi fabricate în țară. De asemenea, conducerea uzinei a discutat necesitatea dezvoltării sectorului, înființat abia anul trecut, de studii al pieței (marketing). «Nu ne putem permite — spunea tov. Marin Ionescu — să gîndim la viitor fără să știm ce se cere pe piața internă și pe cea externă, la ce nivel de calitate și în ce cantități».

Dezvoltarea în perspectiva cincinalului pune zeci de probleme care trebuie rezolvate din timp. În afară de mărirea suprafețelor actualelor secții productive va trebui să se construiască altele noi și, bineînțeles, pentru aceste noi secții trebuie pregătită forța de muncă cu o înaltă calificare. Astfel s-a aprobat ca la Buzău să se înființeze un grup școlar de chimie, avînd o școală profesională de ucenici și un liceu industrial de 5 ani.

În timpul convorbirii, tovarășul director Marin Ionescu răsfoia caietul cu însemnările făcute la conferință, mai ales în timpul cuvîntării tovarășului Nicolae Ceaușescu. Multe pasaje erau subliniate. Ideile limpezi din cuvîntare au și început să prindă viață în uzina din Buzău. Dar de o însemnată tot atât de mare este spiritul mobilizator care a cuprins pe participanți, convingerea în justețea liniei partidului, entuziasmul care acum se răspîndește pe tot cuprinsul țării.

valoarea unui minut

Roadele Conferinței pe țară a cadrelor de conducere din întreprinderi și centrale industriale și de construcții au început, în ciuda timpului scurt care s-a scurs, să se arate. La secția montaj a Șantierului naval-Turnu Severin, cea mai mare secție, acolo unde se assemblează corpul navelor, șalandele de 500 mc și șlepurile de 1 100—1 200

tone, dezbaterile au început să prindă viață. Dacă anul trecut s-au risipit zadarnic 850 de ore prin pierdere... aproape neobservată a minutelor, în urma unei mai bune organizări a producției, mobilizați de sfaturile și învățămintele prețioase desprinse în timpul conferinței, constructorii de nave sînt hotărîți ca în anul 1972 timpul utilizat să atingă cifra de 96%. Un singur procent va oferi posibilitatea ca într-un an de zile să se fabrice un cargou de 2 000 tdw.

Iată și o altă cale, măruntă în aparență, dar capabilă de urmări spectaculoase: șantierul are un depozit situat la circa 1 kilometru depărtare de secție. Calculele au arătat că zilnic se risipesc 3 ore cu drumul și că echipa pierde astfel într-o lună 800 de ore. Plecînd de la indicația secretarului general al partidului «nici un minut pierdut», constructorii severineni au înființat un depozit intermediar, chiar alături de secție, ceea ce creează posibilitatea ca materialele necesare în procesul de producție să se afle la îndemînă.

Unul dintre delegații la conferință, tovarășul Constantin Ghenciu, șeful secției montaj, ne-a spus: «Colectivul nostru e hotărît să economisească pînă la sfîrșitul anului 1 500 kilograme electrozi pentru sudură, 1 000 kg carbid și multe alte materiale necesare economiei noastre».

„am participat la un dialog viu, de o înaltă ținută“

Sîntem la Filatura din Oltenița — una din cele mai noi, mai moderne și mai mari unități ale industriei noastre textile.

La Conferința pe țară a cadrelor de conducere din întreprinderi și centrale industriale și de construcții a luat cuvîntul și un delegat al textilistilor din această nouă și modernă întreprindere — Ana Mureșan, președinta comitetului sindical al filaturii.

— Cu ce învățăminte v-ați înapoiat de la conferință? Ce probleme ați ridicat? Care sînt măsurile ce s-au luat în întreprinderea dv., pe baza prețioaselor propuneri făcute în acest important forum al reprezentanților industriei noastre și a rezoluției cu care s-a încheiat conferința, pentru ca planul de producție să se realizeze cu succes?

— Tot ce s-a discutat la conferință, dar absolut tot — ne declară tov. Ana Mureșan — constituie un sprijin deosebit de important adus activității noastre. Am participat la un dialog viu, de o înaltă ținută, fiecare participant avînd posibilitatea de a analiza critic și autocritic activitatea personală cît și a colectivului din care face parte. Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu ținută în încheierea conferinței, cuvîntare care a încununat întreaga desfășurare a acestei manifestări, a subliniat încă o dată largile posibilități pe care le avem de a îndeplini cu succes marelui program elaborat de Congresul al X-lea.

În legătură cu sectorul în care lucrez: colectivul întreprinderii noastre a încheiat anul 1971 cu planul și angajamentele îndeplinite, dînd peste plan o producție-marfă în valoare de 9 milioane lei, precum și un beneficiu suplimentar de 570 000 lei. Asta nu înseamnă însă că n-am întâmpinat greutăți sau rămîneri în urmă. În trimestrul III și IV, de pildă, filatura noastră n-a putut realiza o producție de 200 tone de fire din fibre artificiale. Ceea ce a necesitat, bineînțeles, multe ore de muncă suplimentară. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat la conferință la ce sume uriașe conduc orele suplimentare. Greutăți în ceea ce

Ana Mureșan alături de cele mai tinere filatoare din Oltenița.

privește reparațiile la mașini nu avem, întrucât utilajele sînt noi; au existat și există încă rămîineri în urmă din cauza fluctuației mari de personal, a absențelor etc. Și acest lucru se vedește nu numai la noi, ci și în alte unități ale industriei textile. În privința calității materiei prime, centrala industrială de care depindem, direcția noastră vor solicita mai insistent respectarea de către furnizorii a contractelor atît în ceea ce privește calitatea produselor pe care ni le trimite, cît și livrarea lor la timp. Pentru reducerea la maximum a fluctuațiilor de personal se va insista pentru construirea pe lîngă întreprindere a unui cîmin de copii (toate multe lucrătoare sînt mame), a unei cantine (deocamdată nu există), sporierea locurilor la căminele de nefamiliști etc.

Peste cîteva zile — continuă interlocutoarea noastră — vom dezbate pe larg problemele ridicate la conferință și vom analiza în amănunt rezoluția cu care s-a încheiat importanta manifestare. Pe baza chemării la întrecere, inițiată de Fabrica de confecții și tricotate-București, colectivul și-a luat deja angajamentul de a da peste plan în acest an o producție-marfă în valoare de 4 500 000 lei; un plus de 70 tone de fire de bumbac, și aceasta numai din economisirea de materie primă; de a îmbunătăți calitatea produselor și de a realiza beneficii suplimentare în valoare de 300 000 lei. Putem chiar anunța că în primele două luni ale acestui an am depășit cifrele de plan cu o realizare suplimentară de 1,2 la sută.

Așa cum am făcut cunoscut și la conferință, am început instalarea unor noi utilaje, care încă din 1972 vor spori producția cu 20 la sută — noile utilaje, și acest fapt e important, fiind instalate nu în clădiri noi, ci în spații deja existente.

Măsurile pe care le luăm constituie desigur o urmare firească a importanțelor dezbateri ale Conferinței pe țară a cadrelor de conducere din întreprinderi și centrale industriale și de construcții, la care ne-am spus și noi cuvîntul. Și de la care am învățat multe.

la lucru pentru înfăptuirea hotărîrilor

Miile de delegați participanți la cel de-al II-lea Congres al Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție s-au reintors la locurile lor de muncă, hotărîți ca alături de întreaga noastră țărănie să muncească cu dăruire și pricepere pentru creșterea producției agricole, pentru sporirea aportului agriculturii la dezvoltarea generală a României socialiste. Pentru cooperatorii de la C.A.P.-Poiana, județul Cluj, anul acesta va însemna o întrecere cu propriile lor rezultate. După ce, în anul care a trecut au fost fruntași la cultura grîului, acum sînt preocupați pentru dobîndirea unor rezultate de prestigiu la toate celelalte culturi cerealiere, prin fertilizarea întregului teren arabil.

a 12-a primăvară

Pentru tovarășul Marin Bădălău, anul agricol 1972 debutează cu cea de-a 12-a primăvară de cînd a fost ales brigadier în C.A.P.-Putineiu, județul Ilfov.

— Doisprezece ani — ne declară interlocutorul nostru — în care, cred, am acumulat suficientă experiență pentru a fi de folos și altora. Mă gîndesc în primul rînd la rezultatele bune dobîndite în domeniul organizării muncii și sistemului de plată. Aș dori să menționez înainte de orice că din 1960 brigada mea muncește pe aceleași terenuri. În felul acesta am avut prilejul să le fertilizăm și să le lucrăm după toate regulile agrotehnice. Nu a fost primăvară în care pămîntul să nu fie tot mai bine lucrat, cum nu a fost toamnă în care să nu culegem roade tot mai mari. Din cei 12 ani, aș vrea să mă opresc puțin doar la rezultatele obținute în 1971. În acest an, brigada a doua vegetală, pe care o conduc, s-a situat în fruntea întrecerii socialiste organizate între formațiunile de muncă din unitate.

— De ce v-ați oprit tocmai la anul 1971?

— Pentru că în acest an am trecut la un nou sistem de organizare, planificare și de retribuire a muncii. Suprafața brigăzii — 636 hectare — ca și producțiile planificate la cele 8 culturi au fost repartizate pe grupe de țărani cooperatori sau pe familii. Pentru a răsplăți în mod echitabil munca fiecăruia am diferențiat atît producțiile cît și cantitatea de îngrășăminte, în funcție de fertilitatea solului. La porumb, grupa lui Gheorghe Ghiran, formată din 5 membri cooperatori, a realizat în felul acesta 5 100 kg porumb

boabe la hectar, iar cea a lui Marin Vărzaru a obținut peste 2 350 kg floarea-soarelui la hectar. De fapt, planul de producție a fost depășit anul trecut la toate cele 8 culturi în mod substanțial.

La congres — unde am avut marea cinste și bucurie de a participa în calitate de delegat al cooperativei noastre — tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, ne-a vorbit despre posibilitățile mari de creștere a producției agricole în fiecare unitate cooperatistă. Trebuie să vă spun că și noi avem încă mari rezerve. Am discutat în aceste zile pe indelete cu oamenii de la noi. Sîntem hotărîți, printr-o continuă pregătire profesională și politică să aplicăm în viață prețioasele învățăminte desprinse din cuvîntarea secretarului general al partidului și din celelalte documente ale congresului și să demonstrăm în acest fel că a 12-a primăvară a cooperativei va însemna o cotitură în viața noastră, a tuturor, va însemna producții superioare la toate culturile. Dar pentru a vedea ce pot cooperatorii din Putineiu vă așteptăm la toamnă, la strînsul recoltelor.

suportul milioanei: investiții, muncă, inițiativă

Printre numeroșii delegați în marele sfat al țărănimii cooperatiste s-a numărat și Constantin Alexe, președintele C.A.P.-Otopeni. L-am reîntîlnit, după cîteva zile de la încheierea congresului, la el acasă, pe tarialele gospodăriei.

— Din dezbaterile ce au avut loc la congres, ne-a declarat dînsul, am reținut în mod deosebit faptul că fiecare unitate, în raport de baza materială de care dispune, trebuie să facă totul pentru a spori continuu nivelul producțiilor vegetale și animale, pentru asigurarea unor venituri tot mai mari atît cooperativei agricole cît și membrilor cooperatori. Unitatea noastră, prin valorificarea mai bună a bazei materiale, a reușit să ridice nivelul producției globale în anul 1971 cu 16 milioane lei față de anul 1966, iar averea obștească a crescut în această perioadă cu peste 19 milioane lei.

— Care este suportul acestor milioane, ce activități noi au contribuit la sporirea continuă a avuției membrilor cooperatori?

— Consiliul de conducere și specialiștii din unitatea noastră, lucrînd zi de zi în mijlocul cooperativelor, au orientat activitatea unității, în funcție de condițiile locale, spre acele sectoare de activitate care răspund unei tot mai bune aprovizionări a populației Capitalei cu produse agroalimentare proaspete. Solarile cu încălzire tehnică, serele, uscătoarele și instalațiile de pregătire a furajelor necesare cooperativei, cultura florilor în seră, crearea unui sistem propriu de irigații au contribuit și vor contribui și de acum înainte atît la creșterea producțiilor, cît și a veniturilor. Prin modernizarea procesului de muncă în zootehnie am reușit să depășim producția de lapte cu peste 400 litri pe vacă furajată, iar la legume să obținem în complexul de sere rezultate dintre cele mai bune. De asemenea, în sectorul activității industriale și prestări de servicii, producția-marfă vîndută și încasată a fost depășită cu peste 4 milioane lei. Toate aceste sectoare au făcut ca atît veniturile cît și fondul de acumulare să crească față de anii trecuți cu peste 50 la sută.

— Avînd la bază rezultatele obținute în anul trecut, ce v-ați propus pentru viitor?

— Este suficient să arătăm că în anul trecut atît valoarea producției globale, cît și veniturile planificate au fost depășite cu aproape un milion de lei. Acest lucru a permis să acordăm pentru o normă convențională suma de 37 lei. Pentru anul în curs, țînînd seama de posibilitățile pe care le avem, ne-am propus ca valoarea unei norme convenționale să depășească 40 de lei. Vom realiza acest deziderat prin acordarea unei atenții deosebite rezolvării în totalitate a problemei desecărilor. Suprafețele de teren supuse inundațiilor, prin lucrările efectuate în vederea construirii unui sistem de canale de scurgere a apelor, vor rodi la întreaga lor capacitate. Pînă în prezent locuitorii comunei noastre au executat canale și șanțuri de scurgere a apelor, pe 5 370 m, escavîndu-se pentru aceasta 6 600 mc de pămînt, iar pînă la 31 martie anul acesta întreaga suprafață va fi repusă în circuitul agricol.

În acest fel vom reuși ca în anul în curs să obținem o producție globală de peste 30 milioane lei, fără investiții suplimentare, numai prin muncă și prin valorificarea inițiativelor izvorîte din rîndul maselor de țărani cooperatori.

mapamond '72

de Ioan GRIGORESCU

vertebra

Luați loc, mi s-a spus într-una din încăperile castelului Wartburg din districtul Erfurtului, și cînd am luat seama la scaunul pe care eram poftit să șed, în încăperca aceea de cancelarie medievală, am văzut că era un os uriaș, de animal preistoric, teșit și cafeniu ca o buturugă de brad vechi. Era o vertebra de mastodont pe care mi s-a spus că ar fi stat Luther, și am simțit atunci că monștrii au adormit pentru că rațiunea rămăsese un timp trează. Și mi i-am închipuit pe toți gînditorii Germaniei, pe la casele cărora tocmai trecusem trezindu-i din adormirea morții, șezînd pe somnul ancestral al tenebrelor și înălțînd osanale vieții. Pe Goethe îl găsim la Weimar înconjurat de lumea lui mitologic-minerală, filistin de geniu asaltat de coșmaruri; pe Haendel, la Halle, în casa cu clavecine dezacordate de timp; pe Schiller smulgînd din sudoare odă bucuriei; pe Bach la Leipzig, acordîndu-și orga din geamătul vijeliilor care i-au bîntuit sufletul, și iar m-am întors la Luther, în Wittenberg, în poarta bisericii unde prechinuitul contestatar al vremilor sale își afișase tezele, și la mormîntul unde i se risipeau prin sicriu vertebrele cît nuca, prea mici și prea neînsemnate pentru ca vreun monstru pahidermic al tenebrelor apuse să se fi putut așeza pe ele și să glăsuiească vreo reformă. La Potsdam, în palatul Sans Souci, am întîlnit umbra lui Voltaire, oaspete de budoar al lui Frederic al II-lea, la Weimar am dat de urmele trecerii lui Cranach bătrînel și tot acolo l-am regăsit pe Liszt în patetica lui oprire peste un pămînt în care, dintotdeauna, monștrii s-au luptat pe viață și pe moarte cu rațiunea.

Germania clasică a fost pentru un timp locul de întîlnire al marilor spirite europene și toți cei ce-și visau cîndva consacrarea trebuiau să țină piept exigențelor din arte și din gîndire ale unui secol ce se smulgea impetuos din atributurile medievalului și care, după ce dăduse strălucire iluminismului francez, venea să sălășluiească vremelnice dar viguros pe pămînturile din dreapta Rinului. Pentru orice spirit european, supraviețuirea Germaniei clasice, prin vestigiile ei de cultură atît de vitale, este aproape de neexplicat după două cumplite războaie care nu i-au adus decît prăpăd și distrugeri. Se vede însă că nesomnul rațiunii este mai fecund decît trezirea monștrilor. Dresda, ce părea recuperabil pierdută, a fost resuscitată ca pasărea Phoenix din propria-i cenușă, jefuirea și dosirea comorilor ei n-au fost decît vremelnice și tot ceea ce îi dăduse, înainte de marele și teribilul cataclism al ultimului război mondial, faimă și nemurire s-a reîntonat în drepturile sale perene. Comorile faimoase galerii de la Zwinger — adevărată capodoperă a barocului saxon — au avut șansa de a fi fost descoperite într-un fund de mină de ghips unde furii lor le dosiseră pentru a le valorifica ulterior, și pinzele, atacate de mucegai, îmbolnăvite de umezeală, au suportat un îndelung tratament în subsolurile Ermitajului pînă să fie restituite în strălucirea întregii lor splendori și prinse din nou pe zidurile Dresdei mutilate. A fost o șansă unică, un adevărat miracol, descoperirea locului în care fuseseră aruncate capodoperele unuia dintre cele mai mari muzee din lume, renașterea lor și reîncredințarea către cei ce le stăpîneau de drept, ca depozitari ai unuia dintre cele mai neprețuite comori ale talentului omenesc. Războiul a ocolit Weimarul, a cruțat casele lui Goethe și Schiller, a ocolit orga lui Bach și clavecinele lui Haendel, dar a lăsat pe trupul mutilat al Germaniei însemnele trezirii monștrilor din timpul somnului rațiunii: la Ravensbrück, la Sachsenhausen și la Buchenwald se află muzeele de care nicio dată n-ar fi avut nevoie această țară. Vertebra se trezise însă din somnul ei ancestral, căci rațiunea adormise, monștrii renăscuseră și bestialitatea își lăsa urma în osuare, în tăvile crematoriilor, în zidurile sliinoase ale camerelor de gazare.

O singură vertebra se afla în camera aceea de cancelarie medievală de la Wartburg și pe ea șezuse gîndul. Ar fi trebuit să nu se ridice niciodată și somnul să nu-l biruie.

gastro-nomică

cu gazetari

Mai deunăzi, maturul tartor întru ale gazetăriei și umblător la «ars poetica», amicul Zeve, fu surprins de subsemnatul dosind în servieta-i doldora cu reviste, plicuri și manuscrise masacrate o țescheruță din șervețele de hîrtie. Bănuindu-l de cărpănoșenie l-am împuns cu o privire reprobatoare, la care el, cu mustața ușor zbîrlită, mi-a replicat prin viu grai:

— Ce vrei? Am făcut rost de niște chimen și-l duc acasă. Că am o rețetă de saleuri...

— Simplă?

— Ultra: 200 g unt, 200 g făină frecate bine, apoi un ou amestecat cu drojdie de bere cît o nuca, plus 200 g brînză rasă care se frămîntă la un loc cu celelalte. A-luatul respectiv se întinde imediat, se taie în fîșii lungi și se așază pe tava uscată. Se mai ung saleurile cu ou, se presară chimen, apoi se bagă în cuptor 20-25 minute. Calde sau reci, cu bere sau sprîț, sînt extra.

Am plecat, fără un cuvînt, dar cu intenția să-mi fac neapărat o provizie de chimen dacă voi reuși să descopăr vreo alimentară care, prin cine știe ce complicate demersuri, să aibă aceste rarissime sămînțuri. Cu acest gînd în cap am intrat în sanctuarul de creație al poligazetarului Debe care, aflîndu-se într-o pauză, l-am găsit ocupat cu o operațiune tartinofagă.

— Știi ce-s astea? — mă chestionă el, în stilul său limpede și direct.

— Tartine.

— Ce spui, dom'le? Tartine? Sînt mii de feluri de tartine. Astea, stimabile, sînt «tartine Debe», adică inventate de mine. Ia mata o scrumbie afumată, curăță-o de piele, scoate-i toate oscioarele și pasează-o bine. Adaugă 70-100 g unt, — după cît de mare a fost scrumbia — două linguri de smîntînă și freacă totul pînă iese o pastă uniformă. Și faci niște tartine cum n-ai mîncat de cînd ești! Dacă vrei, poți să le și ornezi cu bucățele de măslină și feluțe subțiri de lămîie. Ei, ce zici?

N-am apucat să mai zic nimic că a sunat telefonul și a început o conversație ce promitea să dureze. Așa că am pornit într-un raid în oras.

Dar tocmai cînd treceam prin dreptul magazinului «Polar», mă întîlnesc nas în nas cu vigurosul condeier Cene, care trăgea o sarsana doldora cu cutiute și pachetele.

— Ce faci magistre? — îl salutai eu. Te aprovizionezi cam tîrziu de iarnă.

— Am fost de serviciu azi-noapte, așa că mi-am făcut abia acum cumpărăturile. Îmi vin nepoții în vizită și au o poftă de mîncare... Am luat și niște cutiute cu pateu din carne de pasare. Tu adaug la o cutie un ficat de pasare tiert, gălbenușurile de la patru ouă fierte tari, cincizeci de grame de unt, sare și piper bine dozate. Ei bine: scot o pastă pentru tartine pe cînstel! Acum, pa și pusi, că mă grăbesc... dacă nu dai o bere.

N-am apucat să-i propun a mă înfia și pe mine, că l-am și pierdut. Motiv pentru care m-am grăbit să mă întorc pentru a-mi scrie rubrica. Telefonul suna în draci:

— Aio! Șefule — auzii o voce familiară în care am recunoscut pe valorosul reporter Befu — am cumpărat ieri niște carne de vacă la pachet. Nici nu-ți trece prin cap ce-am făcut cu ea: am ales carnea macră, am dat-o prin mașină de două ori, i-am pus sare, piper, o lingură de smîntînă, un vîrf de cuțit de bicarbonat, am frămîntat-o bine și am făcut niște gogoloașe pe care le-am ținut în frigider preț de un ceas. Ei, află că după ce le-am scos și le-am turtit puțin ca pe chiftele, le-am pus pe grătarul aragazului și a leșit ceva «nec plus ultra». Încearcă și d-ta, și dacă-ți place presară-le și niscaiva cimbru...

Și iac-așa: de cînd am descoperit imixtiunea amicilor în preocupările mele, mă bate gîndul să-i invit la mine acasă cu mostrele respective să-mi facă o demonstrație concretă. Pînă atunci încercați dumneavoastră rețetele. Eu nu-mi iau nici o răspundere.

P.P. NAȘU

varietăți

PĂSĂRI-LĂȚI-LUNGILĂ

Henry Hilde afirmă — și pină la proba contrarie îl credem — că este cel mai înalt om din lume: are 2.48 metri înălțime (fără pantofi) și 136 de kilograme (fără haine). În ciuda particularității sale fizice, sau tocmai pentru acest motiv, Hilde a fost angajat să facă publicitate unui magazin universal din Londra, motiv pentru care este îmbrăcat așa cum îl înfățișează fotografia noastră. Alături de el se află soția sa, Ellen Hilde, care are 1,60 m.

FĂRĂ EȘAPAMENT, FĂRĂ CLAXON...

Cît la sută protest împotriva poluării chimice și sonice și cît la sută extravaganță conține acest singular triciclu electric, nu putem stabili cu exactitate. Fapt este că el a apărut pe străzile Parisului și se pretinde chiar că frații Jarret, care l-au născocit, se bucură de încurajările înseși ale lui Monsieur Silence — Domnul Tăcere — cum i se spune lui Robert Poujade, ministrul francez pentru problemele mediului înconjurător.

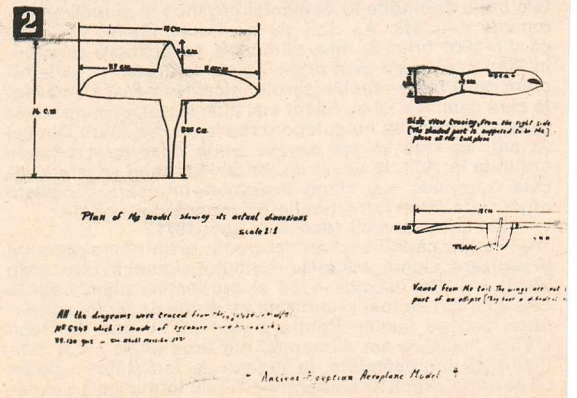
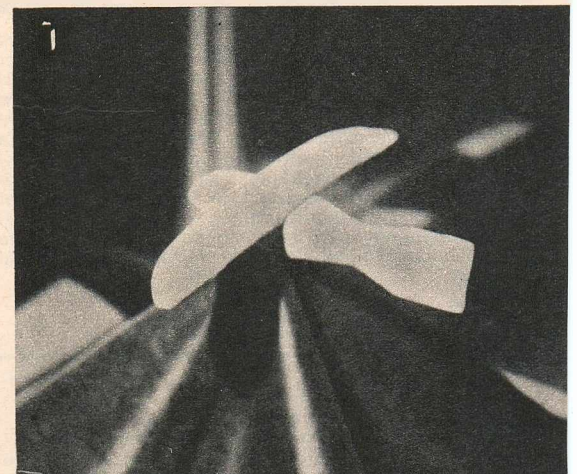

TARAFUL NUMĂRUL 1

La 28 martie se împlinesc 23 de ani de la moartea neintrecutului violonist Grigoraș Dinicu. Cîte succese ale muzicii românești sînt legate de numele lui! A dus doina și ciocirlia, pe corzile viorii sale, la Paris, la Londra și New York, fermecînd mîile de ascultători cu armonii de neuitat. În anul 1935 s-a organizat la Arenele Romane din București primul concurs național de tararuri la care au participat, între altele, formațiile conduse de: Victor Predescu, Petrică Moțoi, Jean Sibiceanu, Ion Matache și Grigoraș Dinicu. În fotografie: Dinicu și orchestra sa — premiul întii al concursului. Laurii au fost cîștigați cu cîntecele: Doina Oltului; Steluța. Sus, băiete, sus!, Hora lui Dobrică și Ciocirlia. Aceiași taraf și aceleași cîntece aveau să facă adevărată senzație la expozițiile internaționale de la Paris și de la New York, în anii 1937 și 1939.

ESTE ADEVĂRAT CĂ TUTANKHAMON SE DEPLASA CU AVIONUL?

Oricît de riscată, ipoteza a fost lansată. În camera cu nr. 22 a Muzeului de arheologie din Cairo sînt expuse cîteva statuete de lemn reprezentînd păsări. Deși însăși înfățișarea lor exterioară este izbitor de asemănătoare cu a unui modern aparat de zbor (foto 1), nimeni nu s-a gîndit (sau poate s-a temut) să tragă de aici vreo concluzie. Iată însă că un pasionat amator și-a propus să demonstreze nici mai mult, nici mai puțin decît că reprezentările plastice de păsări sînt de fapt reprezentări de avioane, cunoscute de antichitatea egipteană. Schițele întocmite de temerarul cercetător (foto 2) oferă într-adevăr specialiștilor niște date de-a dreptul tulburătoare cu privire la «adevărata» origine a aviației moderne.

STIMATE DOMNULE YOUNG

Am mai avut prilejul, în aceste pagini, să vorbim despre interesanta și cu totul originala colecție cosmo-filatelică a tovarășului Tiberiu Vlad din Constanța, constând din autografe ale cosmonauților sovietici și americani pe corespondență francată cu timbre tematice. Revenim cu noutăți.

În preajma «numărătorii inverse» a lui «Apollo-16», Tiberiu Vlad a trimis comandantului noii misiuni selenare, John Young, o scrisoare în care — o dată cu urări de drum bun și succes — solicită pentru colecția sa autografe ale celor trei membri ai echipajului. Veche cunoștință a filatelismului constănțean, John Young (care va întreprinde a patra sa misiune cosmică) a răspuns cu amabilitate printr-o scrisoare francată cu două mărci postale americane de câte 10 cenți dedicate «Primului om pe Lună», obliterate cu ștampila centrului spațial Cape Kennedy (foto 1).

De la John Young colecționarul nostru mai posedă, printre altele, un autograf (alături de al cosmonautului Michael Collins) pe un plic «prima zi a emisiunii», pus în circulație de poșta română cu prilejul celui de-al doilea zbor cosmic al lui Young la bordul lui «Gemini-10» în anul 1966 (foto 2).

DĂ-I ZOR, PAPĂ!...

Ne grăbim să publicăm această fotografie mai înainte ca sosirea zilelor de primăvară s-o facă anacronică și să-i știrbească forța ei de înfiorare... Un grup de cetățeni danezi, nu toți tineri, dar toți sănătoși, au fost siliți într-una din zilele geroase ale acestei ierni să-și facă loc printre ghețuri cu ajutorul ferăștraielor, tîrnăcoapelor și topoarelor. Să-și facă loc pentru ce? Pentru scaldă, pur și simplu.

UN JOC DE ZARURI CU O MIZĂ URIAȘĂ:

2 000 000
DE DOLARI

Din opera lui Georges de La Tour, unul din cei mai mari artiști plastici ai Franței din secolul al XVII-lea, au rămas posterității puține lucrări dar, de aceea, cu atât mai prețuite. Cu prilejul unor recente operații de inventariere la Muzeul britanic Teesside din Middlesbrough, specialiștii au scos la iveală o splendidă pictură a artistului francez intitulată «Jucătorii de zaruri». Pregătit pentru expoziția specială «La Tour», care se va deschide în luna mai la galeriile «Orangerie» din Paris, tabloul a fost deocamdată asigurat pentru valoarea de 2 000 000 de dolari.

sandviș cu pâine și film

Autoritatea, originalitatea, spiritul inovator al sandvișului sînt indiscutabile... El și-a cîștigat de mult un rol important în viața noastră. Utilitatea lui n-o mai pun la îndoială nici scepticii cei mai înrăiți. A nega sandvișul înseamnă a nega viața.

Iată însă că sandvișul începe să-și ia nasul la purtare. Mai exact — încearcă să-și depășească atribuțiile. Nemulțumit de sfera gastronomică unde l-a aruncat destinul, sandvișul încearcă să zboare spre zone culturale. El nu vrea să mai fie uns cu unt, ci cu idei. S-a plictisit de salam și tînjește după metafore. I s-a acrit de brînză și are nostalgia capodoperelor. Așa s-a și născut expresia pe care o cunoaștem cu toții...

— Eu mînînc cinema pe pâine...

Parcă și văd o franzelă proaspătă, arsă, rumenită, tăiată energic pe din două și unsă cu cele mai noi realizări ale celei de-a șaptea arte. Așa s-a pregătit, s-a prăjit, s-a dezvoltat, s-a rumenit și s-a înghițit «sandvișul cultural».

Sandvișul cultural e o realitate indiscutabilă. E la fel de real, de gustos, de tăiat în două, ca și sandvișul cu unt, brînză, șuncă sau salam. Există o întreagă categorie de oameni care mînîncă cinema pe pâine. Ce gust poate să aibă gustul de peliculă amestecat cu cel de pâine proaspătă e greu de spus și greu de controlat. Dar de mîncat cinema pe pâine, se mînîncă. Se mînîncă și muzica ușoară pe pâine. Se mînîncă și romane polițiste pe pâine. E drept, nu toată cultura poate fi întinsă pe o felie de franzelă. E imposibil să mînînci filozofie pe pâine. Are și sandvișul cultural limitele lui.

Dar, deși înghiț atîta cultură, film, muzică, din cești mîncăi slăbesc — din punct de vedere cultural — văzînd cu ochii. Cultura lor e anemică și dietetică. Abia se mai țîn pe picioare...

MINA:

*voi cînta
pînă cînd
publicul
va dori*

*Corespondență specială
de la Giuliano ORLANDO*

Nu e ușor să o «interviezi» pe Mina, cu toate că nu refuză să vorbească, dar te intimidează cu aerul ei de a fi mereu «în defensivă». Cîntăreața din Cremona, pe care toată Italia muzicală o consideră artista numărul unu, a debutat acum 13 ani sub un nume fictiv foarte năstrușnic, Baby Gate; uneori i se mai spunea și «micuța Gate», ceea ce nu i se potrivea deloc, căci numai «micuța» nu este Mina, cu statura ei de jucătoare de baschet. Am întrebat-o de ce a recurs la un pseudonim, la urma urmei? «Pur și simplu pentru

că aveam o teamă îngrozitoare de public și voiam să fiu pentru el o persoană fără identitate precisă. M-am gîndit că dacă săraca Baby Gate va da greș, aș mai putea încerca altă dată ca...Mina (dar nici acesta nu este numele meu exact). Totul a mers însă bine, chiar atît de bine încît astăzi pot să spun că, în ciuda tuturor celor petrecute de-a lungul timpului, dacă ar fi să iau totul de la capăt, aș reface orice lucru exact ca în urmă cu 13 ani».

Mina ne-a pus de multe ori pe gînduri cu refuzul său de a participa la Festivalul de la San Remo. Deși știu că nu-i face plăcere, o rog totuși să-și argumenteze atitudinea. «Un festival de genul acestuia mi se pare inuman. Sîntem aruncați ca numerele la loterie sau, dacă vrei, ni se cer condiții asemănătoare încercării la care sînt supuși alergătorii pe o sută de metri plat. Trebuie să se înțeleagă o dată că sîntem profesioniști, oameni care executăm o muncă și ne străduim să o facem cît mai bine. Și apoi, eu nu sînt făcută pentru competiții. Vreau să cînt melodiile care-mi plac mie, cîntece sensibile, cele care au ceva de spus, nu alese după unicul criteriu «să sune bine». Și așa mi-e frică de public, după atîția ani de carieră. Mă imaginez la un festival: cred că mi s-ar face rău».

Pentru că tot m-am apucat să scormonesc prin sacul cu pseudonime și apelative drăgălașe ale Minei, trebuie să vă mai spun că uneori este numită și «tigrăoica din Cremona». Nu este de acord însă, contestă comparația: «Măcar de ar fi așa. Adevărul este că am un suflet bun, poate chiar prea bun; adeseori plătesc pentru greșelile pe care le fac din naivitate. Dacă totuși cineva vrea să vadă în mine o

tigrăoică, atunci să știe că sînt una cu inimă plămădită din aluat fraged. Cred că e mai bine astfel. În acest mod nu am nimic să-mi reproșez și pot să mă dedic în întregime bucuriei mele de a putea cînta. Asta vreau: să cînt, să cînt». «Pînă cînd?» — m-am trezit întrebînd aproape fără să vreau și, bineînțeles, cred că am supărat-o puțin. «Pînă cînd? Nu se poate răspunde la o astfel de întrebare. Pînă cînd publicul va dori, pînă cînd eu mă voi simți în stare să cînt bine. Cînd îți iubești meseria cu pasiune, nu poți accepta limitele timpului, nu le cunoști de fapt, așa cum nu știi niciodată, de la început, dacă un cîntec va avea sau nu succes. Eu nu fac nici o deosebire între succesul de public și propria mea bucurie. Fiecare piesă care îmi place, în care cred, este pentru mine un succes. Este adevărat că există cîntece care cîștigă imediat adeziunea publicului. Adu-ți aminte de «Cerulea într-o cameră» al lui Gino Paoli; a mers drept la inima oamenilor. Toată Italia l-a cîntat. Nu este ușor să găsești cîntece frumoase, în care să nu recunoști toate clișeele banale ce circulă de colo-colo!

Sînt prima care trebuie să admit un cîntec, pentru că îmi respect publicul. Pentru acești spectatori care atunci cînd vin la un recital al meu, și care, în mod firesc, vor să descopere o altă Mina, caut întotdeauna piese diferite de cele pe care le lansez la radio sau la televiziune».

Această discuție a fost realizată înaintea unei intrări în scenă. Anunțată «domnișoara Mina, este rîndul dv.», am privit-o cum s-a ridicat, cum și-a mai aranjat o dată în oglindă câteva șuvițe ale perucii și cum s-a îndreptat către public hotărîtă să cîștige încă o bătălie.

MIHAELA MIHAI:

*nu-mi doresc
să fac decît
ceea ce
am învățat
și să continui
să învăț*

**Interviu realizat
de Florian LUNGU
Fotografie
de S. STEINER**

— Nu te superi dacă ți-aș propune să stăm de vorbă pornind de la film, avînd în vedere că în 1971 ai debutat în cinema, și după părerea criticilor — se pare că toți au fost de acord — nu s-a văzut deloc că ești o începătoare.

— Prefer să încep cu muzica ușoară. Rămîn în continuare fidelă acelei chemări interioare care mă îndeamnă fără încetare să cînt — să trăiesc, să iubesc, să mă exprim pe mine însămi prin cîntec.

— De acord; să ascultăm atunci «Primo tempo»: cred că nu ar fi lipsit de interes să rememorăm ce ai făcut după Cupa Europei la Knocke, pentru că în ultima vreme nu ai fost prea generoasă cu interviurile. Este adevărat că unul dintre zierele belgiene de limbă franceză afirmă că evoluția ta a constituit «cel mai frumos moment al festivalului»?

— Da, însă în mod paradoxal «cel mai frumos moment francez al festivalului», căci am cîntat pe lingă patru melodii românești și piesa «Luciana» (Marie Lafôret) și, probabil, la această interpretare s-au referit cuvintele cronicarului belgian.

— Să revenim; continuă, te rog, «numărătoarea inversă».

— După Knocke a urmat o emisiune de televiziune la O.R.T.F. — am cîntat aici «Sub un petec de cer» de Alexandru Mandy și «Înimă nu fi de piatră» de Edmond Deda — și o altă apariție TV în R.D.G., în contextul programului internațional dedicat inaugurării emisiunilor în culori. Ar mai fi de amintit apoi prezența la Festivalul de la Sopot unde am fost trimisă ca reprezentantă a Casei Electrocord în cadrul Zilei discului. ca și realizarea a trei recitaluri filmate la televiziunea noastră (regizor — Andrei Brădeanu), dintre care unul pentru străinătate, destinat tării de limbă franceză.

— Dintre noile melodii românești lansate de tine, pe care le-ai amintit în primul rînd?

nemulțumirea agricultorilor vest-germani

Reprezentanții ai agricultorilor vest-germani își afirmă, pe străzile Bonnului, hotărârea de a lupta și mai dirz pentru revendicările lor. Asemenea demonstrații au avut loc și în numeroase alte localități ale R.F.G., la care au luat parte sute de mii de fermieri, exprimându-și nemulțumirea față de înrăutățirea situației lor determinate de politica agrară comunitară, careia i s-a adăugat în ultimul timp și criza valutar-financiară occidentală. După cum recunosc cifrele oficiale, între anii 1949 și 1970 au fost lichidate aproximativ 700 000 de gospodării țărănești, iar datoriile publice ale agricultorilor se cifrează în prezent — potrivit ziarului «General Anzeiger» — la 32 miliarde mărci.

R. D. VIETNAM: aici a fost un spital

Fotografie-document, difuzată de agenția de presă nord-vietnameză ca mărturie a bombardamentelor aviației americane asupra teritoriului Republicii Democrate Vietnam, soldate cu victime din rândul populației civile. Spitalul din Thanh Hoa a fost bombardat pentru prima oară în 1968. Parțial reconstruit ulterior, spitalul a fost din nou lovit de o bombă americană. Au fost uciși 10 oameni — bolnavi și membri ai personalului medical.

E numai unul din sutele de alte cazuri de violare flagrantă a propriilor angajamente asumate de factori de răspundere din S.U.A., a inșiși legilor umanității.

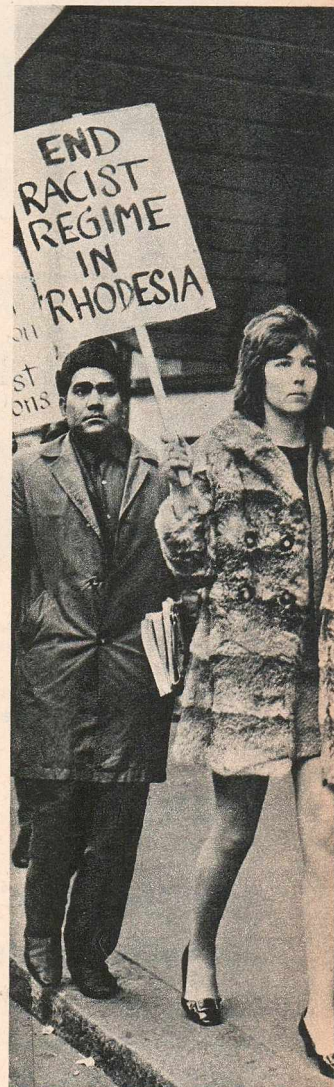
riposta forțelor de eliberare

În timp ce aviația americană continuă să bombardeze Vietnamul de Sud, Laosul, Cambodgia și Republica Democrată Vietnam, forțele patriotice din Vietnamul de Sud au lansat o serie de puternice atacuri asupra unor baze americano-saigoneze din regiunile septentrionale ale țării. A fost atacată cu obuze marea bază de la Da Nang, a fost aruncat în aer un depozit de muniții lângă An Khe, au fost bombardate terenuri de aviație și alte poziții americano-saigoneze, provocând inamicului grave pierderi. În zona Platourilor Inalte au avut loc ambuscade. În fotografie: militari saigonezi își evacuează răniții după unul din atacurile forțelor de eliberare.

la Londra...

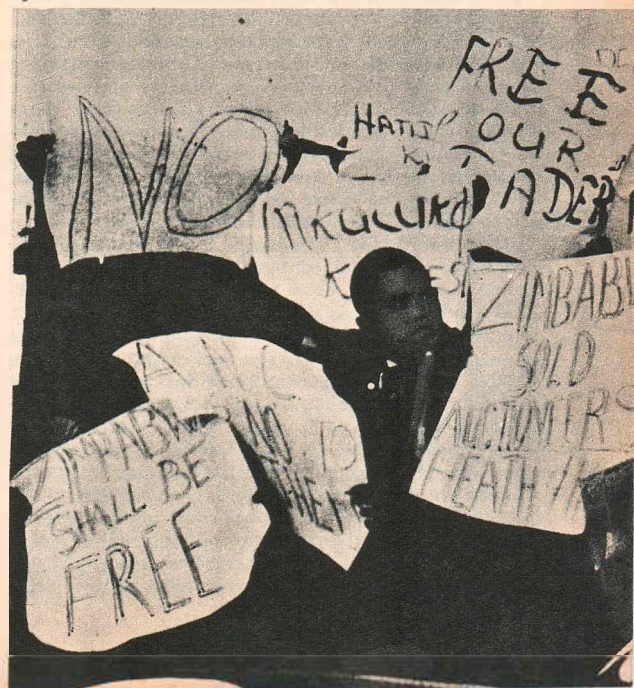
Opinia publică engleză și internațională continuă să înfierze acțiunile represive pe care autoritățile rasiste din Rhodesia le întreprind împotriva populației majoritare africane din această țară, care se opune cu îndârjire acordului încheiat recent între premierul rhodesian, Jan Smith, și ministrul de externe britanic, Alec Douglas-Home.

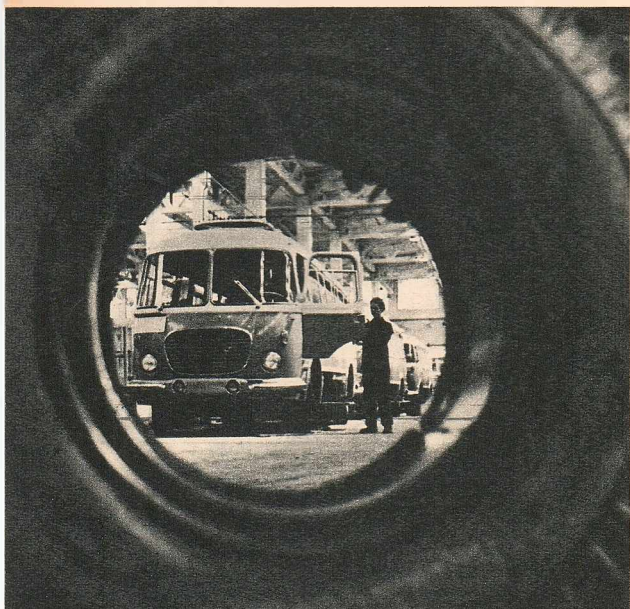
În urma unor procese înscenate la Salisbury aproape 100 de africani au fost condamnați la executarea unor pedepse mergând de la bătaii cu vergele de trestie pînă la detențiune în închisori și tabere de muncă forțată. Timp de cinci săptămîni au fost deținuți în închisoarea de la Salisbury și fostul premier rhodesian Garfield Todd împreună cu fiica sa, Judith Todd, pentru «vină» de a fi luat apărarea populației africane și de a fi criticat politica rasistă a guvernului Smith. Sub presiunea opiniei publice și în urma raportului Comisiei Pearce, însărcinată cu sondarea opiniei populației majoritare africane față de acordul Smith-Home, autoritățile din Salisbury au fost obligate să pună în libertate pe Garfield Todd și pe fiica acestuia. În imaginea din dreapta, Judith Todd participînd la o demonstrație ce a avut loc pe străzile Londrei împotriva regimului Smith. Pe pancartă se poate citi: Puneți capăt regimului rasist din Rhodesia!

... și la salisbury

Între timp, la Salisbury și în alte orașe rhodesiene continuă demonstrațiile (fotografia de jos) împotriva acordului anglo-rhodesian. Fiind chemat, la cererea mai multor țări africane, să facă o depozitie în ședința extraordinară a Consiliului de Securitate consacrată examinării situației din Rhodesia, Abel Muzorewa, președintele Consiliului Național African (organizație a populației majoritare africane din această țară), a arătat că acordul menționat urmează să legifereze în fapt declarația unilaterală de independență a guvernului minoritar al lui Jan Smith și că populația majoritară respinge orice înțelegere la care nu a fost consultată. Propunînd organizarea unei conferințe constituționale la care să fie reprezentată întreaga populație africană și ale cărei concluzii să înlocuiască termenii acordului anglo-rhodesian, A. Muzorewa a subliniat totodată că dacă cererile africane nu vor fi luate în considerare se va trece la organizarea rezistenței civile și la greva generală.

▲ Autobuzul Jelcz-Karosa, prezintă familiară pe străzile și șoselele Poloniei. Uzinele din Jelcz sînt de asemenea specializate în producția de camioane între 8 și 10 tone. Pentru viitor: camioane semi-remorcă cu o capacitate de 31 000 kg.

VARȘOVIA

licențe „fiat“, „bosch“, „westinghouse“, „leyland“

Corespondență de la
Roman BURZYNSKI (Interpress)

În 1926 atelierele centrale din Varșovia au început să producă în serii mici mașini CWS T-1. În anii următori, uzinele URSUS din Varșovia au trecut la fabricarea unor camioane cu licența firmei italiene SPA, iar întreprinderile naționale de construcții civile au produs circa 2 000 mașini FIAT 508 și 518 precum și 1 800 camioane. Astăzi industria poloneză a construcțiilor de automobile produce 5 000 de mașini pe zi — în patru zile echivalentul întregii producții antebelice. În Polonia există în prezent 8 uzine care fabrică circa 70 tipuri și genuri de mașini și alte 18 întreprinderi specializate în ansambluri și piese detașate. Industria automobilului folosește peste 80 000 de muncitori și dispune de licențe cumpărate de la marile firme europene «Fiat», «Bosch», «Westinghouse», «Leyland» ș.a. Cooperarea cu aceste firme prevede de asemenea vânzarea unor elemente și piese fabricate de industria poloneză. Cooperarea cu întreprinderile industriei de automobile din Togliattigrad (U.R.S.S.) are un caracter mai special, constînd în schimburi reciproce de piese. Schimburi de piese se efectuează de asemenea cu întreprinderi din Ungaria, Cehoslovacia, R.D. Germană și Iugoslavia. În ce privește Iugoslavia, cooperarea înglobează și domeniul construcției și tehnologiei. Mașini de producție poloneză sînt montate în Republica Arabă Egipt; șasiuri poloneze pentru minibuze se exportă în Columbia. În 1970 exportul polonez de mașini s-a cifrat la 150 milioane dolari, de atunci înregistrîndu-se o tendință continuă de creștere. În prezent se exportă circa 50% din producția uzinelor FSO WAR-SZAWA și 80% din cea globală de vehicule pentru livrări.

Hotărîrea partidului și guvernului polonez de a se trece la construirea, cu licență FIAT, a unei mașini de mic litraj destinată pieței interne marchează începutul unei noi etape. Este un automobil modern, a cărui producție va fi de ordinul a 150 000 pe an. Pînă în prezent constructorii italieni și polonezi nu-i divulgă secretele. Se știe numai că italienii vor lansa producția de FIAT-uri 126 în 1973, iar polonezii un an mai tîrziu. Punerea pe piața poloneză a acestui nou tip de mașină, cu soluții constructive moderne, cu linii elegante, răspunzînd tuturor exigențelor securității rutiere, este așteptată cu nerăbdare. Noua FIAT 126 va fi o mașină populară care va constitui baza motorizării masive a țării.

neliniște în insula afroditiei

Atmosfera de tensiune ce domnește de cîteva săptămîni în Cipru a readus în atenția opiniei publice internaționale realități, contraste și contradicții politice din această insulă mediteraneană atît de frămîntată, în care se întîlnesc și se confruntă interese și tendințe politice, economice și strategice foarte diferite. Situația actuală este considerată atît de explozivă, încît există temeri că ar putea degenera într-un război civil. Între timp, agenția engleză «Keystone» a difuzat această fotografie mai veche, în care pot fi văzuți, față în față, doi dintre actualii adversari politici: președintele cipriot, arhiepiscopul Makarios, și generalul Grivas.

marsilia: după furtună

În timp ce pe aproape întreg continentul vremea pare să se fi pus de acord cu calendarul, excepții fac tocmai regiuni în care clima e în general mai blîndă. Ninsori masive au fost semnalate în Italia, furtuni violente, însoțite de ploii torențiale pe coasta atlantică și mediteraneană a Franței. În zona continentală a Franței, anunță agențiile de presă, numeroase riuri s-au revărsat, întrerupînd pe anumite porțiuni circulația. Inundații au fost înregistrate de asemenea la Marsilia, de unde am primit și această fotografie: automobile, scufundate pe jumătate în apă, într-unul din parkingurile orașului.

pentru amatorii de castele-n spania

Cădute de înălțimi mai mult sau mai puțin aride ale provinciei Guadalajara; șapte dintre castelele-vestigii ale epocii medievale au fost scoase la licitație de autorități, pentru a se îmbogăți trezoreria provinciei. Prețurile sînt acceptabile, anunță agenția ce transmite fotografia. Așadar, o ocazie pe care amatorii de castele în Spania nu trebuie să o scape...

împotriva „squadraccelor“ neofasciste

Seria de noi provocări ale diferitelor «squadracce» neofasciste (în fotografia din dreapta, o asemenea bandă la Universitatea din Roma) ce au culminat cu atentatele cu bombe organizate la Milano — la tipografia ziarului «l'Unità», la placa comemorativă de la Loggia dei Mercanti în memoria luptătorilor din Rezistență, la Monumentul funerar din Piața Loreto, ridicat în amintirea a 15 partizani uciși de naziști — ca și la Roma, la sediul unei secții a Partidului Comunist, au stîrnit un val de indignare în întreaga țară. În cadrul a numeroase mitinguri de protest, organizate de forțele democratice, s-a cerut să se pună stavilă recrudescenței neofasciste.

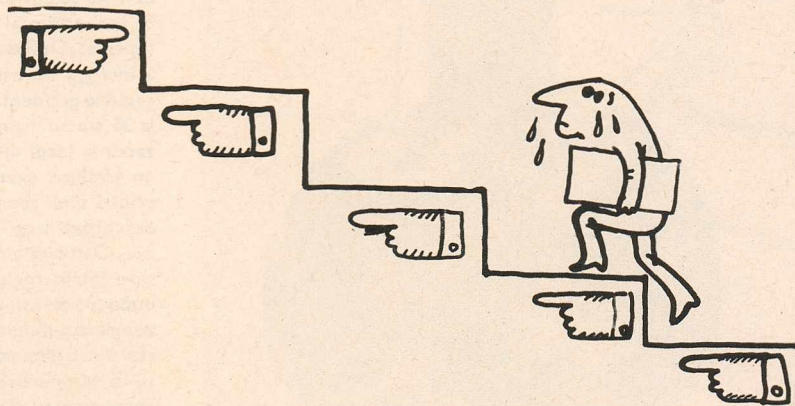
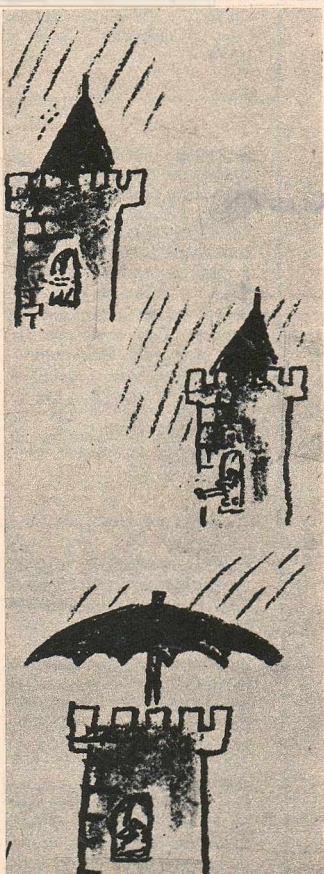
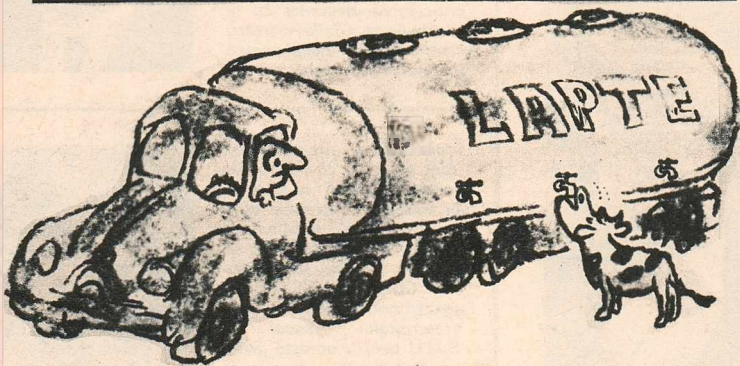

de V.TIMOC

— Așa strigă de parcă n-ar ști noutatea!...

DE PESTE HOTARE

**TOT PE DRUM,
PE DRUM, PE DRUM...**

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

ORIZONTAL: 1) Te oprește-n drum — A compus melodia de muzică ușoară «Strada». 2) Iubitorii drumeției — Își vede de drum prin albiu, prin canale, prin conducte. 3) La marginea drumului — Sublocotenent (abr.). 4) La capătul drumeției — Drum pe sub munte. 5) Roman de Al. Vlahuță — Te opresc în drum. 6) Măsură la plecare! — Culoare la joc de cărți. 7) Viraj tocmai la mijloc! — A pune în mișcare. 8) Galben la intersecție. 9) Tras pe dreapta — Notă muzicală. 10). Chemare — În mers! — Grabă la drum. 11) Mers impetuos — Puși în circulație.

VERTICAL: 1) Drum urban — Umples strada la ceremonii, parăzi etc. 2) Merge pe șapte cărări (fam.) — Primii pași pe punte! 3) Picior — Indicator. 4) Pătruns de dragoste și respect — Drumuri fără pulbere. 5) O bate vântul — Start într-un traseu! 6) Verb la sfârșitul unui drum obositor — Prinse de picioare. 7) Sfirșit de alei! — La marginile drumurilor. 8) Verb pe drumuri de munte — Scurtă interjecție. 9) Stațiuni de cură și tratament — De dimineață până seara. 10) Fără aripi — O duce greu la drum lung, din cauza poverii de timp ce o poartă în spate. 11) Invitație la canal! — Norme cu caracter obligatoriu, cum există și în domeniul circulației pe drumurile publice.

A. PÎRVAN-SASCUT

Dezlegarea jocului «MĂRȚIȘOARE FEL DE FEL», apărut în numărul trecut

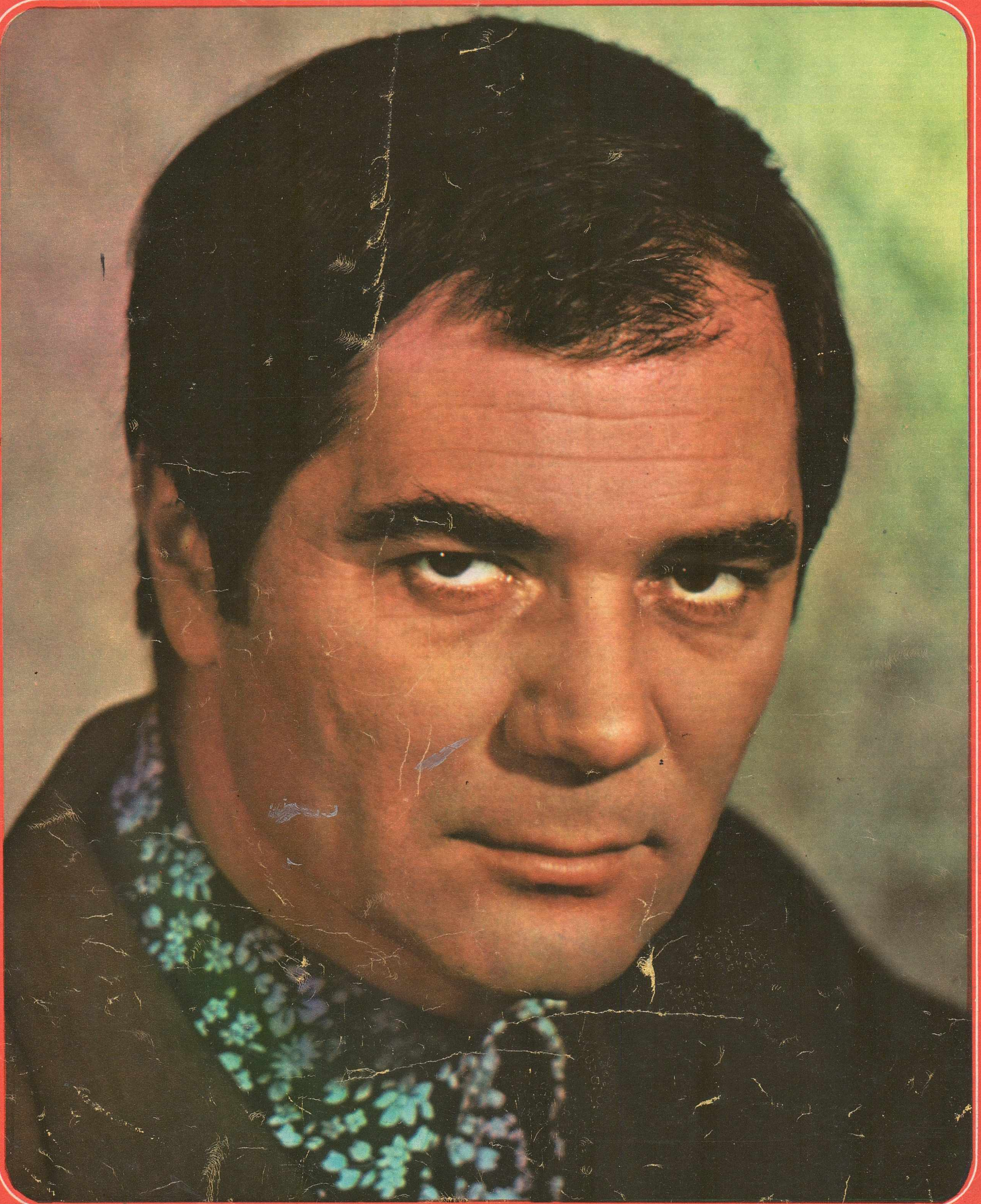
ORIZONTAL: 1) STAMPILA — A. 2) PARA — RUBIN. 3) INIMA — NAVA. 4) RACI — LACAT. 5) ISI — ME — ERE. 6) DE — TOBA — EM. 7) U — COSARI — A. 8) SPIC — DAMA. 9) OU — PAPUSA. 10) PERIE — INEL.

flacăra **F** album

În aceste zile actorul ION BESOIU poate fi văzut pe ecrane,
într-unul din rolurile decisive ale carierei sale:
DUMA din filmele PUTEREA și ADEVĂRUL.

Fotografie de S. STEINER

primăvara continuă

Vă prezentăm o imagine dintr-un sector al agriculturii în care nu există niciodată iarnă. Cooperatorii de la C.A.P.-Otopeni, sub enormele cupole de polietilenă, pregătesc, ca într-o primăvară șnică, produse proaspete destinate pieței. În prezent se desfășoară intens lucrările de întreținere și culturilor de castraveci.

cea mai înaltă clădire din tg. mureș

Este vorba de noul hotel turistic O.N.T. în curs de construcție și care, deocamdată, deține recordul de înălțime în municipiul de pe Mureș. Clădirea va avea în final 14 niveluri, iar încăperile vor putea găzdui 240 persoane. Edificiul va mai cuprinde restaurante, cafê-bar, cofetărie, bar de noapte, precum și atelier de frizerie-coafură-cosmetică, magazin de obiecte de artizanat, agenție O.N.T. Într-o etapă viitoare, pe platforma superioară a hotelului se va amenaja un parc de agrement cu piscină, solar, bowling, minigolf, teren de tenis etc.

tehnologii moderne la „timpuri noi“

O problemă esențială a reținut în mod deosebit atenția delegaților uzinei la recenta Conferință pe țară a reprezentanților oamenilor muncii din industrie și construcții: îmbunătățirea calității produselor. Prin planul de măsuri adoptat ulterior, în urma unor largi consultări cu oamenii muncii din întreprindere și prin convocarea cadrelor tehnico-ingenerești la comitetul de partid, s-a hotărât ca toate produsele realizate în uzină să întrunească aceleași condiții de înaltă calitate, indiferent dacă vor fi livrate pe piața internă sau pe cea externă.

Pentru înfăptuirea celor discutate la comitetul de partid s-a trecut la aplicarea unor metode avansate din punct de vedere tehnologic. Menționăm, printre altele, turnarea pieselor în coji de bachelită, procedeu care asigură reducerea consumurilor de metal și dimensiuni mai precise pieselor turnate. S-a procedat apoi la îmbunătățirea

compoziției amestecurilor de formare. Prin această metodă s-a obținut și eliminarea într-un procent de 80 la sută a gazelor toxice, ceea ce a avut drept rezultat o substanțială îmbunătățire a condițiilor de muncă din secția turnătorie.

În perspectivă, mergând pe linia indicațiilor Conferinței, uzina va asimila noi produse cu un grad de tehnicitate avansat, ca de exemplu motoarele diesel de 120 CP, compresoarele C 200 și C 300.

O altă problemă la ordinea zilei: eliminarea timpilor morți și descoperirea unor importante rezerve interne de timp productiv. Foarte sugestivă în acest sens se dovedește a fi agitația vizuală: panouri și grafice afișate pretutindeni demonstrează, între altele, că «o zi lipsă din producție reprezintă o valoare de 360 lei, ceea ce înseamnă o pierdere din producție a 5 motoare de 2 S 9 pe trimestru».

tinere actori în preajma aniversării U.T.C.

La Teatrul «Ion Vasilescu», un grup de tineri actori, sub îndrumarea tinerei regizoare Olimpia Arghir, pregătesc în cinstea aniversării unei jumătăți de veac de la înființarea U.T.C. o nouă formă de spectacol, cu un puternic caracter agitatoric antiimperialist: «Cîntecele fanatoșe». Spectacolul a fost realizat pe baza unor texte preluate din operele unor cunoscuți scriitori progresiști ca Peter Weiss, Armand Gatti, Barry Stavis, Ernesto Che Guevarra ș.a.

7 minute cu tiberiu olah

Compozitor din generația nouă, de factură modernă, Tiberiu Olah își găsește inspirația în folclorul țării noastre, pe care îl transpune cu o mare măiestrie în formele cele mai subtile. A devenit cunoscut prin monumentalul ciclu Brâncuși, mai ales prin lucrarea simfonică «Coloana infinită», adesea inclusă în programele de concerte din țară și de peste hotare. Dintre celelalte compoziții menționăm doar «Translațiuni pentru 16 instrumente de coarde», prezentată în prima audiere la Paris și reproducă pe disc ERATO; «Perspective pentru 13 instrumentiști», prezentată în prima audiere la ultimul Festival Enescu; «Invocație pentru 5 instrumentiști», recent prezentată la Festivalul de muzică contemporană de la Varșovia.

Lucrări ale lui Tiberiu Olah au fost publicate în țară, ca și în edituri celebre din străinătate, cum ar fi, de pildă, Salabert (Paris) sau Schott

(R.F.G.), «editură în care — zîmbește interlocutorul nostru — au apărut de altfel și compozițiile lui Beethoven...»

Pe lângă aceste genuri mai complexe, compozitorul nu neglijează nici genurile care se adresează și publicului celui mai larg. Astfel, Tiberiu Olah a compus muzica pentru 15 filme românești, dăruindu-i-se pentru muzica filmului «Răscoala» premiul Pelicanul alb. Ultimele filme pentru care a compus muzica au fost «Mihai Viteazul», «Atunci i-am condamnat pe toți la moarte», «Puterea și Adevărul».

Întrebat despre preocupările sale actuale, ne-a declarat: «Am terminat o sonată pentru violoncel solo, dedicată excelentului violoncelist Cătălin Ilea, și sînt în stadiu de finisare la o lucrare închinată anului 1907, intitulată «Fresce simfonice». De asemenea, lucrez la o suită (colaj) din muzica filmului «Mihai Viteazul», pe care aș vedea-o

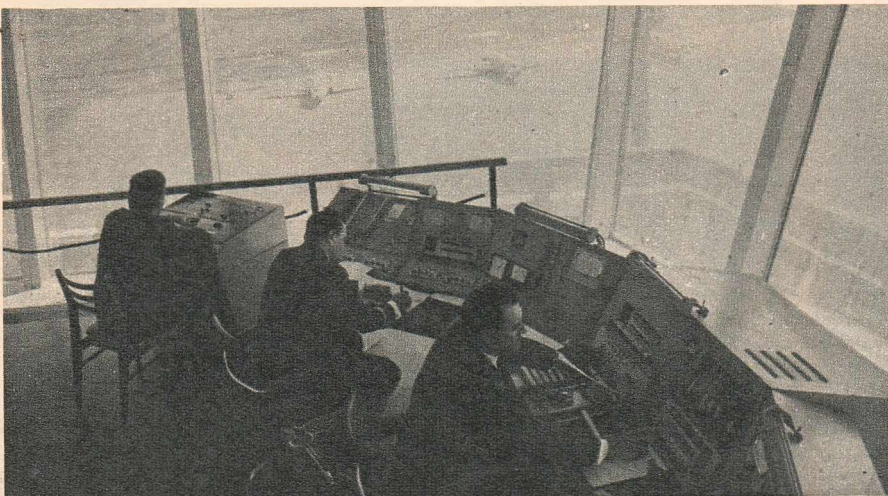
execută eventual însoțită de jocuri de lumini și proiecții cinematografice».

În cadrul unui premiu al fundației muzicale Koussevitzky din New York, Tiberiu Olah pregătește o compoziție spre a fi interpretată de Chamber Music Society, Lincoln Center. Poate că nu e lipsit de interes a aminti că vicepreședintele fundației este compozitorul american Copland, care ne-a vizitat țara nu demult, și unul dintre directorii este Leonard Bernstein, care ne încintă în fiecare săptămînă la televizor.

«În creația mea mă simt influențat de tot ce mă înconjoară, de amintirile din copilărie, de peisajul în care am trăit și trăiesc, de oamenii pe care îi iubesc și îi admir. Caut prin muzica mea — ne-a mărturisit interlocutorul nostru — să găsesc un contact cât mai viu cu cei din jurul meu. Acest contact se realizează pe diferite căi de comunicare, după cum există drumuri de țară de pămînt, căi aeriene sau traectorii cosmice; principalul este să revii întotdeauna pe pămînt, printre semenii tăi».

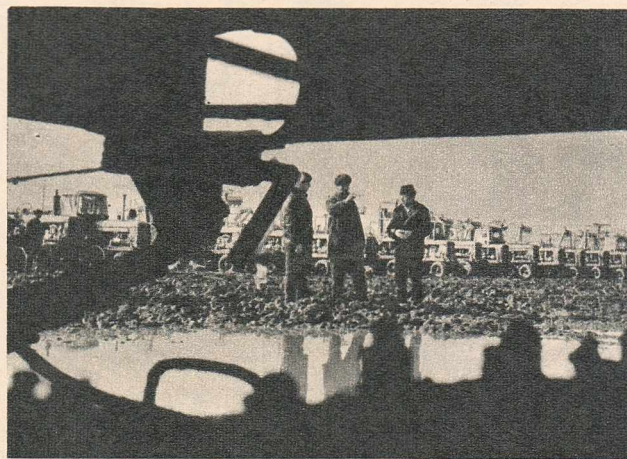
aripi românești

An de an, Întreprinderea de transporturi aeriene române TAROM își amplifică activitatea, incluzînd noi itinerare. Astfel, în 1971 s-au efectuat curse care au legat Bucureștiul și litoralul nostru de Amsterdam, Genova, Milano, Zürich, Las Palmas, Insulele Canare, Rabat și Djeddah. În 1972 se vor deschide noi linii aeriene turistice internaționale. Se estimează că vor fi transportați pe calea aerului circa 500 000 turiști.

Pagini realizate de:

Liviu TIMBUS,
Petre ANGHEL,
Eugen IAROVICI

bătălia ogoarelor

Deși nu ne-am despărțit încă de anotimpul frigos, campania agricolă de primăvară a început din plin. În unele zone ale țării, unitățile agricole de stat și cooperatiste, folosind la maximum timpul prielnic, au însămintat peste 10 000 ha cu culturi din prima epocă: mazăre, borșag, orz. Lucră și diferite legume. În același timp, în întreaga țară continuă lucrările de fertilizare a semăturilor de toamnă. Pînă la această dată, întreprinderile agricole de stat au aplicat îngrășăminte pentru stimularea vegetației pe aproape întreaga suprafață prevăzută, acțiunea apropiindu-se de sfîrșit și în numeroase cooperative agricole.

Deși la începutul campaniei, lucrătorii ogoarelor, mecanizatorii, toți factorii de răspundere din agricultură sînt hotărîți să muncească cu forțe sporite, astfel încît actuala etapă a lucrărilor să fie încheiată la timp și în bune condiții.

milioane de flori

«Moșia verde» a Capitalei se întinde pe o suprafață de aproximativ 1 800 hectare și anual se plantează circa 16 milioane de flori de către administrația parcurilor, împreună cu organismele respective ale fiecărui sector în parte.

Dintre multiplele preocupări ale administrației parcurilor reținem doar cîteva: îmbogățirea parcurilor centrale cu noi elemente de arhitectură peisageră, ca de exemplu alpinarii, oglinzi de apă, alei dalate, pergole și elemente de joacă pentru copii. Astfel, în mod deosebit, în Cișmigiu, în zona fostului colț zoologic se amenajează o grădina alpină și de plante acvatice, se valorifică mai bine movila și grota prin lărgirea perspectivei și instalarea unor proiectoare pentru decor de noapte; se extinde grădina japoneză. Parcurile-păduri (Băneasa, Snagov, Pustnicul) vor fi dotate cu mese și bănci rustice, cu adăposturi de ploaie și locuri de joacă pentru copii. Zonele verzi din oraș vor fi îmbogățite cu noi elemente de vegetație, între altele în piața Universității, în care se include platforma din fața Teatrului Național și spațiul de lângă Spitalul Colțea.

„Nici o mașină
și nici
un utilaj
sub
randamentul
planificat,
nici un minut
nelucrat!”

ȘASE INTERVIUR DIN ȘASE MII POSIBILE

Text de I. NICOLAE   Fotografii de Elena GHERA

Mai bine de șase mii de constructori fac (extra de puternic verbul ăsta!) Tirgoviștei — în zilele lui zilele acestui cincinal, în zilele noastre — o foră platformă industrială. Și, cei șase mii, o fac, fără în gândire lucidă, de oameni ai revoluției tehnice; fice; dar — tot fără îndoială — și cu multă dăruire, suflet, cu pasiune, cu însuflețire de adevărați edific socializmului. Altfel nu se explică chemarea la în pe care ei au adresat-o tuturor constructorilor d colectivele din unitățile de construcții și montaj p cu rostul final de a depăși — cu toții — planul p
La Tirgoviște m-am dus tocmai pentru această ci
Ca să-i aflu izvoarele, forțele, amănuntele, nuan
Tirgoviște m-am dus ca să pun întrebări, multe în
Dar mai cu seamă dintre acelea privitoare la e
constructorilor de acolo pentru *reducerea che
materiale de producție*. Trebuia să mă limitez singur
că o revistă nu-i totuși un roman.

1

— Părul dumneavoastră cărunt, stimate tovarășe
ghe Stamate...

— Vă îndeamnă să-mi cereți ceva confesii, nu
— Întocmai.

— Atunci, să le fac! Am 58 de ani de viață și 39 d
rie. Specialist în confecții și montaje metalice..

— Șantiere?

— Spun doar o parte. București: Danubiana,
de medicamente și Fabrica de cinescoape; Tr. M
Combinatul chimic; Buzău: Fabrica de zahăr, Fa
geamuri, Uzina de sirmă și electrozi. Peste tot i
de la început și am plecat la sfârșit. De două luni
la Tirgoviște...

— Singur?

— Dacă aș fi venit singur, nu m-aș mai consi
adevărat șef de șantier. Peste tot mi-am format
de muncă foarte puternice. Sudați, în special, su
Parte dintre foștii mei ucenici sînt acum șefi de
Doar au trecut peste ei 10—15—20 de ani de șanti
preocupat de soarta lor. De pregătirea profesio
și de educația lor ca oameni. I-am învățat să se
între ei, să-și respecte viața de familie, iar aba
«rețezam» cu severitate. Așa am reușit să fac un
de care-s mîndru. Sînt copiii mei. Există între no
șament reciproc deosebit care explică și succese
tre și care explică și de ce în ziua în care pe ur
«se ridică ancora» ne aliniem și plecăm cu toții, în
în altă parte, pe alt șantier. E adevărat, unii rămî
califică și rămîn în fabricile, în uzinele pe care sing
făcut. Șantierul a fost primul lor pas spre munca în
lă. Am lăsat vreo 70 la Pipera, iar la Buzău, vreo 100
venit cam tot cu o sută. Oamenii de bază. Aceș
n-a știut niciodată ce-i acela «loc doi». Confi
de pe șantier ne-au învățat să nu mai scotim nici
imposibilă. Și aici, la Tirgoviște, sînt convinși că v
tot pagini de muncă serioasă. Altfceva ce să vă m

— Nimic. Ați răsturnat regula interviului. Ne-ați
punsul înaintea întrebării.

— Și care era întrebarea?

— Pe ce temeieri, pe ce forțe v-ați bazat dumnea
și oamenii șantierului 4 confecții construcții
atunci cînd ați subscris la angajamentele — ev
loc ușoare — din chemarea la întrecere lansată
structorii întregii platforme industriale tirgovi

2

— Tovarășe Constantin Nițelea, ca maestru și
ca șef al atelierului de confecții metalice, vreți s
plicați pe ce căi, dumneavoastră și întreg colectiv
rului, scontați să contribuiți la angajamentul g
constructorilor platformei de a reduce cheltuielik
lei producție construcții-montaj cu 5 lei față de
planificată?

— S-o luăm pe puncte. Aplicăm sistemele
înaintate pentru debitatul metalelor într-o trasar
micioasă și cu formații de muncă specializate. Au
trasează, alții debitează ș.a.m.d. fiecare om își
ochiul pe un anume obiect, și-i intră în reflex
operație. Rezultatele-s total altele. Timpul de lucn
la maximum. Iar în ce privește reducerea cons
specifice, ne-am propus pur și simplu să elimină

Constantin Nițelea în dialog creator cu Lu
cel mai bun șef de echipă din atelierul său (sî

«Vom depune toate eforturile pentru respectare
mentului luat». (Excelentul șef de brigadă și
Constantin Vișan, împreună cu o parte din
lui — stînga)

„UN CAR CU BOI” PENTRU APARTAMENTUL DV...

de Cornel BOZBICI

Până nu demult, aserțiunea că timpurile în care trăim ar aparține «civilizației cărții» era cvasiunanim acceptată. Cu douăzeci și cinci de ani în urmă, poate acesta era un adevăr de necontestat. Dar un sfert de veac, agresiv și tumultuos, a diminuat importanța definiției bazate pe primatul lecturii. Viața contemporană a consfințit triumful imaginii, adăugind la «vechile canale» (fotografia, cinematograful, revista ilustrată etc.) altele noi, de o infinită putere de penetrație și influențare, ca televiziunea și publicitatea. Trăim deci o dictatură a vizualului de la care avem prea puține șanse să ne sustragem. Trăim, cum remarca un filo-

zof al artei ca René Huyghe, într-o lume care poate fi considerată indubitabil o «civilizație a imaginii».

«Acest gust, această obsesie a imaginii, această robie uneori — notează René Huyghe — au pregătit triumful actual al artei: căci și ea vorbește ochilor, iar ochii, dornici de o hrană continuă, au descoperit prestigiul tabloului. Acolo unde odinioară își găseau delectarea numai o elită de amatori instruiți se năpustește astăzi mulțimea publicului. Muzeele, expozițiile din ce în ce mai numeroase cheamă la admirarea capodoperelor; așa cum în economia modernă biletul de bancă a fost inventat pentru a suplini

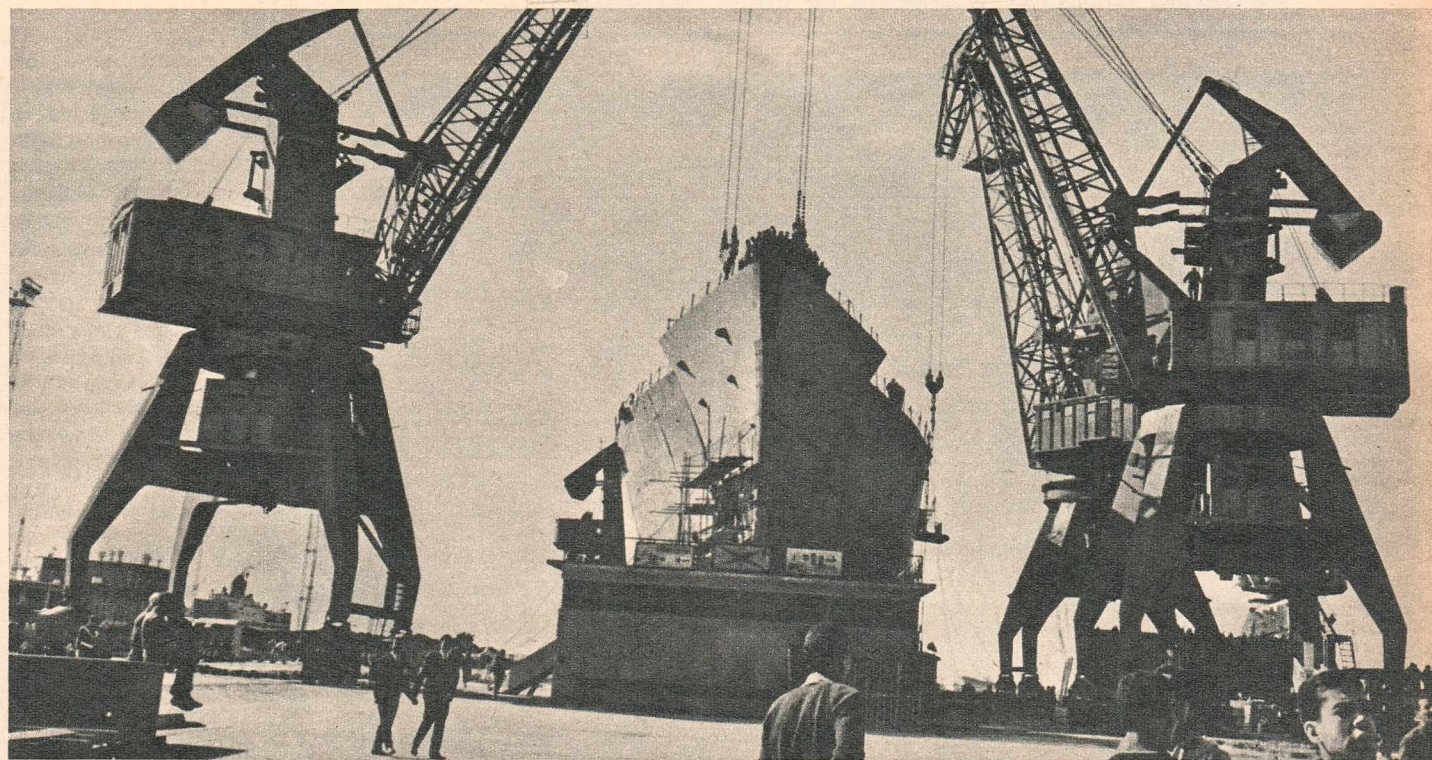

REPERE CONTEMPORANE ÎN ȚARA PIRAMIDELOR

Reportaj de Corneliu VLAD și Radu CRISTESCU

platoul de granit de la Giseh, nu de
de Cairo, unde se află sfinxul și
piramide, am văzut nu demult insta-
teva «creiere electronice». Însoțitorii
explicat că prin emiteri de radiații
vor contribui la dezvăluirea mistere-
chii civilizației egiptene, ascunse în
morminte ale lui Kheops, Khefren și
inof. Este numai unul dintre nume-
le aspecte ale întrepătrunderii di-
or virste ale civilizației dezvoltate în
șase mii de ani în Valea Nilului.
zeza anticului, orientalului și. mo-
lui dă o configurație specifică Egipt-
contemporan — Republica Arabă
Consemnată de toate îndreptările
ce, ea este evidentă literalmente
care pas oricui a fost confruntat
cu realitățile egiptene.
valent este însă, pretutindeni în E-
ptoul. Blazonul său, în modalități și
ze nenumărate, marchează toate
rele realității egiptene. De-a lungul
i, pământurile rodesc azi nu sub zo-
pricioasă, de mii de ani, a fluviului,
aceea, statornică și binefăcătoare,
elui obiectiv hidroenergetic de la
n, care a deschis o nouă etapă și
unea de valorificare, în beneficiul
lturii, a pământurilor aride. La Helo-
entru vital al industriei grele egipt-
jurul combinatului siderurgic gra-
acum, o uzină de automobile și o
vagoane de căi ferate, o fabrică de
și o alta de bumbac. Regiunile de
tinderi nesfârșite, altădată acopen-
nisip, sînt străbătute acum de armă-
ductelor petroliere ce transportă
exploatat, de numai cîțiva ani, în
ere de Alamein. Și, bineînțeles,
apare deosebit de evident la Cairo,
erele sale fabrici și uzine, prin car-
populate de blocuri pastelate, ri-
în ultima vreme.
a sfinxului și a piramidelor și lea-
uneia dintre marile civilizații ale lu-
epublica Arabă Egipt este astăzi
angajat într-o operă de mari trans-
sociale, de recuștigare a timpului

torului român pe itinerarele Egipt-
contemporan, cele văzute în această
oferă un sentiment sporit de satis-
el este legat de mărturiile multiple,
în cele mai diverse sectoare ale
giptene, privitoare la legăturile sta-
e între Egipt și România, care se
ilizează în forme de cooperare me-
consolideze totodată vechi rapor-
prietenie. Pe ogoarele din Al Tah-
pildă, ca și din alte ținuturi, sînt
tractoare U-650, semănători și
de recoltat românești. Două îme-
obiective industriale — fabrica
duse sodice de la Alexandria și
xul de fosfați de la Hamrawein —
nstruite în colaborare de cele două

Dar bunele relații, ce se dezvoltă în in-
teres reciproc, dintre România și Egipt
își găsesc încă alte numeroase forme de
expresie.

Egiptul confruntat cu trecutul său, Egipt-
tul în drum spre viitorul pe care și-l cro-
iește ca țară liberă — iată ecuația care ar
putea defini bilanțul unei călătorii între-
prinse prin Republica Arabă Egipt. Din
mănușchiul de impresii, rod al unei ase-
menea vizite, vă prezentăm cîteva imagini
sugestive din viața Egiptului contemporan.

Alexandria — orașul-port, unul dintre punctele
de racordare a țării la circuitul mondial al
schimburilor, domeniu în care Egiptul, cu o
economie în plină dezvoltare, se manifestă
astăzi dinamic și activ. Totodată aici se află
un mare șantier naval (fotografia de sus).

«Vă aflați în locul cel mai vestit din lume —
platoul Giseh». Este prima replică a specta-
colului «Sunet și lumină» care are loc aici, lin-
gă sfinx și piramide, în fiecare seară. Ele-
mentul antic și cel oriental sînt elocvent repre-
zentate; cel modern constă, poate, în atitudi-
nea degajată a beduinului în fața aparatului
fotografic (fotografia din mijloc).

Această strănepută a lui Nefertiti, eliberată
de rigorile voalului, privește cu încredere
viitorul. Un sfert din populația țării o constituie
astăzi tineretul — creșterea medie anuală a
populației este de 750 000 locuitori (fotografia
de jos).

se-ntoarce brazda-n bărăgan

---

de Sergiu ANDON Fotografii de Elena GHERA

1

La stînga șoselei se întinde cîmpia. La stînga cîmpiei se întinde tot cîmpia. Iar peste cîmpia Cîmpiei Bărăganului se întinde în continuare Bărăganul.

Mă rotesc în jurul axei mele. Trei sute șazeci de grade, un tur complet. Puteam face liniștit rămășag; de jur împrejur, cît vezi cu ochii, nu se zărește nici o tufă sărmană, nici o movilă, nici măcar un mușuroi. Există un singur reper: orizontul. Prin el pășește, de la o margine la cealaltă, un dorobanț bizar, un sol c-un steag înalt din plastic. Calcă imensitatea cîmpiei. Rar și apăsat. Măsoară. Măsoară cu pasul universal cu o singură dimensiune. Treizeci de călcături mari, apoi se oprește și ridică steagul. Steagul lui din polietilenă. Steagul lui transparent prin care se vede orizontul.

Dorobanțul singuratic este țăranul acestei primăveri. La fiecare două minute apasă cîte treizeci de pași lateral către orizontul acela încăpăținat, nesigur, apoi ridică spre cer prapurele lui făcut dintr-o foaie de sac din plastic, sfințit cu superfosfat și azotat de amoniu. Întîmpină un mesager ceresc. E.E.K.E.

YR-E.K.E. a introdus în Bărăgan un element deosebit: ritmul aeronautic. Pe fondul hărniciei strămoștenite, pe fondul mai nou al ritmului mecanizării, pe fundalul uriaș al cîmpiei fără margini, căreia trebuie să i se stoarcă munți de roade, a fost implantat ritmul neobișnuit al benzii rulante. Libelula aviației utilitare este capabilă să înghită în buncărul ei cîteva sute de kg de îngrășăminte, pe care să le risipească într-un zbor de un minut, cu întoarcerea—două. Aterizează la fix între saci, iar oamenii de la sol trebuie să-i umple din

nou buncărul, avînd la dispoziție alte două minute. În sinea lor țăranii n-au fost de acord cu acest ritm și, printr-o înțelegere tacită a brațelor, au comprimat timpul de încărcare a prafurilor la 55 de secunde. Prin aceasta ei au corectat notiunea de viteză sub înseși aripile aviației. S-a petrecut în Cîmpia Română, între satele Malu și Valea Măcrișului (foto 1).

Dar aviația nu va înlocui niciodată în întregime caii, după cum substanțele active nu se vor substitui cu totul gunoierului de șur. Molipsiți de exemplu, de agrotehnică, de aburul eteric al pămîntului redeșteptat, forfoteau la grădina de legume a cooperativei și țăranii din cîmuna Ion Roată, județul Ilfov (foto 2).

Vorbim la timpul trecut pentru că ne referim la fotoimpreșiile unui raid (fulger și ei) făcut cu mai multe zile în urmă. Fața lucrurilor se va fi schimbat între timp. Poate vor fi dispărut și îngrășămintele de pe rampa stației C.F.R.-Bucu destinate cooperativei agricole din Mărculești și Gimbașani, poate că cei de la Combinatul de îngrășămintă azotoase din Năvodari vor fi început să ambaleze toate produsele, terminîndu-se o dată cu acest sistem greu și costisitor al livrării unora dintre substanțe în vrac, ca pietrișul (foto 3).

Raidul a surprins și cîteva locuri după care primăvara plîngea. Zăbrănice de apă stătută mai acoperă ici-colo suprafețe prețioase de teren, cum ar fi izlazul de la marginea satului Misleanu. Cîteva lopoți, o inițiativă, poate chiar mașina special construită pentru despicierea șanțurilor — aflată la ferma Lehliu — ar șterge o pată albă de pe harta folosirii integrale a pămîntului (foto 4).

În general însă, lozinka luptei pentru fiecare palmă de teren a pătruns în întreaga țară, inclusiv în județul Ilfov și lalomița, prin care ne-am efectuat periplul. La puțini kilometri distanță de Misleanu, țăranii din Munteni-Buzău dădeau o replică, demnă de renumele cooperativei lor, apelor și indiferenței. O părticică din răspunsul dat de țăranime îndrumărilor, angajamentelor, concluziilor, prilejuite de cel de-al doilea Congres al U.N.C.A.P. (foto 5).

În ziua de 10 februarie, toate tractoarele, semănătorile, grapele cu discuri și celelalte agregate ale I.A.S.-Balaciu erau gata pentru campanie, pregătite pentru prima zi care putea fi furată iernii. Această zi a fost neobișnuit de devreme, — 18 februarie — și, drept consecință, la sfîrșitul lunii lucrările se efectuau în toi. Arături, ultimele fertilizări, în-sămînțări, discuit, boronit, arături.

Pentru că totuși primăvara... primăvara înseamnă prima brazdă (foto 6).

pe ecrane

POVESTE DE DRAGOSTE

András Balint — interpretul băiatului. Și el poate sta foarte bine lângă Ryan O'Neal.

«Love story»-ul maghiar, venind îndată după succesul poveștii americane, e oarecum nedreptățit, pentru că simpatiile noastre au mers prea în bloc către «prima dragoste». O, dacă difuzarea ar fi întârziată de data asta programarea! Atunci, ca în această nouă «poveste» de Istvan Szabo, sentimentele noastre ar fi avut timp să se înlocuiască blind, să se regăsească pe noile chipuri, în noile întâmplări propuse, de care să ne putem atașa tot atât de puternic. Ori măcar să încercăm, întrucât schimbul propus nu-i ușor. Filmul lui Szabo, cu aparenta lui candoare (istoria unei prietenii din copilărie transformate treptat în dragoste, obsesie, apoi din nou în prietenie și uitare), este de fapt istoria crudă a realității unor sentimente muritoare și ele, înaintea noastră. În filmul maghiar nu moare nimeni decît noi, cei de ieri, cu iubirile noastre în care credeam, cu iubirile pe care le credem, pe care deodată nu le mai credem. O dialectică blindă și totuși foarte amară, sugerată cinematografic cu o mare finețe a detaliului psihologic, în secunde de viață amintite sau doar imaginate, dorite, montate într-un ritm capricios ca apa, mereu alta cînd țîșnește din munte ori scaldă domol cîmpia. Un tînăr (Janosi) pleacă într-o călătorie condus de o fată frumoasă care-l va aștepta; dar băiatul pleacă să-și regăsească dragostea din copilărie, care-l obsedează, pe care n-o poate uita tocmai pentru că depărtarea rețușează, estompează contururile reale, șterge detaliile neconvenabile pînă la idealizare. Fata-copil pe care și-o recheamă în amintire tînărul, veselă și încîntătoare, colț de lumină într-o copilărie traumatizată de război, devine de fapt o imagine a copilăriei însăși, imaginea flatantă a primei stîngace iubiri, o nostalgie după puritatea și inocența «paradisului pierdut». Szabo reia aici, cu un plus de poezie și rafinament cinematografic, tema miturilor din «Tatăl». Acolo, adolescentul devenea adult abia cînd reușea să se elibereze de imaginea hiperbolizată a tatălui mort pe care și-o construise copilul din nevoia de a crede într-un erou: tatăl fusese în realitate un om foarte obișnuit. Aici, tînărul (același interpret de o mare spiritualitate și finețe fizionomică) devine bărbat cînd începe să înțeleagă că fata romantică pe care o construise imaginația lui e de fapt o femeie singurică, foarte tristă, ușor agresivă în nesiguranța ei, asprită de lupta pentru existență într-o țară străină, încercînd și ea, cu disperare, să uite, dar nu prea reu-

Judith Halász — interpreta fetei blonde din «Poveste de dragoste». Puteți să-i alăturați numele fără nici o ezitare lângă cel al lui Ali Mac Graw.

șind. Decalajul — uneori comic, alteori dramatic — dintre vis și realitate, dintre ceea ce își închipuia tînărul că va însemna revederea și dintre stîngăcia, aproape prozaismul cu care se petrec toate (Kata nu are vreme să-l întîmpine la gară, să stea mai mult cu el), constituie, dacă vreți, partea «conflictuală» a acestui poetic eseu despre sentimente. Pe malul mării, îndrăgostiții, în sfîrșit împreună după ani de așteptare, ar trebui să fie fericiți. Dar băiatul închide ochii și în loc de fata mult dorită și marea atît de visată vede o stradă mohorîtă din Budapesta. Incertitudinea sentimentelor? Rapida lor veștejire? Szabo analizează, ca sub un cristal, gingășia, capriciul, neașteptatele întorsături, complicatele traiectorii ale reacțiilor noastre. De fapt, retrospectivele, întoarcerile fulgerate de imagini — obsesii de o concretețe plastică deosebită — nu reconstituie logic trecutul, nu refac precise biografii; în timpul călătoriei amintirile asediază eroul ca în «Modificarea» — romanul modern al lui Michel Butor. Trecutul e de fapt în noi, plăcută și amară sclavie, ne impresionează tot timpul, modificînd cîteodată pînă la eroare, pînă la ratare, prezentul. Frînturi de copilărie traumatizată de bombardamente — un prînz tăcut, pe un colț de masă, o mamă încercînd să păstreze o iluzie de ordine în mijlocul unei case dărîmate; o voce plăcută, ca un cîntec de leagăn; o execuție fulgerătoare, pe malul

Dunării, sau o alunecare domoală a copiilor-prieteni pe sanie, la vale, într-o stare de euforie regăsită (dar într-o intensitate minoră), la primă lor întîlnire de dragoste matură. Nu, copilăria nu se poate întoarce cu toate dulcile, nostalgicele chemări de corn. Separați de viață, dar și de alt mod de a o concepe, a o trăi, foștii îndrăgostiți își pierd elanul. Revederea lor e tristă dar salutară. Au scăpat de obsesii. Se pot regăsi fiecare, cu alți prieteni, la alte vîrste ale altor iluzii.

Tehnica flash-back-ului nu e convenție formală, ea constituie însăși demonstrația filmului: trecut — prezent — viitor, totul ducem cu noi, bagaj copleșitor, încercînd alte senzații, trăiri, idealuri. Întoarcerile — refugiu comod în ieri, iluziile dificilului mîine reprezintă structura fluidă, poetică, a acestei melodioase fugi de Bach. Cu o rigoare mai mare a selecției retrospectivelor, montării unor secvențe (indeosebi cele din timpul războiului), filmul lui Szabo ar fi cîștigat în valoare. Eu, personal (dar poate mă înșel), aș vedea și o altă interpretă. Judith Halász e într-adevăr simpatcă, extrem de firească, dar mobilitatea și grația Katei-fetiță nu se mai regăsesc, din păcate, la interpreta adultă. Sau poate tocmai asta a urmărit autorul. Spre demitizarea completă a personajului.

Alice MĂNOIU

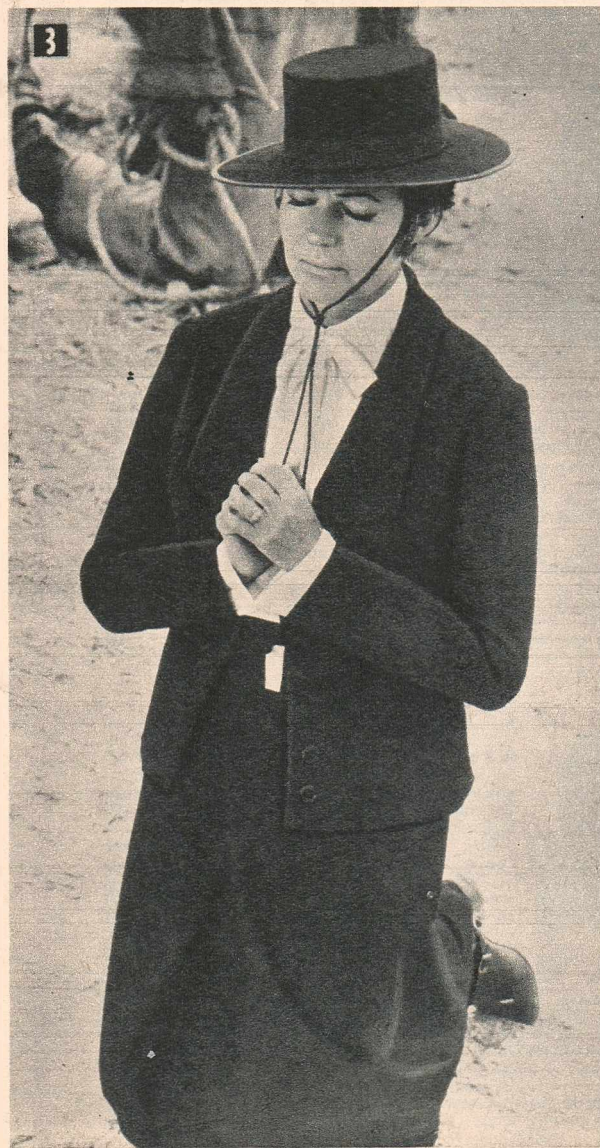
actori și roluri

1)
Un nume nou în cinematograful francez:
actrița Muriel Catala, grațioasă inter-
pretă din filmul Ninei Companeez «Faus-
tine și frumoasa vară».

Foto UNIFRANCE

2)
Orice străduință de recunoaștere ni se
pare zadarnică. Clovnul din fotografie
este Shirley McLaine în filmul «Lumea
lui Shirley», un serial pentru televiziune
realizat în colaborare cu «Billy Smart's
Circus» (adică «Circul lui Billy Istețul»).

3-4)
Robert Mitchum și Rita Hayworth sînt
parteneri în filmul lui Ralph Nelson
«Minia lui Dumnezeu». Turnările au loc
în Mexic.

CITITORI căt-re cititori

Doresc să corespundez următorii cititori:

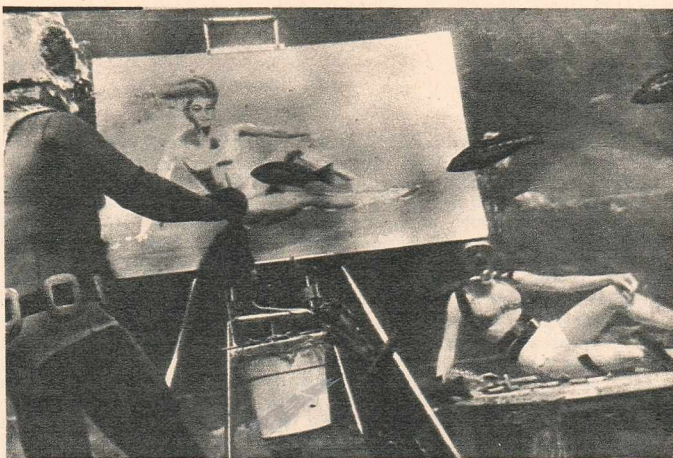
Teich Ella, 24 ani, Sighetul Marmăției, jud. Maramureș, str. Bogdan Vodă nr. 5: schimb de ilustrate; **Toplițeanu Cornel**, 26 ani, profesor, Lupeni, str. Paringului nr. 24, bl. A5, sc. II, et. IV, ap. 62: teatru, cinema, muzică, turism, viața tineretului, schimb de ilustrate; **Florian Eugen**, Bistrița, Piața Mică nr. 4, jud. Bistrița-Năsăud: schimb de cărți, ziare, reviste, insigne, fanioane sportive, ilustrate; **Barabașu Cornel**, 20 ani, electrician, Buzău, str. Intrarea Iazului nr. 8: din viața tineretului, schimb de ilustrate; **Stam Vasilica**, 25 ani, învățătoare, comuna Ogrezeni, jud. Ilfov: literatură, pedagogie, film, sport; **Popovici Liviu**, 40 ani, agricultor, Siret, str. 8 Mai nr. 25, jud. Suceava: numismatică; **Porcescu Adrian**, profesor, Craiova, Calea Brestei nr. 59: teme diverse; **Arion Adi**, Birlad, str. Karl Marx nr. 27: teme diverse; **Munteanu Vița**, elevă, Galați, str. Brăilei nr. 200: teme diverse; **Dumitrescu Vasile**, profesor, com. Broșteni, bl. A1, sc. I, ap. 8, jud. Suceava: cinema, turism, filatelie, schimb de ilustrate; **Kovács Carol**, Cluj, str. Dostoevski nr. 6-8 bl. A, ap. 5: zoologie (în mod deosebit lepidoptere); **Fistinaru Floarea**, profesoară, comuna Baia, jud. Suceava: schimb de ilustrate; **Ene Emília**, 23 ani, telefonistă, com. Slobozia Conachi, jud. Galați: teme diverse, schimb de ilustrate; **Saba Mircea**, 19 ani, com. Tomești, str. Livada nr. 13, jud. Hunedoara: teme diverse; **Alexandrescu Pompilia**, 18 ani, Galați, str. Bazinul Nou nr. 31: schimb de ilustrate; **Movilă Gabriela**, 26 ani, profesoară, Ploiești, str. Clemenței nr. 52: teme diverse; **Cupciac Ioan**, Siret, str. 9 Mai nr. 21, jud. Suceava: schimb de ilustrate; **Predeșcu Eugen**, 25 ani, economist, Baia Mare, str. Al. Sahia nr. 11: turism; **Nișă Gh. Iulian**, 18 ani, desenator, com. Merișani, sat Dobrogostea, jud. Argeș: schimb de ilustrate; **Rusu Maricica**, 18 ani, elevă, loc. Leorda, jud. Botoșani: literatură, viața tineretului; **Purcoagă Eugen**, 40 ani, contabil, com. Voineasa, jud. Vilcea: contabilitate, prietenie; **Dancea Felicia**, 24 ani, inginer chimist, Hunedoara, bd. Dacia nr. 1, bl. G3, ap. 153: schimb de ilustrate; **Cantea Mihai**, student, Iași, str. I. Creangă nr. 73, J3-A-3-10: cinematografie și tehnică, artă fotografică (cu schimb de foto originale); **Bejan Florica**, 24 ani, bibliotecară, com. Brețcu, jud. Covasna: literatură, schimb de ilustrate; **Anin Cornelia**, elevă, com. Ciclova Română, sat Ildia nr. 5, jud. Caraș-Severin: filatelie, schimb de ilustrate; **Vitral Gabriel**, 27 ani, Deva, str. Lenin, bl. I, ap. 77: teme diverse, schimb de ilustrate; **Rado Irina**, 16 ani, București, sect. 7, str. Ghirlandei nr. 5, bl. 46, sc. II, ap. 30: schimb de ilustrate; **Tițașu Matei**, com. Poiana Stampei nr. 45, jud. Suceava: schimb de ilustrate; **Dorin Lucia**, 19 ani, Iași, str. Protopopescu nr. 12: teme diverse, schimb de ilustrate; **Riza Petre**, tehnician-constructor, Caracal, str. Olt nr. 7, jud. Olt: construcții, turism, filatelie, schimb de ilustrate; **Tătaru Ștefan**, 22 ani, comuna Dolhasca, jud. Suceava: viața tineretului, schimb de ilustrate; **Scorbeșu Virgil**, 40 ani, inginer, Brașov, Calea Bucureștilor nr. 83: teme diverse, schimb de ilustrate; **Șerbu Mitică**, 24 ani, elev școala tehnică, Galați, str. Partizanilor nr. 19, bl. E5, sc. 4, et. IV, ap. 78: schimb de ilustrate.

varietăți

INIȚIATIVE VALOROASE

Doi oameni de ispravă, I.G. Duca, pe atunci ministru al instrucțiunii publice, și G. Diamandi, director general al teatrelor, au inițiat și realizat în vara anului 1914 primele reprezentații teatrale sătești. Începutul a fost făcut în comuna Potlogi din județul Dimbovița. Un grup de actori de la Teatrul Național din București a reprezentat atunci piesa La Turnu Măgurele de Vasile Alexandri. Au asistat la spectacol câteva sute de țărani din localitate și din satele vecine, veniți cu multă bucurie pentru un astfel de eveniment. În fotografie: cîțiva dintre actori și reprezentanții autorităților județene, avînd în mijlocul lor pe cei doi inițiatori, Diamandi și I.G. Duca (x). A fost o acțiune bună, valoroasă, rămasă însă fără continuitate după plecarea lui Duca din fruntea ministerului.

ADDISON LOOMIS PICTORUL MARILOR TĂCERI

Pe pictorul american Addison Loomis nu prea îl dă talentul afară din casă. Dar dacă unde nu-i talent se găsește din întâmplare ceva imaginație, e bună și aceea...

Omul nostru a plecat de la ideea că originalitatea în activitatea unui pictor nu se referă în exclusivitate la stilul său, la viziunea sa de artist interpret al vieții. Poți să te distingi nu numai prin cum și ce pictezi, ci și prin unde pictezi. Drept care, domnul Loomis și-a instalat atelierul pe fundul oceanului de la Marineland, în sudul Californiei, în mijlocul celor două milioane litri de apă. Acolo, în lumea liniștii totale, populată de crabi, pești, sepi, — peste o sută de specii de creaturi subacvatice — pictorul-scafandru, folosind paza impermeabilă și uleiurile nealterabile în apă, își desfășoară gama un prea largă a posibilităților lui. Are și un model, pe Wendy Chalk, despre care se spune că e drăgușă. O fi, dacă-i scoți masca de scafandru. Uneori, câte un cîrd de pești curioși pînă la impertinență tulbură pentru o clipă munca maestrului. Dar — se consolează el — și afară te poate sîci o muncă...

O să rîdeți, dar pîzele lui Addison Loomis se vind. Și încă la prețuri bune.

TE FAC O CAFEA?

Domnișoara Annette Saunders, în vîrstă de 20 de ani, avea într-o zi intîlnire cu un amic la café-barul «Trandafirul albastru» din Churscombe Cross, Devon. Întîrziind la intîlnire peste sferul academic, Annette, la volanul mașinii sale, a apăsat piciorul un pic mai mult pe accelerator și nu l-a ridicat nici cînd a intrat în ultimul viraj înainte de a frîna în fața cafenelei. Descrierea amănunțită a fenomenului de dinamică care a avut loc ne lipsește; nu știm nici măcar dacă a fost un efect centrifug sau unul centripet. Ceea ce știm (și se vede de altfel și din fotografie) e că Annette a ajuns cu mașina cu tot nu în cafenea ci pe cafenea, de unde a fost coborîtă și transportată, serios rănită, la spital.

PRIMA APARIȚIE PE SCENĂ, PRIMUL „DISC DE ARGINT”

Neil Reid, 12 ani, din Motherwell, Scoția, și-a încercat de curînd vocația (și norocul) de cîntăreț. Încercarea moarte n-are, se spune — iar în cazul tînarului scoțian, chiar dimpotrivă. A fost de ajuns să cînte o simfonie dată «Mama mea» pentru ca firma «Disc and Music Echo» să-l invite să imprime. Și a fost de ajuns să imprime pentru ca discul să se vîndă în jumătate de milion de exemplare.

F Nr. 1 (875)

CUPON
DE PARTICIPARE
«CITITORI CĂTRE CITITORI»

Așadar, reîncepe campionatul! Din nou iubitul, hilitul, controversatul balon rotund ia în stăpânire stadioanele țării. Fotbalul, regele sportului, pătrunde în mințile, gândurile și preocupările noastre. Despre acest nou campionat s-au scris până acum numeroase pagini, încât ne-am pus problema dacă nu cumva subiectul a fost epuizat înainte de a fi început. Dar oare se poate spune totul despre fotbal? Motiv pentru care ne-am adresat colaboratorului nostru, cunoscutul cronicar Romulus Balaban, cu rugămintea de a ne ajuta în elucidarea marilor probleme care se pun azi și mâine fotbalului românesc. Răspunzind invitației noastre, Romulus Balaban s-a gândit că ar fi mai nimerit să adune în jurul acestei teme 13 nume foarte cunoscute de dv. de jucători, antrenori și arbitri. Ni s-a părut interesantă această formulă, drept care dăm cuvîntul acestora (menționăm că aceste puncte de vedere au fost exprimate cu două săptămîni înaintea evenimentelor fotbalistice din zilele de 7 și 8 martie, avînd în vedere condițiile de tipărire ale revistei noastre).

UN GAZETAR ȘI FOTBALUL

Fotografiile de Paul ROMOȘAN

ANGELO NICULESCU: «Bine că provincia nu mai e frustrată de jucători».

—În retur, lumea va vedea un fotbal bun. Echipele vor juca mai pasionant, se vor înfrunta mai puternic, vor avea o strategie mai bună.

Emulația dintre echipele bucu-reștene și cele din provincie, apărută în ultima vreme, este un mare ferment folositor fotbalului. Așa ceva ne-a lipsit multă vreme. E bine că s-a terminat perioada cînd principalele centre fotbalistice ale țării erau frustrate de cei mai buni jucători ai lor. În prezent încep să apară și să se consolideze nuclee de fotbaliști valorosi în tot mai multe orașe ale țării.

Deocamdată, o eventuală confruntare între selecțiile Bucureștiului și ale provinciilor ar fi, cred, cîștigată de jucătorii Capitalei.

UIFĂLEANU: «Am putea da marea lovitură».

—Nu o văd pe UTA campionă. Echipa e cam bătrînă. Dinamo va încerca să vină tare, dar dacă vom avea puțină șansă la meciurile programate în deplasare, noi, studenții, am putea da marea lovitură. Oricum, echipele din provincie vor termina înaintea celor din București.

Un meci între cei mai buni jucători din Capitală și din restul țării — grozavă idee! Ar fi o luptă nebună. E greu să prevezi rezultatul, dar partida ar trebui organizată.

LUPESCU: «Vom discuta numai cu UTA și U».

—În primăvară istoria nu se va mai repeta. O istorie cu Rapid, Dinamo și Steaua în postură secundară, așa cum a fost astăzi, nu mai este posibilă. Provincia a fost beneficiara unei conjuncturi. Noi, cei din Capitală, eram pe la loturi, iar UTA, «U»-Cluj, Sport Club-Bacău și F.C.-Argeș de pildă, își vedeau de treabă și lucrau pentru campionat. În retur randamentul nostru, al formațiilor bucu-reștene, va fi mult mai mare. De fapt, nu vom avea de discutat decît poate cu UTA și Universitatea. Fiindcă S.C.-Bacău și F.C.-Argeș vor cădea acolo unde le e locul, adică pe la jumătatea clasamentului.

Acum se vor vedea — sînt convins — cele mai frumoase jocuri din acest campionat.

VLAD: «Unii se amăgesc, în timp ce alții sînt diplomați».

—Ce mă distrează pe mine este că majoritatea celor care au făcut declarații publice în numele diferitelor echipe, acum, la porțile returului, au spus că se vor clasa între locu-

rile 3 și 7. De parcă între 3 și 7 ar fi vreo 15 locuri. Cred că unii se amăgesc, în timp ce alții sînt diplomați, vrînd să ascundă visurile lor de mărire. Despre F.C.-Argeș eu vă spun cînstic că va termina campionatul pe unul dintre primele patru locuri. Echipa Piteștiului va juca la toamnă cel puțin în Cupa UEFA.

GHEORGHE OLA: «Echipa Danemarcei se va trezi la București din visul ei pentru Olimpiadă».

—Cînd se juca la Copenhaga primul meci cîntînd pentru preliminariile olimpice dintre echipele României și Danemarcei, eu priveam la televizor ca un simplu spectator și habar n-aveam că voi răspunde de calificare și de echipa noastră pentru partida a doua. Această întorsătură mi-a dat numeroase griji și mult de lucru. Cu prima formulă de lot olimpic pe care am alcătuit-o am plecat în tur-neu de verificare în Maroc. Și am revenit încrezător fiindcă mi-am dat seama că mizasem bine pe linia de înaintași Ruguibei-Kun-Jercan și pe linia mediană Domide-Simionăș-Broșovski. La 21 mai, la București, va trebui să ne atacăm adversarii tot timpul. Și va trebui să avem jucători în stare să înscrie goluri chiar și printre

fundași. De aceea mă și gîndesc să-i folosesc pe Pigulea, Pop (Rapid) sau Vigu (pe postul de fundaș stînga), fiindcă sînt ofensivi și capabili să periclitizeze poarta adversă. Pînă atunci avem timp să asimilăm bine strategia adecvată. Echipa noastră va susține trei jocuri internaționale pentru omogenizare și finisări. La un moment dat intenționam să iau ceva jucători de pe la lotul A, dar ulterior mi-am dat seama că n-ar fi fost bine. Sînt hotărît să optez din vreme pentru oameni care să aibă siguranța că merg pe mînă lor. În felul acesta ei se vor pregăti, se vor suda și se vor încălca cu energie, mai bine decît altfel. La 27 martie voi definitiva lotul de 18 jucători. Apoi n-am să mai schimb nici formula de echipă, nici rezervele, orice s-ar întîmpla.

Între 12 și 19 aprilie fotbaliștii danezi vor face un stagiu de pregătire în Italia, la Coviciano, interval în care vor juca și două meciuri (cel cu Fiorentina, hotărît încă de pe acum). Presupun că se duc să învețe de la sursă jocul de apărare cu liberu. Va trebui să văd experimentul lor, astfel încît tricolorii să fie avizați cît mai bine. Va fi greu, dar ne vom califica.

NICOLAE DUMITRESCU: «Nu mai cred în așa-zisa valoare a echipelor bucureștene».

—Pentru retur, echipele s-au pregătit foarte tare. A crescut interesul în legătură cu șansa de a participa la una dintre cele

trei competiții europene. Se observă că atractivitatea înclî-nirilor internaționale amicale a devenit aproape nulă, în schimb, toate cluburile care se respectă vor să participe la cupele oficiale. La noi, cel puțin opt echipe se vor lupta furibund pentru primele patru locuri. A doua jumătate a campionatului va fi extrem de interesantă și pentru că echipele provinciale domină întrecerea și se vor ambiționa să-și apere pozițiile. Sînt de părere că ascensiunea acestora nu este îndeplătoare, valoarea lor a sporit, în timp ce forța echipelor din Capitală e în scădere.

UTA are șanse mari să devină campioană. Trei puncte în plus față de a doua clasată și șase față de Steaua, Dinamo și Rapid, reprezintă un avans greu de pierdut. Situația UTA-ei depinde de ea, în timp ce șansa adversarilor noștri nu depinde în primul rînd de ei, ci tot de noi. Vor fi, cum se zice, la mîna noastră, vor aștepta să pierdem noi, dar asta e greu să se întîmple.

În Cupa UEFA avem o misiune dificilă față-n față cu Tottenham, avînd în vedere calibrul fotbalului englez, cel mai puternic din Europa, după mine. Sper să cîștigăm meciul de la Arad, iar în partida de la Londra să luptăm pentru calificare. Nu știu cum se va descurca Steaua cu Bayern München, deoarece bucureștenii au pe teren o exprimare defectuoasă. Ei se limitează a juca numai cu mingea, în timp ce fotbalul modern se joacă obligatoriu cu omul și cu mingea. Adică în funcție de adversar, de coechipier și de meci. Ar mai fi timp de remedieri, dar e greu de anticipat care va fi capacitatea reală a Stelei în fața echipei lui Gerd Müller.

Sezonul acesta e dominat pentru noi de înclînrile cu echipa Ungariei. Naționala României are șansa s-o elimine, prezentînd mai multe garanții decît adversara ei. Fiecare echipă e favorită pe teren propriu, dar prin adițiunea scorului noi vom ajunge în semifinale. Asta e credința mea.

DOMIDE: «Sîntem aproape campioni».

—Pentru UTA nu există decît un singur adversar în retur: Dinamo. Dar în proporție de 95 la sută titlul de campioană este încă de pe acum al nostru. Sînt convins că provincia începe să aibă căria fotbalului bucu-reștean. Campionatul actual va demonstra noul echilibru de forțe. După opinia mea, vor retrograda Petrolul și C.F.R.-Cluj.

Dacă echipa noastră nu va primi gol în primele 20 de minute ale meciului de la Londra, Tottenham poate să-și ia rămas bun de la Cupa UEFA.

VALENTIN STĂNESCU: «Vom face tot ce e omenește și supraomenește posibil».

—Fotbalul românesc se află înaintea celui mai aspru, mai promițător și mai primejdios retur din istoria sa. Înțelegeți ce vreau să spun.

Văd că mulți se miră pentru faptul că Steaua, Dinamo și Rapid pierd avansul pe care-l

MAESTRII CERAMIȘTI DIN WLOCLAWEK

Nu este prea veche tradiția olăritului din Wloclawek, regiunea Bydgoszcz din Polonia: un veac doar. De ajuns însă pentru a se face pasul cel mare de la meșteșug la artă. Cele două fotografii alb-negru nu pot din păcate să ne dea o imagine completă a înaltului nivel artistic la care au ajuns azi măștrii ceramiști din Wloclawek.

ZIUA PÎNII

Paradoxal: o «zi a pîinii» a luat naștere într-o țară în care nu grîul, ci orezul constituie alimentul fundamental și de tradiție. La Tokyo se sărbătorește de cîțiva ani încoace «Ziua pîinii», în care brutarii se întrec pentru a oferi cumpărătorilor cele mai felurite tipuri de pîine cunoscută în lume: franzelă, chifle, cornuri etc. Se pare însă că nimic nu le place mai mult japonezilor convertiți la pîinofagie decît produsul francezesc cunoscut acolo sub numele de «France Pan», gustos și înfățișat sub cele mai neobișnuite forme. De «Ziua pîinii», orice cetățean care dorește capătă cadou o bucată de pîine, atîta cît poate obține dintr-o mușcătură, o singură mușcătură.

FAMILIE MARE, RENUMERAȚIE DUPĂ BUGET...

Soții Raimundo și Josimar Carnauba din Brazilia au, după 38 de ani de căsnicie, 38 de copii: 24 de sex masculin și 14 de sex feminin, toți sănătoși. Clanul Carnauba a fost declarat simbolic «familia fărăi» și prezentat la televiziune, devenind cunoscut în întreaga Brazilie. Raimundo a declarat că se va strădui să păstreze recordul lui mondial absolut, intenționind ca în anii viitori să-și sporească progenitura...

**COMBINATUL
DE
EXPLOATARE
ȘI INDUSTRIALIZARE
A LEMNULUI
C.E.I.L.-IAȘI**

**Vă oferă
pentru
mobilarea elegantă
a apartamentului
dv.
mobiliier durabil,
modern:**

— mobilă din panouri, mobilă tapitată
— sufragerii, dormitoare, camere de zi etc., sau piese separate

— scaune curbate
— mobilă stil: clasic, rustic (românesc, francez, german etc.)
— cu diferite finisaje: luciu oglindă, mat, opac
— din diferite materii prime: cherestea de fag, stejar, frasin, furnir de fag, mahon, teak, nuc, plăci din aşchii de lemn, placaj, plăci fibrolemnoase.

Produsele C.E.I.L. — Iași se exportă în numeroase țări din Europa, Asia, Africa și America de Nord, pretutindeni mult apreciate pentru calitățile lor excepționale.

**ARTICOLELE
DE PARFUMERIE
ȘI COSMETICĂ
SÎNT PREZENTATE
ÎNTR-UN
SORTIMENT BOGAT
ÎN TOATE
MAGAZINELE
UNIVERSALE
ȘI SPECIALIZATE ALE**

RECOOP

săptămână în lume

Fără îndoială, pentru oricine urmărește afirmarea României în efortul națiunilor lumii consacrat creării unui climat stabil de pace și cooperare internațională, aceste zile se relevă o dată mai mult ca o deosebit de expresivă ilustrare a rolului activ al țării noastre pe arena mondială, a politicii sale consecvente puse în slujba cauzei libertății și progresului popoarelor, socialismului și păcii. Evenimentul major, în acest context, îl constituie vizitele oficiale pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu le vor întreprinde în luna martie și la începutul lunii aprilie în mai multe țări ale Africii: Republica Algeriană Democratică și Populară, Republica Africa Centrală, Republica Populară Congo, Republica Zair, Republica Zambia, Republica Unită Tanzania, Republica Democratică Sudan și Republica Arabă Egipt. Nouă manifestare a simpatiei și solidarității noastre cu tinerile state independente de pe «continentul negru» ce luptă pentru apărarea și consolidarea suveranității lor naționale, pentru valorificarea potențialului lor uman și material în vederea depășirii subdezvoltării, aceste vizite reflectă totodată preocuparea constantă a României socialiste pentru dezvoltarea continuă a relațiilor prietenești și de colaborare multilaterală reciproc avantajoasă, bazate pe deplină egalitate și respect mutual, cu aceste țări. Interesului cu care sînt așteptate aceste vizite de către poporul nostru, i se alătură cel al opiniei publice din cele opt țări africane. Acestei stări de spirit i-au dat expresie noul ambasador al Republicii Arabe Egipt în cuvîntul rostit cu prilejul prezentării scrisorilor de acreditare președintelui Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, grupul de ziariști algerieni și ziaristul egiptean Hamdy Fouad cu prilejul primirii de către tovarășul Nicolae Ceaușescu — întrevederi cu prilejul cărora le-a acordat câte un interviu.

Dezvoltarea necontenită a relațiilor de prietenie frățească și colaborare cu toate țările socialiste constituie o coordonată centrală, principială, permanentă a politicii externe a partidului și statului nostru. Ea a fost reliefată de vizita în R.S. Cehoslovacă a delegației Marii Adunări Naționale, condusă de tovarășul Ștefan Voitec.

Prezența activă a României pe eșichierul internațional, preocuparea sa pentru cauza păcii cunoaște o multitudine de manifestări. În acest cadru se înscrie, de pildă, contribuția română la dezbaterile din Comitetul special al O.N.U. pentru deținerea agresiunii, ale cărui lucrări s-au încheiat în aceste zile. Relevînd necesitatea unei definiții a agresiunii, care să constituie un mijloc de protecție juridică și politică a suveranității, integrității teritoriale și independenței politice a statelor, care să înlăture posibilitatea invocării de justificări pentru un eventual agresor, delegația țării noastre a propus ca din definiție să reiasă limpede că «nici un considerent de ordin politic, militar, economic sau de altă natură privind politica internă sau externă a unui stat nu va putea servi drept justificare a folosirii forței armate împotriva acestui stat de către un alt stat sau grup de state». Totodată s-a subliniat necesitatea ca o definiție a agresiunii să prevadă că: «Teritoriul unui stat este inviolabil și nu va putea fi, nici în mod temporar, obiectul unei ocupații militare sau al altor măsuri de folosire a forței luate de un stat pentru orice motive; nici o achiziție teritorială sau alte avantaje speciale rezultînd de pe urma agresiunii nu vor fi recunoscute». Poziția principială a delegației române a găsit un ecou pozitiv în rîndul participanților la lucrările acestui comitet, ca și în cel al observatorilor. Tot astfel, ca și în Comisia O.N.U. pentru condiția femeii, unde au fost adoptate o serie de rezoluții inițiate de România, între care și cea solicitînd Adunării Generale să proclame anul 1975 ca «An internațional al femeii».

Între evenimentele actualității internaționale care au reținut atenția comentatorilor și a opiniei publice se află reluarea, la Geneva, a lucrărilor Comitetului pentru dezarmare — cea de-a 545-a ședință de la constituirea acestuia, în martie 1962, marcînd deschiderea celei de-a 18-a sesiuni. Țara noastră, animată de un profund spirit de responsabilitate față de soarta umanității, acordă o importanță majoră acestei probleme a contemporaneității. «Continuarea cursei înarmărilor, creșterea cheltuielilor pentru producerea mijloacelor de exterminare în masă — sublinia recent tovarășul Nicolae Ceaușescu — afectează din ce în ce mai mult nivelul de trai al popoarelor și constituie un pericol permanent pentru pacea internațională. De aceea țara noastră se pronunță pentru trecerea la măsuri concrete în vederea dezarmării generale și în primul rînd a dezarmării nucleare. Lupta pentru dezarmarea generală constituie astăzi una din cele mai importante sarcini internaționale ale tuturor forțelor antiimperialiste, ale tuturor popoarelor lumii». Acum, la trecerea unui deceniu de la constituirea Comitetului, numeroși observatori remarcă faptul că activitatea acestuia a fost marcată de prea puțini pași înainte pe calea împlinirii obiectivului final — realizarea unui tratat de dezarmare generală și completă. Ceea ce se impune — și în acest sens se înmulțesc luările de poziție chiar în cadrul Comitetului — este trecerea de la discuții cu caracter general pe făgașul adoptării unor măsuri concrete de dezarmare, în primul rînd nucleară. Iar pentru că în realizarea dezarmării sînt vital interesate toate popoarele lumii, Comitetul — prin componența, structura și activitatea sa practică — trebuie să reflecte realitățile lumii contemporane, să asigure acel cadru adecvat care să permită tuturor țărilor interesate să participe la dezbaterile sale, potrivit principiului egalității în drepturi a statelor.

Marti, 7 martie 1972

I. CIOARĂ

CAIRO:

românia la tîrgul internațional

Primul ministru egiptean, dr. Aziz Sedki, a vizitat în ziua inaugurării oficiale pavilionul românesc la Tîrgul internațional de la Cairo. Aflată la a V-a ediție, această importantă manifestare internațională din capitala Republicii Arabe Egipt se bucură de un interes crescînd, evidențiat de sporirea numărului țărilor participante la actuala ediție. România este reprezentată printr-o expoziție generală de mărfuri pe o suprafață de aproximativ 800 m² pătrați.

SAN JOSÉ:

angela davis eliberată pe cauțiune

Abolirea pedepsei capitale pe teritoriul statului California a făcut posibilă și eliberarea Angelei Davis (în fotografie, părăsind închisoarea din San José), contra astronomicele cauțiuni de 102 500 dolari, după 16 luni de detenție preventivă. Principala piedică juridică de care s-au lovit pînă acum toate cererile în acest sens o constituie o dispoziție care interzicea eliberarea condiționată a inculpaților pasibili de condamnare la moarte.

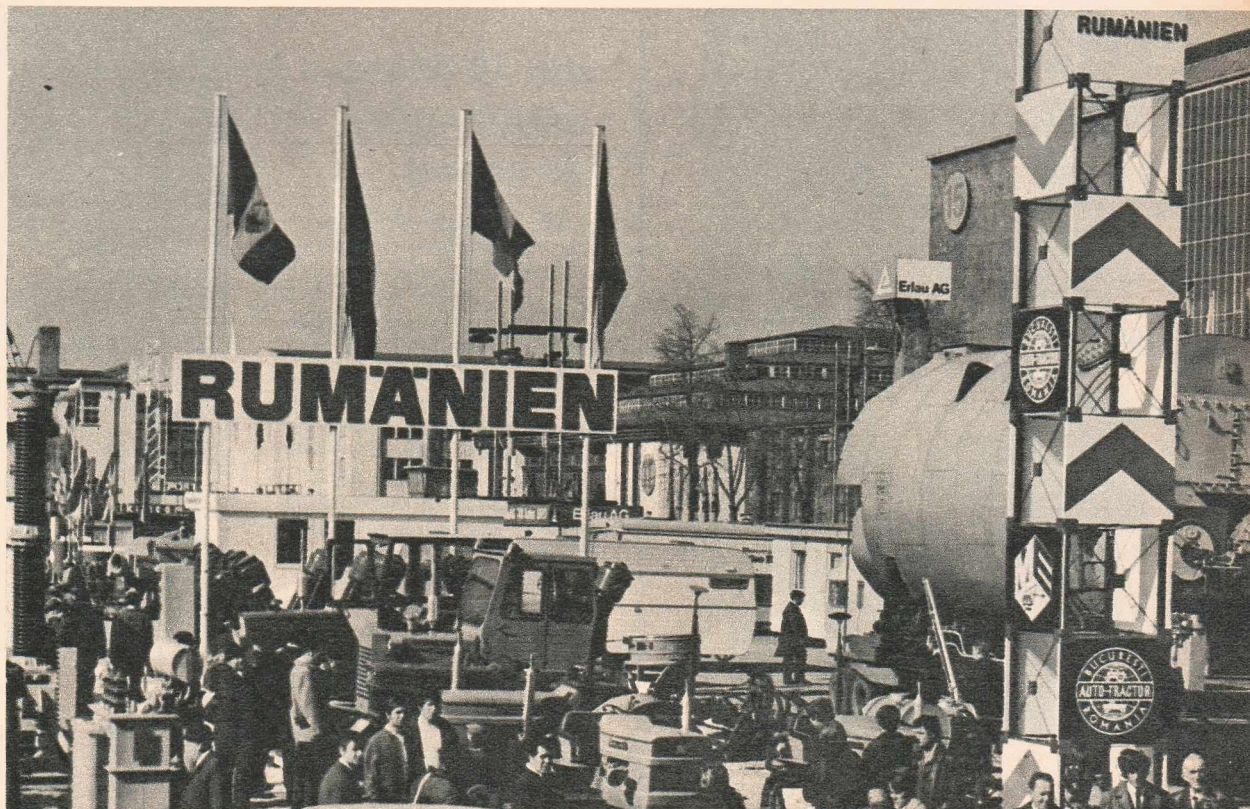
Lupta pentru cauza dreaptă a Angelei Davis continuă: procesul de curînd început ar putea dura, după cum se apreciază, șase luni; guvernatorul Reagan a și declarat de altfel că va ataca hotărîrea de abolire a pedepsei cu moartea. Pînă la atingerea țelului final — recunoașterea oficială a nevinovăției Angelei Davis — pare a mai fi încă drum lung. În semn de deosebită prețuire, delegații la cel de-al XX-lea Congres al Partidului Comunist al S.U.A., care au aprobat un apel pentru intensificarea luptei de solidaritate cu Angela Davis, au ales-o delegată de onoare și membră a Comitetului Național al P.C. din S.U.A.

TOKYO:

opoziție față de bugetul militar

O vie dezaprobare a stîrnit în rîndul opiniei publice ca și al opoziției parlamentare intenția guvernului condus de Eisaku Sato de a majora bugetul militar pentru anul fiscal viitor. Această stare de spirit s-a concretizat într-o serie de acțiuni de masă precum impunătorul miting de protest ce a avut loc în barcul Hibya din Tokyo, la chemarea partidelor comunist și socialist, a Consiliului general al sindicatelor — SOHYO — și a altor organizații democratice (imaginea de jos), ca și în refuzul partidelor de opoziție de a participa la dezbateri în Dietă, blocînd efectiv lucrările acesteia timp de trei săptămîni. În cele din urmă, guvernul japonez a hotărît, într-o ședință specială, să accepte revizuirea bugetului militar — dar într-o măsură considerată de opoziție încă nesatisfăcătoare.

LEIPZIG:

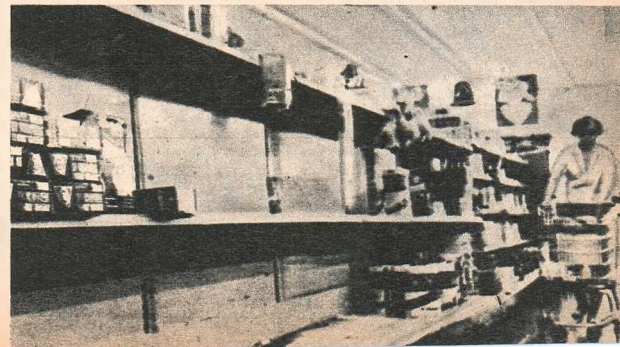
„pentru comerțul mondial neîngrădit și pentru progresul tehnic“

Ediția de primăvară a tradiționalului Tîrg de la Leipzig se desfășoară și anul acesta sub motoul: «Pentru comerțul mondial neîngrădit și pentru progresul tehnic». Între 12 și 21 martie vor participa la această manifestare economică internațională 9 000 de expozanți din aproximativ 60 de țări, suprafața de expunere fiind de 350 000 mp. Sînt așteptați vizitatori din 80 de țări, printre care, în afară de oameni de afaceri, un mare număr de specialiști, cercetători, ingineri, tehnicieni. Participînd pentru a 39-a oară la Tîrgul din Leipzig, România va beneficia de o suprafață extinsă de expunere însumînd 2 250 mp, cu 35 la sută mai mare decît la ediția precedentă. Ponderea principală a ofertei românești o constituie mașinile-unelte, electrotehnica, tehnica de telecomunicații, metalurgia, mașinile agricole și cele de construcții. Un număr de 2 500 de firme din țări capitaliste vor fi reprezentate sau vor participa la tranzacții comerciale în cadrul tîrgului și vor ocupa mari suprafețe de expunere. Republica Federală a Germaniei va dispune de cca 20 000 mp, fiind ca atare cel mai mare expozant capitalist la Leipzig.

MIAMI.

într-un supermarket

Imaginea dezolantă pe care o oferă rafturile goale ale acestui supermarket din Miami se datorează... luptei împotriva poluării apelor din statul Florida. Secvența a fost surprinsă pe peliculă de un foto-reporter după ce pe aici au trecut reprezentanții autorităților, care au hotărît să interzică vânzarea detergenților cu conținut de fosfați întrucît reziduurile acestora, scurse în riuri și în mare, au avut consecințe nefaste asupra faunei din adîncurile apelor.

BEATLES:

„sic transit gloria mundi“

Mitul Beatles-ilor poate fi socotit virtualmente spulberat. După ce a urcat vertiginos treptele celebrității, cucerind inimile și mințile a milioane de fanatici ai muzicii beat, «cvartetul de aur» al Beatles-ilor s-a destrămat mai repede decît se putea aștepta, spre stupefacția acelor «fans» care apucaseră să creadă în veșnicia grupului muzical pe care-l adorau. Zilele acestea s-a consumat la Londra încă un episod care marchează, într-un fel, sfîrșitul «firmei» Beatles: 11 000 de englezi au primit scrisoarea însoțită de cite un mic cadou, prin care li se comunică închiderea faimosului «Beatles fan club», întemeiat în urmă cu zece ani, la ora apogeeului. Acest club, care avea filiale în zeci de țări din lume, număra numai în Anglia 80 000 de fani (suporteri fanatici). În urmă cu citeva luni a fost închis clubul filialei americane, iar acum se anunță încetarea activității centralei britanice.

Solicitați de ziariști să-și spună părerea despre acest deznodămînt, fiecare dintre cei «patru» care au creat fama Beatles și care în prezent (după ce s-au certat și despărțit) lucrează individual, pe cont propriu, a reacționat altfel. Ringo Starr a mărturisit cu sinceritate că îi pare rău că se desparte de fanii care i-au susținut cu fidelitate pe Beatlesi, și a adăugat: «De ce să mai întreținem un mit care s-a spulberat?» John Lennon, referindu-se la o imposibilă reconciliere între cei patru, a declarat categoric: «Nu vîd de ce ne-am mai întoarce să lucrăm împreună». Paul McCartney, care a înghiebat o nouă formație, «Wings», a ținut chiar să precizeze: «Nă mă mai cheamă Beatles. Am propriul meu nume la care țin: McCartney». Deplîngînd situația creată, secretara lui «Beatles fan club», Freda Kelly, a conchis, la rîndul ei, cu amărăciune: «Cum vedeți, totul trece, chiar și Beatles-ii».

Sus: o fotografie datînd din 1965. În culmea succeselor lor muzicale, care au adus trezoreriei britanice cantități fabuloase de devize, într-un moment cînd Anglia trecea prin serioase dificultăți de ordin economic, cei patru Beatlesi primesc la palatul Buckingham, din partea reginei Elisabeta, Ordinul Imperiului britanic.

În stînga: o caricatură realizată de Levine la ora cînd cei patru formau încă o singură dar celebră echipă.

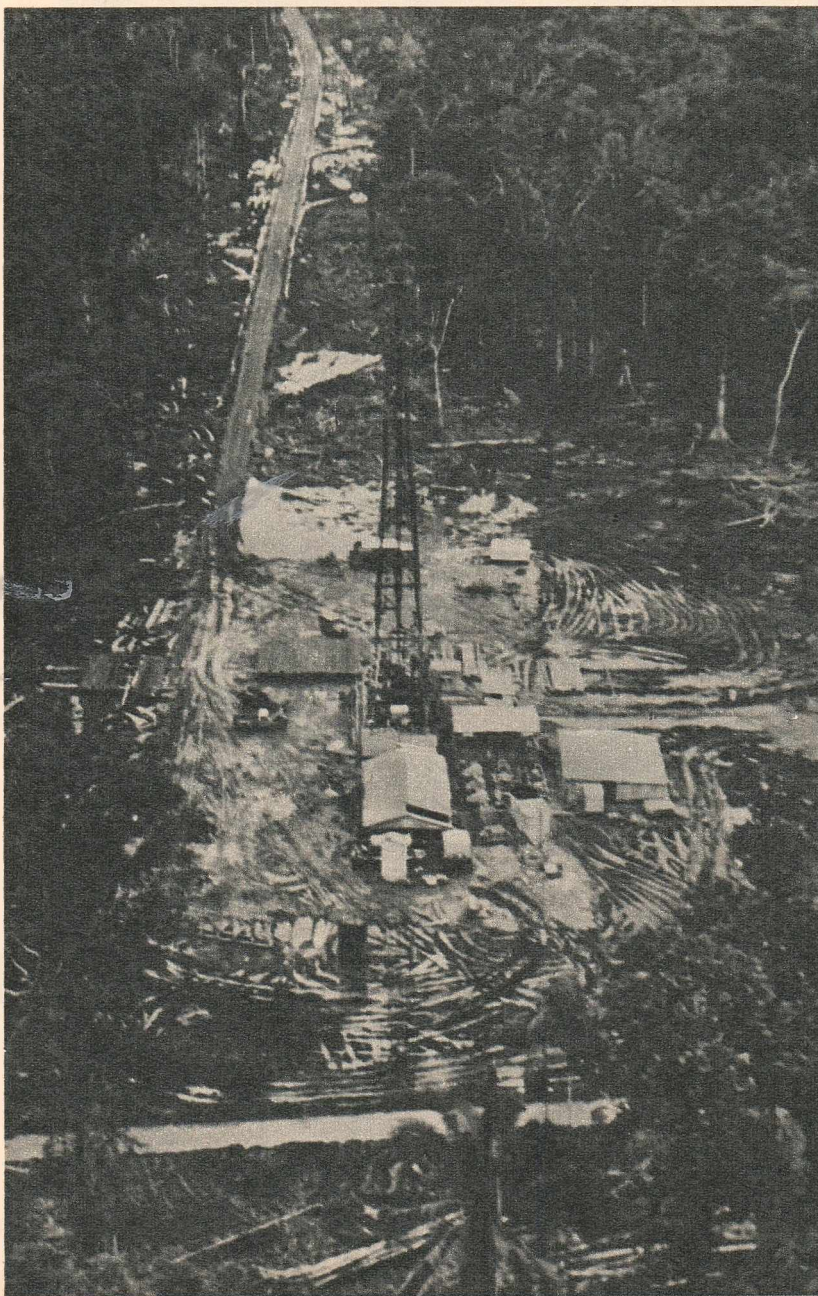
din 12 orașe amenințate de șomaj

2 000 de delegați din întreprinderile și instituțiile departamentului Hauts-de-Seine au luat parte la o manifestație organizată la Nanterre de federațiile Partidului Comunist Francez și Mișcării Tineretului Comunist, pentru apărarea locurilor de muncă, pentru menținerea și dezvoltarea potențialului economic al departamentului. Situația în domeniul folosirii forței de muncă se degradează continuu în cele 12 orașe din Hauts-de-Seine: într-un an numărul celor fără locuri de muncă a crescut cu 50 la sută; în ultimii zece ani peste 100 de întreprinderi au dispărut datorită unei politici de descentralizare care s-a tradus prin suprimarea a 22 000 locuri de muncă. Amenințarea vizează în continuare numeroase alte întreprin-

deri. «Trebuie să oprim această hemoragie care lovește dur muncitorii și pune în cauză viitorul

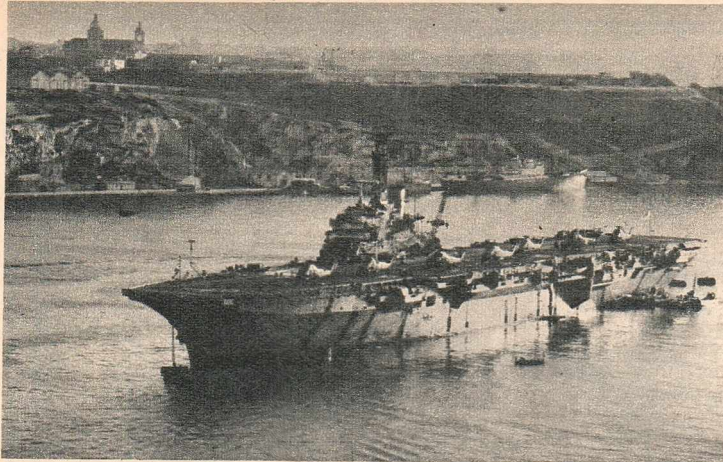
departamentului» — se subliniază în apelul federației Partidului Comunist Francez.

petrolul ecuadorian

Apreciate la peste 500 milioane tone, rezervele de «aur negru» ecuadorian au atras atenția a numeroase companii străine, dintre care unele au obținut o seamă de concesiuni. Sub presiunea cercurilor largi ale opiniei publice și în condițiile afirmării pe întregul continent latino-american a tendinței de apărare a intereselor naționale, în 1971 regimul Ibarra a promulgat o lege care reglementa activitatea societăților străine. A stîrnit totuși nemulțumire faptul că nu se prevedea o dată certă pentru intrarea ei în funcțiune ca și dispariția unui document care cuprindea prevederile referitoare la exportul beneficiilor rezultate de pe urma exploatării petrolului.

Referindu-se la afirmațiile conducătorilor noii junte militare din Ecuador, în sensul că una dintre preocupările sale principale o va constitui folosirea rațională a resurselor de bază ale țării și că «dacă va fi necesar Ecuadorul va revizui contractele în domeniul petrolier încheiate de fosta administrație», o seamă de comentarii nu exclude ca printre elementele principale ce au dus la lovitura de stat să se afle politica petrolieră a foștilor conducători

malta — tratative și retragere

În timp ce tratativele între Londra și La Valletta continuă, după cum relatează agențiile de presă, retragerea trupelor engleze din Malta a intrat într-o nouă fază. A început demontarea principalelor echipamente electronice ale aeroportului din Luga, folosit atât de aviația britanică cât și de aviația civilă malteză, precum și a platformei radarului de la Madliena. Evocând posibilitatea ca «toate forțele britanice să fie obligate să părăsească insula», agenția France Presse (ce transmite imaginea) prezintă port-elicopterul «Bulwark» care ar urma să devină «ultima bază» engleză de aici, folosită ca «centru de comunicații».

ministrii și măștile

Fotoreporterii au surprins acest instantaneu la inaugurarea Tîrgului specializat de construcții și materiale de construcții «Bau 72» din München. Ministrul federal vest-german al construcțiilor de locuințe, Lauritzen, și ministrul bavarez al economiei, Jausmann, care au vizitat tîrgul la inaugurare, s-au trezit înconjurați de aceste personaje străni care nu sînt altceva decît manechine cu măști contra poluării aerului, expuse în cadrul standului consacrat problemelor pe care le ridică mediul înconjurător.

mii de kilometri pentru pace

«Am trecut prin Afganistan, Iran, Irak, Siria, Liban, Italia și Elveția» — a declarat la Paris, după ce parcursese pe jos 8 050 de kilometri, indianul Ramsahai Purohit. Lungul drum pe care l-a început acum un an în satul lui natal de lângă Jaipur este o continuare a luptei pentru pace și dezarmare, împotriva violenței, pe care Purohit o duce activ de 13 ani. El și-a propus acum să facă înconjurul lumii, subliniem, pe jos (cu excepția, bineînțeles, a drumurilor pe mări și oceane), avînd în țările pe care le parcurge convorbiri cu reprezentanți ai autorităților și opiniei publice. Călătoria mărșăluitorului solitar pentru pace va continua, potrivit declarațiilor sale, în Belgia, Anglia, Irlanda, Statele Unite, apoi cu avionul în Uniunea Sovietică, Japonia, Vietnam. Ramsahai Purohit și-a propus ca în tot acest răstimp să nu cheltuiască și să nu primească nici un ban, neacceptînd decît adăpost, încălziminte și hrană. Drumurile cu avionul și vaporul urmează să fie finanțate de Organizația internațională a adversarilor războiului. În fotografie: Ramsahai Purohit la intrarea într-una din suburbiile Parisului.

cronica de trei secunde

BĂTRÎNUL MUZICIAN

Multe momente esențiale ale vieții noastre — de pildă: cînd începea filmul cu Bette Davis, cînd Bette Davis tremura de dorul nestins după el, cînd Bette Davis aștepta ca Errol Flynn să apară în calea ei, cînd ea îi scria lui noaptea, cînd el veghea la căpățul ei după sinucidere, cînd apărea remușcarea, sau revolta, sau complotul, sau sabia trasă din teacă, cînd răsărea lacrima, cînd răsărea luna peste ape pentru ca durerea ei și a ta să fie și mai profundă, cînd chinul atîngea paroxismul, cînd sfîșierea devenea mai dulce, cînd se stîngeau toate suspinele o dată cu toate luminile și doar vîntul mai bătea printre perdele, cînd venea în sfîrșit the end și simțeau într-adevăr că ești sfîrșit o dată cu iubirea lor — toate aceste momente esențiale n-ar fi existat dacă n-ar fi existat muzica lui. Fără el n-ar fi existat plînsul, durerea, batista și sentimentele melo — unul din sentimentele fundamentale ale vieții pe pămînt și la cinema. Nu există melodramă fără melodie. El a scris muzica melodramelor nemuritoare, muzica a vreo 250 de filme la care a bocit o lume întreagă. Arta de a stoarce lacrima — artă inutil disprețuită — nu poate fi concepută fără el, așa cum simfonia... dar ce s-o mai întindem?

A murit. Bătrîn — 83 de ani. Îl chema Max Steiner — cîți i-au reținut numele pe genericul care începea cu Bette Davis și Charles Boyer?...

Dar nu înțeleg de ce omagiem de obicei pe acei care ne-au făcut să ridem atunci cînd ar fi trebuit să plîngem... Cu ce e mai prejos cel care a încercat să ne stoarcă o lacrimă într-o situație cînd mintea rece și lucidă ne îndemna să ridem din adîncul inimii? Eu nu văd diferență și mă înclin în fața acestui pisc al melodramei.

BĂTRÎNA MILIARDARĂ

N-am descris niciodată natura pe-ndelete — e adevărat, dar asta nu înseamnă că n-o iubesc, că nu înțeleg măreția unui răsărit de soare și a unui apus aparținînd aceleiași astru. Sînt un om al orașului — e adevărat, dar al naibii să fiu că știu și eu ce înseamnă o turmă de oi, o pădure în noapte, un susur de izvor, un freamăt al poienii. Natura ca și cultura, — cum ne spune dragul nostru Mazilu, suflet frumos care n-a chemat însă niciodată la duioșie — natura și cultura îmi sînt la fel de dragi. Dovadă că spre diferență de atîția demagogi care ne cheamă «să nu uităm satul și ciobanul...» — eu n-am sărit niciodată paginile în care Sadoveanu, sau Hogaș, sau Odobescu descriu munții, bălțile, luminșurile, podețele și podișurile. Să am atîția ani buni cîți dintre criticii aceștia ai citadinismului au sărit peste «descrierile de natură» ale lui Sadoveanu...

Dar voi recunoaște că nici un scriitor al lumii și nici o femeie cu care am trăit la mare, — se știe care, «marea cu albastra ei năframă» — nici o simfonie cu vox maris și nici un film-turism Sahia, nici o ascensiune pe Bucegi și nici un drum în Deltă, nu mi-au dat despre natură o înțelegere mai vibrantă, la hotarul dintre hohotul de plîns și hohotul de rîs, ca această doamnă americană, bătrînă și miliardară, care plecată cu soțul într-o croazieră de trei luni în jurul lumii, pe somptuosul pachet «France», constată din primele zile la Valparaiso că soțul i-a decedat chiar pe vapor, îl plînge, se reculege, se gîndește bine și decide să continue voiajul ordonînd ca sicriul cu decedatul să fie depus în cala vaporului, însoțind-o astfel zi și noapte de-a lungul oceanelor și de-a latul mărilor, pînă la capătul biletului de croazieră.

Radu COSAȘU

agendă

În vederea alegerilor pentru Seim, din 19 martie, în Polonia au loc întîlniri între candidați și alegători. La una dintre aceste întruniri a luat cuvîntul PIOTR JAROSZEWICZ, președintele Consiliului de Miniștri al R.P. Polone, care a declarat că grăbirea alegerilor pentru Seim a devenit o urmare logică a schimbărilor din decembrie și a noului program «Ceram mai mult de la noi înșine și de la tovarășii de muncă, de la superiori și de la inferiori» — a precizat premierul polonez.

Generalul GUILLERMO RODRIGUEZ LARA, care și-a asumat funcția de președinte al Ecuadorului după recenta lovitură de stat din această țară, a instituit un regim militar și a suspendat alegerile prezidențiale și parlamentare ce urmau să aibă loc la 4 iunie. Generalul și-a exprimat totodată intenția de a revizui contractele petroliere încheiate cu companiile străine de fostul președinte Velasco Ibarra. 32 dintre aceste companii sînt nord-americane.

La tradiționalul festival de muzică ușoară de la San Remo, tînărul cîntăreț italian NICOLA DI BARI a obținut premiul întii interpretînd melodia «I giorni dell'arcobalena» («Zilele curcubeului»), Nicola di Bari cucereste acest important trofeu pentru al doilea an consecutiv, reușind să depășească o serie de concurenți celebri ca Domenico Modugno, Gianni Morandi, Nada și alții. Premiul doi a revenit cîntărețului Peppino Gagliardi care a prezentat melodia «Come le viole».

Eseist, dramaturg, romanțier prodigios, președinte al Uniunii scriitorilor din U.R.S.S., academician, deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S., membru al Comitetului sovietic pentru apărarea păcii, Erau al Muncii Socialiste, membru al prezidiului Comitetului sovietic pentru acordarea premiilor de stat și al celui pentru premiile Lenin în domeniul artei și literaturii, celebrul scriitor sovietic KONSTANTIN ALEXANDROVICI FEDIN a împlinit recent 80 de ani.

Personalități politice din Italia — printre care Enrico Berlinguer, G.C. Pajetta, Nilde Iotti (P.C.I.), Luzzatto (P.S.I.U.P.), Donat Cattin, Vittorio Colombo (democrat-cristini) ș.a. — au propus comitetului pentru acordarea premiilor Nobel, candidatura arhiepiscopului de Recife și Olinda (Brazilia) DOM HELDER CAMARA la Premiul Nobel pentru pace pe 1972, ca recunoaștere a activității acestuia pentru echitate socială, împotriva dictaturii, pentru pace.

Pe baza referendumului desfășurat recent, va fi adoptată în Maroc o nouă constituție. REGELE HASSAN AL II-lea, expunînd principiile noii legi fundamentale, a declarat că prerogativele Parlamentului — limitate în trecut — vor fi sporite. Proiectul noii constituții prevede ca două treimi dintre membrii Camerei reprezentanților să fie aleși prin vot universal și numai o treime prin vot indirect. Totodată, Parlamentul va fi investit cu atribuții mai largi în ce privește controlul activității guvernului marocan.

Cronica satirică

de Teodor MAZILU

stricăciune timpurie

Am stat de vorbă cu un băiat de 18 ani. Ochi albaştri, părul buclat, obraz de față, oarecare sfială, avea toate datele formate ale candorii. Dar după primele schimburi de impresii mi-am dat seama că am în fața mea o autentică vulpe bătrână. Candoarea era o iluzie a epidermei. La 18 ani adolescentul se infățișa ca un tip trecut prin ciur și dirmon, uns cu toate alifiile, scăldat în toate parascoveniile. Avea ceva tîrșit, hodorogit, hăituit. Știa toate bancurile timpite, știa toate cauciucurile de rezervă. Era la curent cu tot ceea ce prostul-gust a acumulat în ultimul timp. Dar culmea, băicțașul care cu chiu cu vai nimerise la o facultate, printr-un fericit complex de împrejurări, — ca să mă exprim romantic — era pus zdravăn pe carieră. N-avea de gînd să plătească nici un tribut candorii. Avea în această privință o claritate a țelului care m-a îngrozit. Era la curent cu toate posturile mai rentabile, le pe acum se gindea cum să evite provincia. Vîna sistematic o rată cu situație și cu zestre, căsătoria din interes i se părea lucrul cel mai normal din lume. Nici o îndoială nu-l măcina. Descoperise că linia dreaptă e drumul cel mai scurt spre căpătuială. Îl și vedeam gras, stupid, mulțumit de pîntecele și de viziunea lui asupra lumii.

Într-adevar, stricăciunea timpurie, stricăciunea care s-a născut înainte de a-ți miși mustățile, prostituția care s-a născut cu mult înaintea cunoașterii viciului sexual, dorința de a exploata la sînge o meserie de care încă nu ai habar, e de natură să te scoată din sărite. N-aș vrea să se creadă că idealizez escrocii cu părul alb și că un ticălos căruia i-au căzut dinții îmi inspiră cine știe ce considerație. Sigur că nu... Dar stricăciunea unui adolescent e, fără îndoială, ceva deprimentant. Pe el nu l-a înrăit viața, el s-a auto-înrațit. De la jocurile de-a baba-oarba a trecut direct la afaceri fără nici o etapă intermediară. El a devenit pește înainte de a deveni bărbat. Nici măcar nu e bărbat. E doar pește. Ceea ce, oricum ai lua-o, nu e suficient.

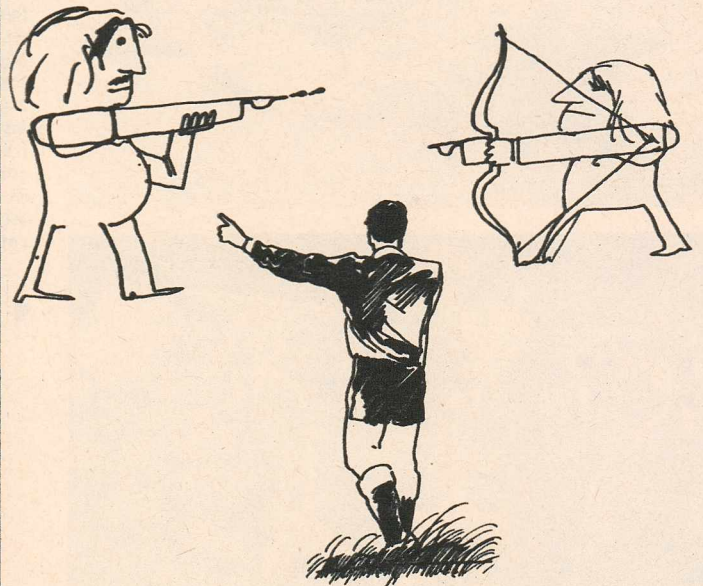
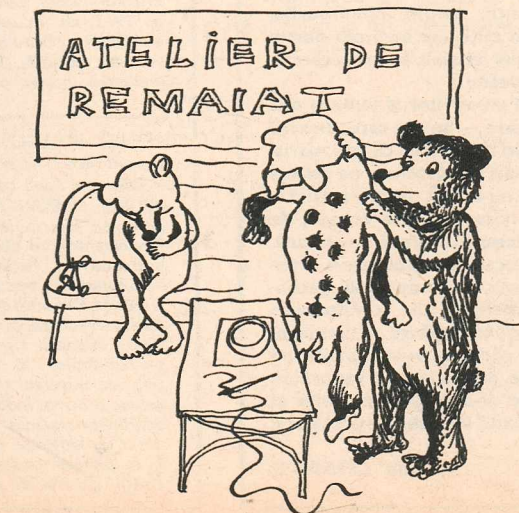
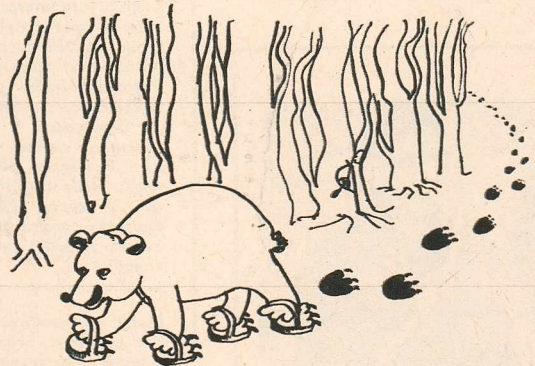
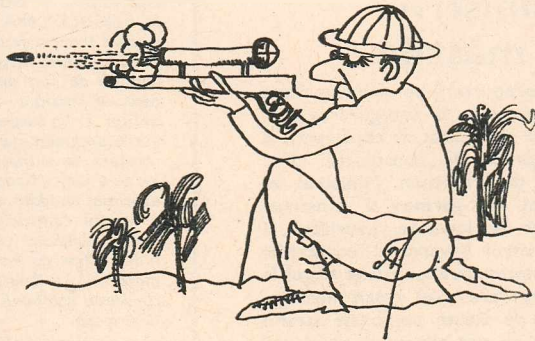
Dacă preocupatarea în artă ne umple de emoție, dacă ne întrebăm și acum cum de a putut Mozart să scrie capodopere la o vîrstă în care noi ne jucăm ignoranți și afoși în praful copilăriei, precocitatea în stricăciune ne umple de o mare tristețe. Dar și de mînie.

Căci nu e nimic mai ridicol ca o vulpe bătrînă căreia nu i-au mijit încă mustățile.

umor

de V. CRĂIȚĂ MÎNDRA

vînătorești

LA FLUIERUL ARBITRULUI

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

ORIZONTAL: 1) Obstrucție — Zidul apărării. 2) Fente, mișcări înșelătoare — Azot și hidrogen. 3) Schimburi de locuri — Legături slabe. 4) Durata campionatului național — Marcat. 5) Reluare — Pasare înapoi. 6) Freamătul tribunei (pl.) — Fără deplasare. 7) Plase — Dublat! 8) Alături în echipa! — Are abateri (fem.) — Deschidere în adîncime. 9) Făcea curse admirate de spectatori (od.). 10) Un fel de galerie — Extremă.

VERTICAL: 1) Înaintași. 2) Dribling verbal (pl.) — Necesari la înaintare. 3) Are tendințe de individualism — Teren fără accidente — Doi din lot! 4) Dirijează înaintarea feroviară — Stadion. 5) Gol — Plasă. 6) Terenuri de sport — Ne oferă bilete. 7) Camere fără anvelope — Apare Crișul! 8) Înaintare — Cuvîntul galeriei. 9) A provoca. 10) Echipament... de bază — Limita terenului.

I. Gh. CARAIMAN

Dezlegarea jocului «TOT PE DRUM, PE DRUM, PE DRUM...» apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) STOP — SERBAN. 2) TURISTI — APA. 3) RIGOLA — SLT. 4) ACASA — TUNEL. 5) DAN — BARIERE. 6) AR — CARO — A — G. 7) IRA — STIRNI. 8) ATENTIUNE — U. 9) L — PARCAT — MI. 10) APEL — ER — ZOR. 11) IURES — EMISI.